

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Bruhn, Rose.; Rose Bryhn.

Titel | Title:

Sælsomme Magter

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : H. Hagerup, 1903

Fysiske størrelse | Physical extent:

174 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Rose Brühn
**SÆLSOMME
MAGTER**

KØBENHAVN · H. HAGERUPS FORLAG

HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE: H. ASCHEHOUG & Co.

SÆLSOMME MAGTER

ROSE BRUHN

SÆLSOMME MAGTER

H. HAGERUPS FORLAG
KØBENHAVN

Triers Bogtrykkeri (G.L.Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

1903.

FØRSTE DEL.

I.

LIDT Nord for Limfjorden, en god Mils Vej fra Vesterhavet, der, hvor Landet langsomt begynder at skraane op imod de bølgende Højdedrag, som begrænser Langdalen, ligger en Del Smaagaarde spredt under Bakkekammene.

Imellem de store Engstrækninger af en ud-tørret Sø ses udstrakte Moser med sivkransede Bredder, hist og her lidt Ellekrat med Tuer, hvor Kærulden staar tæt og frodig. Øst og Syd for Moserne ret god Agerjord og fede Enge, mod Vest, ud ad Havet til, et trøstesløst Landskab med Sandklitter og Marehalm, hvor Lyngen knapt gider titte frem.

Vejen bugter sig sindigt langs med Engdraget og løber saa kammeratlig en Stund Side om Side med Trantum Aa, forbi en klaprende Vandmølle, indtil den forsvinder i Dalen, der skovbevokset lukker sig om den.

Lige paa Grænsen af de store Engdrag og Skoven laa Kærupgaard, en almindelig større Bondegård med Bindingsværks Bygninger.

Oppe paa Bakken stod en høj, stærk Dreng med sort Haar, der i lange Tjavser hang ham ned over Panden. Barnets bløde Linier fandtes ikke i dette markerede Ansigt. De skarpe Øjne, omgivne af svære, mørke Bryn, stirrede ud over Engdragene og de fjernere Klitter mod Havet. Om den store, faste Mund laa intet Smil, Læberne var saa tæt pressede sammen, som om de stod i Ledtog med de arrigt knyttede Hænder i Bukselommerne. Næsen var stor men velformet. Naar han som nu trak Brynene sammen, laa der en dyb Fold i Panden som et Ar. Han trak Vejret tungt og stødvis igennem de udspilede Næsefløje.

Det var Thyge Skeller, og han var 17 Aar.

II.

EN Støvsky hvirvledes op langt borte paa den graa Landevej. Det var en Vogn, som rask nærmede sig. Thyge kendte den paa lang Afstand. Det var Faderen og den nye Husholderske, der nu kom hjem fra Marked i Hune.

Thyge stod længe og stirrede mod Støvskyen, som kom nærmere og nærmere. Trak langsomt den højre knyttede Haand op af Lommen og holdt den truende ud for sig, fik et Anfald af ustyrligt Raseri og raabte, saa han næsten blev bange for sine egne Ord: »Forbandelse over dig, og al din Færd, din nedrige Kvind!«

Saa kastede han sig ned i Lyngen, borede Hænderne dybt i Tuerne og rev og sled af al sin Kraft, til han blev saa træt, at han ikke kunde røre Armene mere.

Da han lidt efter løftede Hovedet og saa ud over Landskabet, mødte der ham et underligt Syn. Vognen, som havde nærmet sig og vel nu kunde være en tre til fire Hundrede Skridt fra Bakken,

laa i den temmelig dybe Grøft i ét Kaos. Folk fra et Par Huse havde set Ulykken og kom løbende til. Midt i Virvaret saa han Faderens Skikkelse som en mørk Silhuet tumble med Hestene. Faderen var altsaa ikke kommen noget til, og for hende, det lede Fruentimmer, vilde han da ikke røre en Haand. Nu saa han, at et Par Mænd hjalp hende op paa Vejen. — De næsten bar hende og der skød en vild Skadefryd op i ham tilligemed et inderligt Ønske om, at hun maatte være skamslaaet for Tid og Evighed. — I det samme greb Forfærdelsen ham over den Forbandelse, han havde udtalt over hende. — Var det da sandt, at han virkelig ejede en sælsom Magt, der fik skjulte Kræfter til at røre sig, blot han paakaldte dem?

Der faldt en legemlig Slaphed over ham. Det susede vildt for hans Øren, og i dette Sus syntes han at fornemme en forunderlig Lethed og Befrielse. Det var som om han svandt og svandt, langt bort i det uendelige og vuggedes op og ned af nynnende Bølger, hvis sagte Melodier kun gennem Sanserne blev baarne til ham.

Hvor længe han havde ligget, vidste han ikke. Da han atter vendte tilbage til Virkeligheden, saa han alt ligge i Aftensolens Guld. Glansen fik Lyngtoppene til at rødme. I en bred Stribe gød det gyldne Straalevæld sig ud over Vestranden og glitrede skarpt i det store Hav derude bag Klitterne.

Han rejste sig op paa Knæ. Guldet skinnede

helt igennem ham. Strakte saa to bønlike Hænder mod den gyldent synkende Sol:

»Giv mig Lykken, — Guld og Frihed,« hvi-skede han.

Og i det samme var det, som alt blev lyst inde i ham. Hjemmet med dets knugende Sorger gled langt, langt bort. Alt det han saa her omkring sig, syntes ikke mere at komme ham ved, han gled ind i Guldhvælvets til lyse Strande. Han saa Skove med herlige, stolte Stammer, hvor Frugterne hang gyldne, og spraglede Blomster vældede frem i en Uendelighed. Og mellem de slanke Stammer gik unge Kvinder, nogle med blege, syge Smil og andre med røde, svulmende Læber. Alle smilte de til ham, — Liv — Guld — og Sol! —

Solgløden slukkedes, enkelte luende Skyer drev langt ude i Kimingen, saa slukkedes den sidste Glød.

Bag ham var Natten, mørk, kold og klam. Kun en Række oplyste Vinduer nede fra Gaarden under Bakken grinte haanlig imod ham.

Det var Nuet — den Virkelighed, hvor han hørte hjemme. En hylende Kvinde, som han hadede, vred sig i Smerter derinde bag de lyse Ruder. Huset var vel nu i Oprør for dette fremmede Menneskes Skyld — men hvad angik det ham?

Derude med de drivende Skyer gled Drømmen, — den lyse, dejlige Drøm.

Saa kom Barnets Afmagt og Hjælpeløshed og tog ham med hele den ubegrænsede Styrke.

Han var jo kun en hjælpeløs Stakkel som ikke

kunde drage ud i den Verden, han længtes saa inderligt imod! Bunden som en Træl var han til denne lille Plet Jord. — Den Plet, han indtil for saa kort Tid siden havde elsket med sit rige, varme Barnehjerte, — og nu hadede med alt det Had, som Trods og Sorg kan fylde en stærk og ejendommelig Natur med.

Han drev ned mod Gaarden. Det var vel bedst at se, hvad der var hændet Kvindemennesket. Hun havde det vel ikke for godt, — han, Thyge — havde jo forbandet hende! —

III.

FOR knapt et Aar siden var hans Moder død, denne stille Moder, som slæbte sig saa klageløst omkring i Hjemmet, med Dødsmærket paa sig. Endnu kunde han om Nætterne fare op, og med tilbageholdt Aandedræt lytte efter de stærke Hosteanfald fra hendes Soveværelse ved Siden af hans. Han havde jo været saa flink til at hjælpe hende, naar Aandenøden kom paa.

»Du sover vist med aabne Øjne ligesom Haren,« havde Moderen sagt.

Og saa den sidste Nat, hun levede, da han havde drømt saa sælsomt.

Han saa Moderen i den sorte, glatte Kirkegangskjole, det sorte Sjal og det fine, hvide Klæde om Hovedet. Hun var kommen ind i Kammeret, havde nikket saa godt til ham og stille bøjet sig over ham og kysset ham. »Farvel og Tak, Thyge, nu gaar jeg hjem,« havde hun sagt.

Han saa hende udenfor i Haven mellem de gule Paaskelillier. Hun bøjede sig ned og strøg

med sin hvide Haand over dem, plukkede ingen, kun gik og gik, ud over Havediget, hen mellem Tuerne i den store Mose. Han havde skreget og raabt til hende, at der maatte hun ikke gaa, for der var farligt. Men hun gik roligt videre, frem mod Øst, mod Solen, som netop hævede sig over Synsranden i det fineste, lyserøde Morgenskær.

Han var bleven fuldt vaagen og var faret op. Inde paa Sengekanten hos Moderen sad hans Fader med hendes Haand i sin. Hans lille Søster laa ved Siden og sov saa trygt og roligt.

Der gled et Smil over Moderens Ansigt, da hun saa ham. Saa søgte hendes Øjne Søsterens. Thyge vækkede hende. Endnu søvndrukken krøb den Lille op og gemte sig tæt ind til hende. Hun famlede efter Thyges Haand, og med den i sin og lille Anna i Favnen, hviskede hun til Faderen: »For de to skal du svare mig.«

Saa kun et Par Suk — og Moderen var død. — —

Thyge havde elsket Moderen som et højere Væsen, og efter hendes Død syntes han, at alt gik saa galt og skævt i Hjemmet.

Kort efter Begravelsen var den nye Husholderske kommet, en yngre Slægtning af Moderen. Hun var køn og myndig, uendelig blid overfor Faderen. Længe varede det ikke, førend det var vitterligt for alle, at hun blev Kone paa Gaarden.

Lidt efter lidt fik hun vendt op og ned paa alt gammelt hævdvudent. Den store Fællesstue,

hvor Husbond og Madmoder plejede at spise sammen med Folkene, var nu udelukkende Børne- og Folkestue. Inde i Lillestuen bag ved spiste Faderen, og altid var der et eller andet extra, hun der kræsedde op med for ham. Hun vidste, hvordan Mændene skulde tages; gennem Madskabet gik Vejen til Hjertet.

I Begyndelsen spiste han ene, men længe varede det ikke, førend hun gjorde ham Selskab. Rigtignok var det Faderen selv, der opfordrede hende til det. Alligevel ærgrede det Thyge, ja, han kunde ligefrem blive ond, naar han saa den lille Søster Annas graadige Øjne stirre langt og begærligt efter al den gode Mad, der gik hende forbi.

»Lad Anna faa lidt med os,« kunde Faderen sige.

»Jeg har gemt det allerbedste Stykke til hende derude i Spisekammeret,« svarede hun.

Men naar saa Anna troskyldig kom traskende efter hende for at faa dette lækre Stykke, blev det aldrig til andet end et Par truende Øjne og noget af den ringere Folkemad. At Thyge selv havde sin Plads ved Folkenes Bord, kunde han finde sig i. Han brød sig ikke om at sidde derinde i Lillestuen og høre og se paa, hvor lækker og kruset hun gjorde sig for Faderen; men at den lille Søster skulde skubbes til Side og gennes væk fra Fadet, det pinte ham. En Gang var Raseriet kommet over ham. Han gik uden videre

ind til dem ved Bordet, tog lige for Næsen af Laura Frandsen — saadan hed Husholdersken — det bedste Stykke af Andestegen og gav Søsteren, skar det itu for hende og satte hende op ved Siden af Faderen i Sofaen. »Jeg tror, Søster Annas Plads er her,« havde han sagt med dirrende Stemme.

Men Faderen havde da, bleg af Vrede, sindig rejst sig op og uden at sige et Ord taget ham i Armen, som var det en Jernklo, der spændte om den, og sat ham udenfor Døren. Inde i den anden Stue hviskede Faderen hæst til Thyge: »Laura sørger godt nok baade for Anna og Jer allesammen. Vogt Dig derfor, Dreng, for at blande Dig i de Sager, som ikke kommer Dig ved.«

Siden den Dag kunde han ikke gøre noget for Søsteren. Han tog hende ved Haanden og satte hende ved Siden af sig selv paa Folkebænken. De to derinde i Lillestuen lod han have det for sig selv, — han saa jo nok, hvor det bar hen!

En Tid efter blev Anna lagt ud i Slagbænken i Folkestuen om Natten. Thyge selv maatte rykke over i den anden Længe ved Siden af Bryggerset i et lille, skummelt Kammer, som i Moderens Tid var brugt til Selekammer. Faderen havde sagt, at Laura Frandsen skulde have hans Værelse for at være nærmere, om der skulde trænges til en Haandsrækning om Natten.

»Aa, Gud hjælpe os alle sammen for den Haandsrækning,« havde Thyge haanligt svaret Faderen. »For min Skyld ellers ingen Allarm. Den

Tid, jeg har igen paa Gaarden, kan I lægge mig, hvor I vil!»

»Hvad mener Du med det?« havde Faderen spurgte.

»Ja, naar Du vil vide det, saa har jeg tænkt at rejse til Amerika med det allerførste.« —

»Du, Dreng! — saa Du vil udvandre, — nej, ser man det. Og hvor faar Du Pengene fra, om jeg tør være saa fri at spørge?«

»Af Dig, har jeg tænkt. Du skal vel snart skifte med os alligevel, saa lidt Forskud paa min Mors Arv, kan Du vel gi' mig?«

Faderen dirrede af Vrede. Det ærgrede ham, at Drengen havde gennemskuet hans Planer, for ret længe vilde det ikke vare, førend han blev nødt til at skifte med Børnene, eftersom det var klappet og klart mellem ham og den kønne Laura; de ventede blot paa den passende Tid efter hans Kones Død for at lade lyse for sig. Men nogen kontant Udbetaling straks havde han dog ikke gjort Regning paa. Og desuden kunde han jo nok have Brug for den store, stærke Dreng herhjemme paa Gaarden. Han var baade paalidelig og akkurat, forstod sig paa at handle og kunde gøre velbereg-nede Overslag, naar Prangerne kom i hans Fravær for at købe Fedekvæg, Lam og Grise.

Faderens og Sønnens Øjne mødtes i et eneste fast Glimt.

»Jeg vil rejse,« sagde Thyge og kom Faderen et Par Skridt nærmere.

»Vent til Du bliver myndig,« kom det lidt spagfærdigt fra Faderen.

»Nej, det har jeg ikke Stunder til. — Jeg sølle Bondedreng har nok meget at lære, inden min Tid kommer, saadan som jeg har tænkt det,« svarede Thyge.

»Hvor mange Penge har Du tænkt, Du skulde have?«

»10,000 Kroner.«

Faderen slog en skraldende Latter op. »Ja, det er lige det dobbelte af, hvad der kan blive til Din Part, naar Du er 18 Aar.«

»Naa, saa giv mig de fem Tusind, saa faar jeg se at klare mig, saa langt jeg kan, med dem.«

»Hør Thyge, Du er vist ikke rigtig klog. Tror Du, nogen fornuftig Mand vilde sende en 17aars Dreng ud i Verden paa en Udvandrerdamper med 5000 Kr.? — Din Mor' sagde til mig, da hun døde: »De to — Dig og Anna — skal Du svare mig til,« husker Du det? Hvor kan jeg nu svare for Dig og Din Færd, hvis Du drager ud med alt, hvad Du ejer og har, til et fremmed, ukendt Land! Nej, Thyge, ikke saa længe Du er under Myndighedsalderen, slipper jeg Dig afsted. — Efter den Tid kan jeg ikke holde paa Dig, saa faar Du raade Dig selv.«

»Du skâl vogte Dig for, hvad Du gør, Far'. Gifter Du Dig med det Fruentimmer derinde, saa skal Du have vanskelig for at svare for, hvad jeg gør! Det er vist næppe paa den Manér, Mor' mente, Du skulde svare for os. For hun bliver os

en haard Stedmor', — og jeg hader hende, og agter hende ikke bedre end det Møg, jeg her træder paa.«

Thyge sprang i Raseri op paa Møddingen, traadte saa haardt i Gødningen, at Ailen stod i Stænk op om dem begge. Det tindrede i hans mørke Øjne, og de stærke, hvide Tænder stod i Fraade.

»Thyge — Thyge, at Du kan være saa ond!« Der kom noget blødt i Faderens Stemme, som straks dulmede Vreden hos Drengen. Han gik tæt hen til Faderen, tog hans Haand og bad sagte: »Lad mig rejse — eller slip hende?«

»Vær hellere lidt god ved hende, Thyge, saa gaar det nok altsammen.«

Vreden blussede igen op i ham. »Far', det siger jeg Dig, den Dag hun gaar ind i Mors Sted, — saa —«

»Stille Dreng, — den Sag er afgjort! Og det Aarstid, der er igen, til Du bliver myndig, er der ikke Raad for, — Du faar vente.« —

IV.

FADEREN gik ind i Gaarden, han vilde rette sig, men det var, ligesom det kostede ham Besvær.

Thyge stod lidt med lukkede Øjne. Saa hævede han rask Hovedet og gik ind i sit Kammer. Rodede længe om i Bunden af sin Kiste, mens han en efter en talte de Sølvpenge, han møjsommelig havde sparet sammen fra Aar til Aar. Der var lidt over Hundrede Kroner. Han betragtede dem sørgmodigt. Hvad var der at gøre ud af dem til saa lang en Rejse? —

Næste Morgen saa han intet til Faderen, denne var allerede ved Solgry kørt med Laura Frandsen til Marked.

Og nu, da han kom ned fra Bakken, hørte han hendes sagte Klynken ud fra hans gamle Værelse. Tjenestedrengen sagde, at Husbond mente, hun havde brækket Armen; han skulde nu køre afsted efter Doktor. »Du kunde da ellers gi' mig en Haandsrækning med at spænde for, Thyge; Husbond har sagt, det skal gaa lidt villigt.«

Thyge sendte et haanligt Blik hen mod Vinduet. »Nej,« sagde han, »jeg rører ikke en Haand for den Mær.«

Han gik ud af Gaarden. Bag ved sig hørte han Hestene skramle med Hammelstøjet. Lidt efter kørte Drengen i strakt Trav ad den samme Landevej, hvorfra Husbonden lige var kommen.

Time efter Time drev han rundt, han vidste knapt, hvor han gik, kun bort — langt bort fra Hjemmet maatte han. Han kom helt hen paa den anden Side af Skoven, ud til de store, fede Engdrag, som hørte ind under hans Morbroders, Søren Kjelds Gaard, Vestervang. Det var en gammel, skummel Herregaard, forfalden og vanrøgtet. Kun de mægtige Stalde og store Ladebygninger blev vedligeholdte. Det var ogsaa gennem dem Pengene hobede sig op. Her stod Fedekvæget blankt og skinnende i lange Rader og fik den sidste Politur, efter at det var kommet hjem fra Engene, inden de i Hundredetal blev drevne ad Oksevejen, den lange Vej gennem Jylland, mod Syd til Holsten.

Den store Park bag Voldgravene, som hørte til Gaarden, laa i ét Vildnis. I Gangene havde Buskene lukket sig og indfiltret sig imellem hinanden. Græsset groede højt omkap med de store Skræpper. Frugthaven, der laa mellem Volden og Skoven, var uden Hegn. Her kunde enhver Landstryger tage saa meget, han lystede.

»Lad Tyve og Pak bare more sig med det uden-

oms, saa faar jeg vel Fred herinde,« plejede gamle Kjeld at sige, naar Husholdersken klagede over, at hun ikke en Gang kunde samle nogle faa Skæpper sammen til Stegeæbler og Gaasefyld om Vinteren.

V.

DER gik vilde Rygter om Søren Kjelds Rigdom. Lige fra sin tidligste Ungdom havde han puget Penge sammen. Begyndt i det smaa og endt i det store som Herremand. Herregaarden havde han listet sig til, opkøbt alle de Fordringer, der var at faa paa dens tidligere Ejer, det sidste Skud af den gamle Adelsslægt, som i Aarhundreder havde ejet den.

Da Hammerslaget var faldet ved de 90,000 Rigsdaler paa Søren Kjelds Bud, havde han gnedet sig i Hænderne og for et Øjeblik syntes, at han var en lykkelig Mand. — Men Griskheden lod ham ikke i Ro. De store Hjorder af Fedekvæg blev bestandig større. Selv drev han med Flokkene den lange Vej for at passe paa, at det gik jævnt og ordentligt til paa Marschen med Drifterne; derfor var ogsaa hans Stude berømt i hele Holsten.

Haaret blev graat og Ryggen kroget. Nu duede han ikke mere til at være med paa de Farter, men saa meget desto mere var han paa Færde i Staldene. Hans lurende Øjne var overalt, og Lyden af Knortekæppen fik bestandig Røgterne og Stald-drengene til at skælve.

VI.

THYGE var naaet ind i Haven. Det var nu saa mørkt, at han maatte famle sig frem. Broen over Voldgraven var trasket og slimet, den gav sig i Fugerne, naar han traadte til.

Hele den lange, skumle Hovedbygning laa i Mørke. Kun et lille Lysglimt stjal sig ud fra et af de lave Vinduer henne til Venstre. Lyset var flakkende, snart helt borte en Stund, saa atter fremme og faldt i en skarp Lysstribe ud gennem Ruden, hvor Thyge stod. Han listede sig nærmere. Han vidste, det var den Gamles Kontor. Her ved Siden havde Søren Kjeld sit indmurede Pengeskab, brand- og dirkefrit gemte det store Værdier. — Nogle regnede dem i Millioner.

Thyge listede sig tæt til Ruden og kiggede ind. Han saa den Gamle gaa frem og tilbage med et Lys i Haanden. Snart forsvandt det sammen med ham helt inde i det murede Rum, hvortil Pengeskabets Døre stod aabne, snart kom det atter frem og blev stillet paa den udtrukne Sekretærklap, hvor Dynge af Pengesedler laa ophobede.

Han kendte saa godt Onkelens Vaner. Hver Aften maatte han glæde sig ved Synet af sine Midler, føle efter, om alt laa i den rigtige Orden, og tælle Kontanterne.

Som lille Dreng havde han saa tit faaet Lov til at være derinde hos ham. Kjeld havde lært Drengen Respekt og Ærbødighed for disse Papirlapper. Han havde vist ham, hvordan man holdt paa en Seddelbunke, og hvordan man vædede Fingrene for at tælle rigtigt.

Siden sit 5te Aar havde Thyge heller ikke taget fejl af Seddelpengene; de Billeder kendte han grundig, og det havde moret den Gamle at undervise ham.

Efter sit 14de Aar havde han aldrig mere faaet Lov til at være med Kjeld derinde. »Det er ikke værd at gøre Dig for udspekuleret,« havde han sagt, og saa var Nøglen drejet om for Næsen af ham, og den Gamle forsvunden ind til de uendelige Herligheder.

Søren Kjeld var nok en dreven Forretningsmand og søgte paa alle Maader at gøre sine Penge frugtbringende. Fælles med alle pengegriske Mennesker havde han ogsaa det, at han maatte have store Summer kontante Penge liggende. Det hørte ligesom med til hans daglige Brød at kende og føle den knitrende Lyd af Sedlerne mellem Fingrene, naar han lod dem løbe gennem Bunkerne. Han maatte lade sine anstrengte, rødrandede

Øjne nyde Glansen af Sølv og Skinnet af Guld-stablerne.

Henved 100,000 Kroner havde han altid liggende i rede Penge. Men det var ogsaa hans eneste Glæde her i Livet, nu da han var bleven for gammel til at have synderlig med Kvindfolk at skaffe. Hans Husholderske var bleven gammel og udslidt i Tjenesten hos ham. Egentlig vilde han gerne være af med hende, men han kunde aldrig komme over at give hende de 1000 Kroner, som han havde lovet, naar hun forlod hans Tjeneste. Derfor sled han hende til sidste Trævl.

Tjenestepigerne gantedes han med, naar han kunde faa Lov, men eftersom han blev gammel og styg, var det ham nu en dyr Historie. Han maatte betale godt, og dertil lade som han ikke hørte, de fniste ad ham bagefter.

Nu stod han som sædvanlig og endte sit Dagværk ved kærtegnende at stryge lindet hen over de forskellige Møntsorter.

Rullegardinet, som han altid omhyggeligt trak ned under denne Beskæftigelse, var kommet i Ulave, saa det ikke kunde trækkes helt ned. Thyge kunde følge alle hans Bevægelser og se, hvordan han lig en kælen Kat gned sig op ad Penge-stablerne.

Hvad om han i et dristigt Kast sprængte Ruden og lige for Næsen af den Gamle og tog et ordentlig Greb i Overflødigheden?

Eller om han havde haft et Gevær og med et

velrettet Skud sendte en Kugle gennem den Hjerne, som ikke tænkte en Tanke til Gavn og Glæde for noget Menneske?

Thyge løftede uvilkaarlig Haanden og tog Sigte. Han tænkte og følte saa koldt og beregnende, at han ikke havde turdet svare for sig selv, hvis han virkelig havde haft Vaaben hos sig!

Hvor let man kunde blive Morder, tænkte han, mens han atter stak begge Hænder i Lommerne.

Og han tænkte videre. Mon det ikke var en Tilfældighed, hvad man fødtes til her i Livet. Var jeg en Rigmands Søn, vilde disse Tanker aldrig have faret rundt i mit Hoved, og var jeg en enfoldig Dumrian, vilde jeg have været tilfreds med Tilværelsen og ikke higet højere, end jeg kunde naa. — Nu er jeg ingen af Delene desværre! Hverken dum eller rig. Ærgærrighed og Tørst efter Magt bruser saa underligt vildt i mit Blod, — og Penge, blot Penge, Penge og atter Penge kan blive Midlet til at skubbe mig fremad. — Han derinde har Magten til at hjælpe mig. Men bad jeg ham, huggede han før sin højre Haand af, end frivillig gav mig, hvad jeg bad om. —

Hvorfor var Livet saa uretfærdigt?

Hvorfor kunde han ikke øse af denne Rigdomskilde? — Han vilde jo intet øde. Det var kun Midlet, han søgte, for at stige fast og sikkert mod de Højder, hvor han anede Lykken som noget stort og fjernt, der endnu ikke havde taget Form.

Den gamle Keld gled stadig frem og tilbage indenfor Ruden. Bestandig voksede Pengedyngerne foran ham paa Sekretærklappen.

Thyge erindrede pludselig, hvor let Onklen lod sig skræmme. Det var ikke mere end et halvt Aar siden, han en Dag havde set ham halvdød af Skræk, med skælvende Knæ og næsten ude af Stand til at tale, blot fordi han havde truffet en fuld Vagabond ved Havelaagen. Thyge var tilfældig kommet til og havde hjulpet ham ind.

Ængstelige Mennesker kunde vist godt dø pludselig af Skræk? — Hvis han nu skræmte Livet af ham?

Uvilkaarlig stirrede Thyge skarpt og intenst ind paa den Gamle, og medens han stirrede, steg Ønsket om at kunne dræbe ham med overvældende Magt op i ham. Det dirrede i hver en Nerve, og der kom Vildhed i hans Blik.

Om han nu af hele sin Kraft med sin stærke Haand slog et drønende Slag mod den gamle, møre Vinduessprosse og raabte med sin hæseste Stemme: »Er Du parat, gamle Gnier, for nu er der Bud efter Dig!«

Et sælsomt hvæsende Fugleskrig lød langt borte. Det kom højt oppe fra Luften og gled ligesom bort i Vindens Sus i Trætoppene, atter et Skrig, skingert og fælt som et Dødsskrig, der i en lang, klagende Tone gik over i sagte Barneklynken, indtil Lyden døde bort i hæse, gispende Støn.

Hvad var det for en forunderlig Forandring, der foregik med gamle Kjeld? Han stod skælvende og stirrede mod Ruden. Hans famlende Hænder greb i Rædsel efter Pengene uden at naa dem. Hans Læber aabnede sig til Skrig, uden at en Lyd trængte sig frem. — Nu vaklede han et Par Skridt mod Vinduet, holdt Hænderne værgende foran sig med krampagtige, krumme Fingre, lig en Rovfugl med udspilede Klør. — Sank saa pludselig sammen som en uformelig Klump paa Gulvet, kun Hænderne var udstrakte, og det stive Blik stirrede i Dødsgru mod Ruden.

Var dette Drøm? Thyge strøg sig hen over Øjnene, som for at bortjage det sælsomme Syn. Nej, Morbroderen laa derinde, blaalig-bleg, med det brystne, stirrende Blik lige imod ham.

Men selv i Døden vogtede han vel sin Skat, Laas og Slaa var der naturligvis alle Vegne.

Fugleskriget lød for tredie Gang. Nu saa nær, at Thyge mærkede Suset af Vingeslaget lige over sit Hoved, og han saa Skyggen af noget flagrende stort glide sig forbi.

Han stod endnu i Lysstriben fra Vinduet, betaget og halvt bedøvet efter dette rædselsfulde, der syntes at omgive ham! Var det sandt, hvad hans Moder og Bestefader havde sagt, at der rørte sig hemmelige, ukendte Magter om ham?

Han forstod intet. Anede kun, at der gaves store, sælsomme Ting mellem Himmel og Jord, som var til Rede for de enkelte Udvalgte.

Han lo stille, strakte sine unge, stærke Arme mod Himlen, saa det knagede i Muskler og Ledemod. Skulde dette være et Tegn fra disse ukendte Magter? —

Rædselen gled bort og var glemt. Tilbage stod en Dreng, stirrende fremad mod en Livsvej, der skulde føre fremad og opad, selv om det første Skridt gik over et Lig.

VII.

HAN gik langs Volden hen til Indgangsporten. Den gamle Lænkehund i det toppede Hundehus vaagnede med et vildt Hyl, fo'r ud og sled rasende i Lænken, Hylet 'endte i en styg, langtrukken Tuden, afbrudt af enkelte arrige Glam mod ham.

Naar Menneskene falder mig til Fode, gør vel Dyrene det samme, tænkte han og gik hen til Hunden, som han klapper og stryger over dens stride Haar. Den lægger sig krybende for hans Fødder, slikker hans Hænder og skynder sig skamfuld ind i Huset, hvor den smaatudende vejrer med Snuden i Vejret.

Thyge slentrer rolig over Gaarden op mod den høje Stentrappe, der fører til Indgangsdøren. Den er aaben, og han gaar gennem Forstuen hen til Dagligstuen. Ingen svarer paa hans Banken. Den første Stue er tom. I den næste sidder Husholdersken, gamle Karen, og blunder i Armstolen. Hun farer op, da han uventet træder ind.

»Aa, Herregud, er det Dig, Thyge! Du var nær ved at gøre mig ræd.«

»Du sleb nok en lille Skraber, Karen?«

»Jeg gjorde vel sagtens det, siden jeg ikke hørte Dig komme!«

»Er Morbror hjemme?«

Karen ser sig missende omkring i Stuen. »Ja, naar han ikke er her, er han nok paa Kontoret!«

»Saa gaar jeg op til ham, — eller kanske Du, Karen, vil sige ham, at jeg er her?«

»Du kender jo selv Vejen, Thyge, og finder ham nok. Glem blot ikke at banke haardt paa Døren og sige, hvem Du er. Du ved, han kan ikke li', nogen kommer bag paa ham.«

Thyge maa famle sig frem gennem den lange, mørke Sal til gamle Kjelds Kontordør.

Er ikke det hele en Drøm, og en tør, sprukken Stemme vil raabe det sædvanlige: »Hvem der,« derinde fra?

Han banker to Gange haardt paa Døren, men ingen svarer.

Skælvende i Knæerne vrider han Laasen om og staar nu i Kontoret.

Det var ingen Drøm. Virkeligheden stirrer ham hæsligt i Møde. Der henne imod Vinduet ligger Morbroderen. Hans graa Haar stritter frem under den laadne Hue. Thyge vil ikke se ind i de stirrende, brustne Øjne.

Lynsnart farer det gennem hans Hjerne, at skal der handles, maa det gøres hurtigt. Der

ligger Guldets, som kan føre ham fra Hjemmets Tærskel ud til Lykken i det ukendte fremmede. —

I Hast samler han Seddelbunkerne, Tusinde efter Tusinde glider i hans Lommer og skjules paa hans Legeme, — han ved knapt, hvor han gemmer Pengene.

Han skynder sig til Døren, staar atter i den store, mørke Sal, med hver Nerve dirrende og spændt. Det sortner for hans Øjne, Gulvet glider bort under Fødderne, og han synker og synker i et uendeligt Dyb, mens en Brusen som af et mægtigt Havs Bølgeslag bæres imod ham. Langt — langt i det Fjerne øjner han en gylden Stribe, klar og straalende som intet jordisk Lys. Midt i den blændende Glans ligger en knælende Skikkelse. Hun rejser sig og kommer imod ham. Hvor hun gaar frem, følger Lysglansen med. Hun er ham ganske nær. Med et smertefuldt, lidende Drag om Munden stirrer hun paa ham, — aa, hvor han kender dette vemodige Drag. — Han vil skrigende hendes Navn ud, men han kan ikke faa Ordet frem. Saa svinder Skikkelsen. Atter bruser Bølgeslaget, og han vaagner til Bevidsthed i Stuens dunkle Skumring.

En sølverhvid Lysstribe lister sig om. Den kommer og svinder, eftersom Vinden tager i de store Lindetræer udenfor. — Det hvisker saa underligt derude i de svejende Toppe, — eller er det Blodet, som hamrer sygt og tungt i hans Aarer?

Hvorfor kom hans Moder netop nu? Er det Uret, han har gjort, saa lad Morbror faa det alt-sammen igen. Gud Fader i Himlen og Jomfru Marie der hjemme paa Væggen i hans eget Kam-mer ske evig Tak for, at han fik set sin Moder!

Han rev Døren op til Kontoret. Nej, — aldrig gav han det Kadaver, som laa der, en Hvid tilbage. Ikke satte han sine Ben over den Dørtærskel, uden i Følge med andre levende Mennesker.

Han stormede over Salsgulvet, ind i Stuen, hvor Karen sad og slumrede i sin halvmørke Krog.

»Karen, der er sket noget! — Morbror ligger derinde paa Gulvet, jeg tror, han er død.«

Han ruskede i hende, og Karen aabnede med Besvær sine matte Øjne.

»Hvad siger Du, bitte Thyge? Er Morbror Kjeld klejn. Nu kommer jeg. Kedlen den snurrer her. Lidt Hyldedrik med Malurt i er godt for al Brøst og Elende.«

»Nej, kom nu, Karen. Han ligger derinde imel-lem alle sine Penge. Vi maa gemme dem, inden vi kalder Folkene ind.«

»Ja, Penge, Penge, dem har han nok af. Han er, kan hænde, kvalt i alt det djævelske Mammon. — Aa, Gud i Jesu Navn, der ligger jo Husbond hel styg og fæl at se paa. — Ok ja, ok ja, Herren, vor himmelske Fader, haver stedse gjort sine underlige Gerninger i de Ting, som vi elendige Mennesker ikke skal bry vor Tanke med. — Men

sa'e jeg ikke selv i Gaar Aftes til lange Ernestine, — uf, sa'e jeg, hvor Uglerne tuder fælt, og Katten bæ'r sig, bare her ikke sker en Ulykke.

Og der ligger han, — og her staar vi, — ja, hvad er vi elendige Mennesker, naar vor Time kommer, og vi maa afsted, enten vi saa haver beskikket vort Hus rettelig eller faaet sanket Skæppen fuld lige til Randen. — Men ikke forstaar jeg Meningen i dette. Vor Gud og Skabers Veje er mange og uransagelige. Ikke passer det sig for os usselige Kryb at granske Skæbnens Veje.

Bag Ordene laa der et Smil over Karens mimrende Læber, som var hun sin Gud og Skæbnen taknemlig, fordi gamle Kjeld laa saa uhjælpelig der paa Gulvet.

Thyge havde samlet Pengene og Papirerne sammen. I en Fart fik han det skubbet ind i Pengeskabet, gav saa Nøglerne til Karen og vilde gaa for at kalde et Par af Folkene til Hjælp og faa Morbroderen flyttet ind i Sengekammeret samt sendt Bud efter Lægen.

»Du og jeg kan nok magte ham, Thyge, kom og tag en Haand i med, saa lægger vi ham her op paa Sofaen.«

Men han var allerede ude af Døren. Ikke med en Finger vilde han røre ved ham.

VIII.

DER blev Uro paa Gaarden, da Budskabet om gamle Kjelds pludselige Død spredte sig.

Ved Siden af den Uhygge, Døden altid fører med sig, aandedes der alligevel befriende let blandt Folkene. Da Lægen ud paa Natten var kørt bort, efter at han havde udstedt Dødsattesten, som lød paa Hjerteslag, blev der spist og drukket godt i den store Borgestue.

Og mens Folkene sidder der i Klynger, baade gamle og unge, gaar Snakken om alt det sælsomme, der kan hænde Menneskene.

En af Røgterne har hørt Varsel for Husbond tre Nætter i Træk. Det var kommet ham for, som han hørte gamle Kjeld gaa i Staldgangen, harkende, som han plejede, og støttende sig fast og haardt til Kæppen, saa det genlød i Cementgangen. Tre Slag lød paa Kammerdøren. For hvert Slag var det farende som et ondt Gys igennem ham, og han havde faaet Kolden i Kroppen, saa Sengen rystede. — Hu ha! Endnu en Dram maatte der til for at svælge Fælhedsfølelsen.

En af Pigerne fortalte om sære Fugleskrig. De havde lydt som hulkende Barnegraad i de sidste Nætter. Det havde lydt præcis Klokken 12 hver Nat. Naar hun vaagnede, syntes hun at se springende Lys over den søndre Ladelænge. Hun havde dukket sig under Dynen og bedt Fadervor, — for det var jo ikke første Gang, disse Barne-skrig var hørt. Der var jo nok noget i det, der blev hvisket om, at Husbond vidste mer, end han vilde ud med, da det lille Barneskelet blev fundet uden for Volddiget, og den kønne Regine fra den Tid af blev lidt til en Side, lige til Vorherre var saa naadig at ta' hende. — Uf — og saa det fæle Fugleskrig, der altid lød før og efter den ynkelige Barnegraad! Det var nok den lille Stakkels Sjæl, som flagrede om i Fjederham og ikke kunde finde Hvile, fordi den ikke var kristnet og kommen i viet Jord.«

Den gamle Fodermester, Knud Lovt, havde ikke hørt noget til alt dette. Men ingen skulde alligevel bilde ham ind, at alt gik rigtigt og religt til. Han kunde fortælle baade om Varsler og onde Drømme, som gik i Opfyldelse. Og alt-sammen kom det af det Djævelskab, som laa i Blodet hos Kjeld-Slægten. — »Du faar nu ikke ta' mig det fortrydelig op, Thyge, at jeg siger det saadan rent ud, nogen Forklejnelse af Dig skal det ikke være, og for Resten kunde det jo godt springe et Led eller to over, man har jo hørt saadan før, men Djævelskabet er der nu alligevel.«

Og han vilde bare spørge dem alle, som sad her omkring Bordet, om de ikke kunde se, at Drengen der, Thyge Skeller, ikke var som Folk er flest? Men det var jo nu heller ikke saa underligt, eftersom han havde haft saadan en mærkelig Morfar. — »Ja, der er nu ingen af Jer her, som kan huske gamle Nadir Razzak, Oldingen med det hvide Skæg og de lange, hvide Hovedløkker, som aldrig kom under Saksens Tugt; — men hørt om ham har I vel allesammen?»

»Javist — ham husker jeg,« siger Karen. »Han kunde ikke for sin Død lide gamle Søren Kjeld, — det forstaar sig, Kjeld var jo ogsaa kun hans Stedsøn; — men noget maa der alligevel ha' været imellem de to, for var der én, Husbond i sine unge Dage havde Respekt for og viste sig makerét over for, ja, saa var det »Partriarken«, som han kaldtes. Jeg kom en Gang uforvarende omme bag Stakkene til at høre en Ordstrid mellem Kjeld og den Gamle. Han var vist kommen herover for at faa ham til at hjælpe Thyges Far over Terminen, men Kjeld var jo ikke den Mand, som gav slip paa Pengene uden at faa det dobbelte igen. Saa var'et, jeg hørte gamle Razzak sige, idet han gik: »Din Hund, — Allah forbande Dig og lade Dig leve et Liv uden Glæde og give Dig en Død uden Fred!« — Saa nu ved vi, hvad der kan vente os; thi ingen kan forklare Menneskesjælens mærkelige Egenskaber, naar den flakker hvileløs omkring.« —

IX.

» **H**AN var saa sandt en mærkelig Mand, Din Morfar, Thyge. Han og jeg snakkedes saa tit ved, da jeg tjente som Forkarl paa Nabogaarden til Din Mors Fødested,« fortsatte Knud Lovt. »Han holdt mest af at være ved Havet. Derud gik altid vore Vandringer om Aftenen, naar Dagværket var endt. Han længtes nu li'egodt immer efter sit Land, der langt borte i Østen, som han var kommen fra.«

»Han hørte nok til Taterslægten, har jeg hørt sige,« bemærkede en af Pigerne.

Thyge, der havde holdt sig lidt tilbage, rykkede nu nærmere. Naar der var Tale om Bedstefaderen, blev han som elektriseret, — for i hans Fantasi stod der Æventyrglans om ham.

»Du tar' fejl, min Morfar var ikke Tater. Han var af en stor og mægtig Slægt i Østens Lande, jeg tror, han maa have været Perser. Min Mor har fortalt mig, at han kom fra Havet en Stormnat, han var den eneste reddede fra et stort Skib, som

for mange, mange Aar siden strandede her ud for Kysten. Han blev funden mellem Vragstumperne, der skylledes op paa Land. Ingen kunde forstaa hans Tale, skønt baade Præst, Doktor og Øvrighedspersoner havde forsøgt at lægge den ud. Hans Klædedragt var heller ikke som andre Folks, og i hans Skibskiste fandtes mange mærkelige Sager, baade af Vaaben og Klenodier. En Skindpung med Guldpenge havde der ogsaa været, og da de blev vexlede i gangbar Mønt efter Guldets Værd, blev det mange Tusinde Rigsdaler.

Men alt det, Mor fortalte mig om Morfar, er saa længe siden, at jeg nu næppe erindrer Sammenhængen, saa ved Du, Knud, noget mere om ham, saa fortæl mig det.«

Thyge satte sig stille hen ved Bordet. Han stirrede frem for sig, mens Knud Lovt fortalte de Æventyr, der nu som halvglemte Toner atter brusede frem og tog Form og Farve, efterhaanden som de gled op i Hukommelsen.

»Han var en kunstig Mand, Din Morfar, Thyge. Jeg kendte ham jo kun som gammel,« genoptog Knud Lovt Traaden. — »Han var nok en ganske ung Mand, da han drev i Land her paa Kysten. Præstefolkene tog sig af ham fra først af, men da han vilde gifte sig med alle 6 Døtre paa en Gang, kom han lidt fort ud af Præstegaarden. I hans Hjemstavn var de nok ellers vant til at have mange Koner, kunde jeg forstaa af hans Tale.

En farlig Svend til at gaa paa med Kvindfolk

skal han have været, og der var det mærkelige ved ham, at han behøvede blot at se paa Fruentimmerne, saa var de som tossede efter ham. Da Præsten jog ham ud, rejste han sydpaa og var borte i flere Aar. Der sagdes, at Præstedøtrene én efter én rejste ud for at lede efter ham.

Saa en skønne Dag kom han tilbage og kunde da tale Landets Sprog.

Nu vilde han bo og bygge her, fordi han kunde vandre ud til Havet og se Solen glitre i Bølgerne, den hellige Maane lyse i Sølverspind og bære Nattens herlige Drømme til ham. For kun derude kunde han rettelig bøje sig for sin Gud, den store Allah. Saadan talte han, og hans Tale var altid underbar.

Saa købte han sig Jord og Gaard. Den magre Sandjord ud mod Klitterne gjorde han frugtbar ved at lede Vandet fra Aaen og Moserne ind over den. Bønderne her omkring saa undrende til, naar Græs og Sæd paa de magre Sandskifter stod bedre end paa deres fede Jorder.

Til Nabo, der syd for den store Mose, havde han en rig Bonde, og denne Bonde havde et eneste Barn, en Datter, som var gift med Nabobonden. Da hun og Nadir Razzak havde set hinanden én Gang, blev hun sært betaget af ham. Hun gik tavs omkring og sukkede og sørgede, saa Manden ikke vidste sine arme Raad. Han snakkede baade med Præst og Lærd om hendes Sinds Uro, men ingen af dem kunde nok give hende Lægedom for

den Vunde, hvilket ikke var at undre sig over, eftersom hun led af Elskovssyge til den fremmede Mand.«

»Ja — ja — alt det kender jeg til,« afbrød Thyge, fortæl mig hellere noget om det. Du ved om Morfars Hjemstavn.«

»Stort er det ikke, men det, jeg ved, har jeg fra hans egen Mund, og hans Tale lød altid sælsom.«

X.

» **H**AVET er underligt,« plejede gamle Razzak at sige, naar han satte sig derude under Klitten paa de store Sten. »Strømninger gaar baade mod Syd og Nord, Øst og Vest. — Jeg og min Slægt er at ligne ved Strømmene i Havet. Vi gaar og gaar, bekymrer os ikke om Tid eller Sted. Dag er Dag for os, og Nat er Nat. Livets Jag og Tummel kommer ikke os ved. —

Jeg er kommen fra Østens Lande og Solens Egne. Mit Land ligger skjult bag høje Bjerge, og min Vandring er gaaet over Sletter og Dale, gennem store Skove, hvor vilde Dyr brølte stygt i Natten, og store, skønne Fugle sad i de høje Træer. Min Slægt er et opløst Folk af en stor Stamme, splittet og flygtende mod alle Verdenshjørner. Vi hører til Solens og den blege Maanes hellige Børn. Solen gav os af sin hede Glød, og Maanen sendte sit hellige Skin over os. Derfor var mit Haar i Ungdommen sort, og er min Lød brun.

Min Fader var en mægtig Khan for en stor

Stamme. Naar vi opslog vor Lejr i Dalene, var det, som at se ud over en stor Teltstad.

Men vi havde Fjender, som fordrev os ved List og Underfundighed. Min Fader og hans bedste Mænd blev lokkede ved Gæstebud og Gæstevenslighed og gjort trygge ved store Gaver. Min Fader tilligemed hans Mænd blev dræbte, og de fagreste Kvinder af hans Hustruer blev tagne til Slavinder.

Vi, der undkom, maatte flygte til Bjergene og de store Skove. Om Dagen, naar Solen lyste, holdt vi os skjult, for vore Fjender laa paa Lur for at dræbe os. Vi gemte os i mørke Bjerggrotter og græd over det skønne Land, hvor vi var landflygtige.

Naar det blev Nat efter Dagens lange Timer, vandrede vi mod Nord, mod Havet. Denne Vandring syntes aldrig at faa Ende, fordi vi ikke vidste, hvor Havet laa.

Saa blev der Splid imellem os. Nogle pegede mod Syd, andre mod Nord, og atter andre mod Øst og Vest. Og da ingen vilde bøje sig, spredte vi os og gik fremad hver i sin Tro.

Vore Heste styrtede, og vore Kameler døde, thi bestandig vandrede vi kun om Natten, naar den hellige Maane lyste for os.

Jeg var Høvding over den lille Flok af min Faders Mænd, som fulgte mig. De vilde, at jeg skulde danne en ny Stamme, vandre om i de fjerne Bjerge og hente os Kvinder i de skyggefulde

Dale. Havde jeg gjort, som de bad, havde Døden været os sikker; thi min Faders Fjender var tusindfold mægtigere end vi, og de vilde have fundet os ved deres snilde Spejdere.

En Aften, da Dagen hældede, saa jeg Solen glide gyldent ned i en blinkende Flade, som straaledede i Guld og Purpur. — Det var Havet!

Jeg havde aldrig set Havet før. Det syntes mig større og mægtigere end alt, hvad jeg før havde set.

Jeg vilde, vi alle skulde drage over Havet til nye og ukendte Egne.

Der blev holdt Raadslagning, men ingen vilde følge mig. Hver og en af mine Mænd kom til mig med en Gave, bøjede sig dybt og vandrede tilbage til Bjergene.

Jeg spejdede ud over Havet efter Skibe, men intet Sejl var at øjne.

Vandrede saa langs Havet i mange Dage og kom til en stor Stad med Kupler og Spir. Her laa Skibe med brede Sejl i Havnen. For Guld og Gaver kom jeg med et af dem over det store kaspiske Hav til et Land mod Øst med store Sletter. Ad en Flod, dyb og bred som en Bjergsø, sejlede jeg gennem Dale, forbi Bjerge og mægtige Stepper, saa langt som Skibet gik. Her taltes et Sprog, som jeg ikke forstod, og Menneskene var fattige og usle, som Slaverne hos os.

Saa red jeg gennem det store Land og kom til selve Herskerens Stad. Der var koldt og raat, og alle Kvinderne gik med ubedækket Ansigt, og

ingen var skønne. Der laa Skibe i den store Flod, og jeg sejlede med dem ud til det aabne Hav. Her var baade Bjerge og Sletter og frugtbar Jord. Jeg vilde bo og bygge der, men Menneskene var onde og stræbte mig efter Livet for mit Guld og mine Klenodiers Skyld.

Over Havet drog jeg atter med fremmede Skibe. Kom til store Byer, hvor Menneskene hastede afsted, som gjaldt det Livet. Jeg levede lidt iblandt dem, men kom til at hade dem. Fjernt vilde jeg leve fra deres velbyggede Huse, Sletten maatte jeg have for Øjet, og enten de blaanende Bjerge eller det uendelige Hav skulde være Hvilepunktet for mit Blik.

Saa var det Allahs Villie, at jeg skulde finde det, jeg søgte, her paa disse Sletter. Havet rejste sig og blev ondt, Himlen græd røde Taarer over Dagens Død, og Stormens Hyl lød over alle de onde Aander, som var slupne løs i Nattens Mørke.

Da vidste jeg, at min fjerne, store Gud var vred. Jeg bøjede mig for hans Vrede og vendte mit Ansigt mod Øst og strakte mine Hænder imod ham, da vort Skib sloges mod Sandrevlerne og gik under i det fraadende Braad her ved denne fjerne Kyst.

Mens jeg slugtes af de graadige Bølger, følte jeg Glæde og glemte de lange, onde Timer i Vinterkulde og Mørke. Jeg vidste, at jeg gennem Dødens Skygger blev ført til Solens Lande mod Øst og kom til at vandre sammen med min Fader og al

min stolte Slægt i de lyse Dale, hvor Solen aldrig gaar ned, og hvor min store Allah er den stærkeste.«

Saadan talte Din Morfar', Thyge, om hans underfulde Fart her til Landet.

Tit og ofte — selv paa sine gamle Dage, ønskede han at rejse tilbage til Østens Lande for at dø paa sine Bjerge. Men hver Gang han talte om det, gik det Din Mormor saa nær til Hjerte, at hun blev klejn og lagde sig til Sengs, syg og stum af Sorg. Naar han saa snakked godt for hende og lovede at blive, løsnede hendes Tunge, og hun sagde til ham, at for Sygdom og Død var hun ikke bange, men gik han fra hende, saa mistede hun sin Forstand.

Det kunde ogsaa hænde, at han vandrede bort i mange Dage. Han søgte da omkring til de store Skove og Hederne. Naar han vendte tilbage, var han let og glad i Sindet.

»Naar min fjerne Gud kalder, hører jeg hans Røst gennem Vindens Sus over de store Sletter. Der ude i Ensomheden stedes jeg for de hvileløse Aander, de bringer mig Bud og Hilsen fra mine fjerne Bjerge,« sagde han, naar han blev spurgt om, hvor han havde faret.

Men hjemme gik hans Kvinde som afsindig; hun skreg ofte, som var hun i yderste Vaande.

»Ved Du, hvorfor hun skreg, Knud?« hviskede Thyge. »Det var, fordi hun gik i Dødsens Rædsel for sin første Mand, Søren Kjelds Fader!«

»Javist ved jeg det, Thyge. Har jeg ikke selv

saa tit set hende staa i Døren og stirre ud imod Havediget, hvor Kjelds Fader hængte sig, Dagen efter hun havde sagt ham, at hun led af Elskov til den fremmede Mand, og at hun enten maatte dø eller gaa til ham.

»Skal nogen dø, faar det blive mig,« havde han svaret. Og han holdt Ord! Men efter den Stund sukkede, lo og talte det med sære Stemmer i Lunden. Og hun, Din Mormor, kendte disse Lyde, de kom fra Træernes Toppe, ligesaa vel som fra deres Rødder. Det var Lyde uden Røst, ofte som et Suk fra et Bryst, der var ved at sprænges af Smerte. Hun har selv fortalt mig, hvordan hun tit var som lænket til den Plet, hun stod paa. Beständig maatte hun stirre mod de svajende Træer, indtil hun sank om af Træthed og Angst og ikke vidste af sig selv mere. Det var da ogsaa en saadan iskold Vinterdag, hun fik sin Helsot. Den kom over hende som et koldt Pust, og da hun gennemrystedes af den, følte hun et Sting i Brystet og vidste i samme Nu, at det var Dødsbud fra ham derude, som nu krævede Liv for Liv.

Det var Din Mor, som den Gang var 15 Aar, der fandt Din Mormor liggende derude i Lunden hin Stormnat. Hun og Razzak bar hende ind, men allerede da talte hun i Vildelse. Den femte Nat døde hun med sælsomme Ord paa Læben. Hun rejste sig op, og mens Trækkene stivnede, blev hendes Øjne store og skønne. Saa talte hun:

»Jeg ser herlige Bjerge og gyldne Sletter med en

glødende Blomsterpragt. Nu vandrer jeg gennem dem, de skjuler mig, og deres Duft beruser. Tys — der lyder sagte Harpetoner fra de blodrøde Blomsterkalke, og fine Orgeltoner blander sig deri, baaret paa Vindens Pust over de store Sletter.« — Hun kastede sig i Rædsel tæt ind til Razzak :

»Se, der kommer en Skygge glidende, — hvad vil han mig, — hvorfor stirrer han paa mig? — Ser Du ham, Nadir? Det er hans Aand, som gik frivillig i Døden for mig. — Nej, nej — jeg kunde ikke gøre for det, — det var den vaandefulde Kærlighed, der blev givet mig som Manna, — hører Du, det var Kærlighedens Manna, Gud Fader vilde det selv, — gaa, gaa — bland Dig med Nattens Taager, jeg vil vandre videre gennem de røde Blomster, fremad for at møde ham, som gav mig Livet, — for ikke sandt, nu lever jeg?« —

»Ja,« hvisker han, »nu lever Du!« —

»Saadan døde Din Mormor, Thyge.« —

XI.

DER lød en klagende Vind omkring den gamle Gaard.

»Bedst at lægge sig for at faa lidt Hvile, inden Dagen kalder,« sagde gamle Knud Lovt.

»Thyge, vil Du ikke blive her i Nat?« spurgte Karen.

»Nej, nej — jeg har lang Vej hjem, nu vil jeg begynde min Vandring.« —

»Du faar lægge Dig ind ved mig, Ernestine,« siger gamle Karen, »for man kan dog aldrig vide, hvad Husbond kan hitte paa. Det var jo immer hans Vane at komme bag paa os.«

Hun og Ernestine kryber tæt sammen i den store Alkoveseng.

»Bare han ikke har glemt mig med de Tusinde Rigsdaler i Testamentet,« hvisker Karen ængstelig. Pigen svarer ikke. De dybe, stærke Aandedrag forraader, at Naturen kræver sin Ret, selv om Virkeligheden er klam og uhyggelig.

XII.

THYGE lister sig i den dunkle Nat langs med Skovbrynet. Han vil ikke gaa gennem den mørke Skov, — for inde mellem Løvet skriver Maanen med sælsomme Skrifttegn mellem de mørke Stammer, og i Trætoppene hvisker det saa stygt.

Det dirrede om den store, blodrøde Mund. Herregud, hvad kunde han gøre ved, at Morbror Kjeld var død. Ikke havde han dræbt ham. Man kunde da ikke dræbe med Tanken, eller med hjertefyldte Ønsker? — Jo, der var det, hans faste, inderlige Ønske havde ejet Magt i sig til at dræbe ham, det var hans onde Tanker, som havde suget Livet af ham! Og nu vankede vel hans Aand omkring derinde i Skoven i det blege Maanelys, — det var nok den, som mumlede imellem Træerne og klagende sukkede gennem Løvet. Uf, hvor der var travlt i Skoven denne Nat! Der er ingen Hvile, hverken i Luften eller Løvet. Der hviskes og tiskes om Død

og Synd! Er det de hemmelige Magter, som sniger sig om og skjuler sig i de lukkede Blomsterbægre eller svæver som hvide Taager om den dunkle Skovsø? — — Ja — vist, — her er noget bag ved Livet, som det ikke er givet alle at forstaa! Er han maaske en af de udvalgte?

Hvorfor gaar han her saa ræd med bøjet Hoved? Løfte det højt op over alle de andre skulde han. For ham var det givet at se ind bag Forhængen, som skjuler Menneskenes Skæbner. Bøje Viljerne og herske, det var det, det kom an paa!

Nu stod han paa Korsvejen. Fandt han her i det lyse Maaneskin en Blomsterkapsel, der aabnede sig, saa de modne Frø faldt ud, saa vidste han fra den gamle, gulnede Bogs Blade derhjemme paa Hylden, at han aldrig skulde mangle Penge og aldrig gaa vild. — Ja, selv Hjertelaasen skulde aabne sig for ham, og han selv blive usynlig som et Intet.

Hvor raslede og ringede det i Frøkapslerne, det var som Lyd af smaa, usynlige Kirkeklokker. Og hvor han gik frem, brast Frøhusene, og Frøet faldt ud. Saadan skulde det være, paa stolte Veje skulde han fare, hans Plads i Verden skulde blive blandt de førstes. Nu vidste han det, — en Hverdagsskæbne kunde aldrig blive hans. —

Han gik ud mod den blinkende Lysstribe i Vest. Havet gled med lange Dønninger mod Stranden og drev ham Havskummet op i Ansigtet.

Den kolde, salte Havvind gjorde ham godt og bragte Klarhed i Tanken.

Han krøb sammen inde under Klitten. Bølgenes og Vindens Sus bares til ham, som en Kalden fra fjerne Riger. Lød det ikke som Opmuntring og Bud til ham? Kaldte de ikke til Dagens lange Arbejde?

Der skød et Glimt af Glæde op i hans Sjæl. Han vidste ikke ret, hvad det var, som foregik i ham. Han syntes kun, der var en tung og vaandefuld Streng, som brast, saa han kunde aande langt ud. En herlig Følelse af Befrielse fyldte ham.

Her i den store Ensomhed ved det mægtige Hav turde han give alt det indestængte og bundne i sin Sjæl løse Tøjler. For første Gang i lange Tider fyldtes han af Glæde og Taknemlighed over, at han var ung og stærk. Han smilte ad sin Barne-skræk og følte, at han med sejsk og god Tro kunde erobre en Verden.

XIII.

DET første røde Morgenskær viste sig over Synskredsen mod Øst. Langsamt stiger Solen frem og skriver med lyse, legende Straaler paa de glidende Bølger. Søen sletter ud, men den skriver igen, til der ligger et skælvende Glitter over alt.

Ad Vejen over Markerne gaar Thyge hjemad. Endnu slumrer Naturen, og Duggen ligger i graanende Slør over Agre og Enge.

Alle i Gaarden sover, kun Hanen galer frejdig Dagen ind.

Han gaar til sit Kammer, snører sin Randsel og tager Helligdagsklæderne paa.

Nu kun et hastigt Farvel, og saa ud i den lyse, straalende Verden.

Han gaar til Indgangsdøren. Den er laaset indvendig, — det er sandt, de sover jo endnu alle.

Han kigger ind gennem Vinduet i Borgestuen. Der ligger hans lille Søster i Slagbænken og aander sundt og trygt. Han banker paa Ruden og kalder hende sagte ved Navn: »Anna, lille Anna!«

Hun vender sig uroligt, Søvnens vil saa nødt slippe sit Tag. Han banker og kalder en Gang til. Et Par buttede og skrubne Hænder kommer frem og gnider Øjnene. De misser mod Lyset, og Anna er fuldt vaagen og har aabnet Vinduet.

»Hvor skal Du hen, Thyge, Du er saa fin?«

»Jeg rejser bort nu — langt bort, det er bare Dig, jeg siger Farvel til!«

»Kan jeg ikke gaa med Dig?«

»Nej, lille Anna, Du vilde blive for træt, det er saadan en lang Vej, jeg skal gaa.«

»Naar kommer Du igen?« Det bævrer i Graad om den lille Barnemund, idet hun slynger Armene om hans Hals og lægger sin vaade Kind til hans.

»Jeg ved det ikke, Søster, — jeg er bange for, det varer længe, — Du faar hilse Fa'r fra mig og sige ham Farvel. — Sig ogsaa, at det nok varer en Stund, inden jeg kommer igen. — Naar jeg kommer hjem, skal jeg have noget rigtig smukt og fint med til Dig.«

»Tror Du, det kunde blive en blaa Perlekrans, hvad Thyge?«

»Det kan det nok, lille Anna.«

»Saa maa Du ikke blive altfor længe borte!«

Han vinker Farvel med Bylten, — lille Anna trykker Næsen flad paa Ruden for at se efter ham. Da han er forsvunden gennem Porten, kryber hun ned i Slagbænken igen, — men Søvnens vil ikke komme, hun hulker stille i Pudsen.

ANDEN DEL.

XIV.

OTTE Aar var gaaet.

Naar unge Mennesker, som tørster efter at være med i Livets Kamp og Bølgegang, rejser udenlands, saa bør de drage der hen, hvor store Begivenheder hører til Dagens Orden, og hvor Livet rører sig stærkest. De vil da opleve mærkelige Ting og stadig faa Lejlighed til at maale Dybden af deres egen Kraft og Villies Bæreevne.

Paa Omskiftelser kunde Thyge Scheller — han skrev nu sit Navn med et udenlandsk Snit — ikke klage.

Mangeartet havde Livet formet sig for ham, han havde lært meget, oplevet meget og glemt meget.

Disse Aar havde været som en eneste stigende Skala for ham.

Nogen sýnderlig Overgangstid mellem Barn og Voksen havde han ikke kendt.

Fra hin gryende Sommermorgen, da han med sin Bylt i Haanden forlød Fædrenehjemmet oppe ved Engdragene, bag Skovene i Jylland, og stævnede

mod det fremmede og ukendte, da stod det ham klart, at skulde han naa fremad og opad paa den drømte Livsbane, saa maatte han ledes og bæres af sin stærke Villie.

Den unge Mand, der en Maaned efter stod i den store Verdensstad New York, ene og forladt, uden Ven eller Frænde, midt i Mylderet og det jagende Liv, følte og tænkte heller ikke længere som Dreng.

Den skønne Drøm var forbi, fuldt vaagen gned han de trætte Øjne og stirrede paa den bølgende Menneskestrøm i Verdensstaden, uden ret at turde vove sig ud i Mylderet.

Fri var han, men det var ikke saa let at vide, hvad han skulde bruge sin Frihed til.

Forladthedsfølelsen greb ham haardt og knugende. Ingen turde han henvende sig til, for ingen troede han. Han vidste, at her var alle sig selv nærmest.

Men naar denne Forladthedsfølelse var paa sit højeste, og Barnets Modløshed vilde til at gribe ham, knugede han dobbelt fast de kraftige Næver i Bukselommerne, mens det jublende klang i hans Indre: »Du er fri — fri — fri!« — Det var intet romantisk Glædesskrig, der trængte sig frem, kun en vanvittig Længsel og Daadstrang efter at begynde. Naar han saa lod Haanden glide hen over det Sted inderst inde ved det haarede Bryst, hvor han gemte gamle Søren Kjelds Penge, paa-kom der ham en vis Tryghedsfølelse. Der laa

den solide Betyggelse, som skulde værne hans første Skridt.

Straks kastede han sig over Sproget, og ved ihærdigt Slid drev han det hurtigt saa vidt, at han kunde klare sig.

Var saa heldig efter et halvt Aars Forløb at komme ind i en stor Forretning som Clerk. Tjente her saa meget, at det slog til til Livets Ophold, saa han undgik at tære paa sin Kapital, der bestod af godt og vel 10,000 Kroner af Morbroderens Grunker, dem, han nu satte fast i en Bank.

Efter to Aars Forløb avancerede han saa meget, at det blev betroet ham at styre en Afdeling af den vidtgrenede Forretning ude i Jowa. Her arbejdede han flittig som en Myre om Dagen, mens han benyttede Aftenerne til at udvide sine Kundskaber i forskellig Retning. Hans Livs Drøm var nu den at naa saa vidt, at han kunde lade sig indskrive ved Universitetet i New York for at tage juridisk Examen. Som Sagfører vilde han da nedsætte sig i Kolonierne ved Michigansøen og arbejde videre paa den Position, han derved vilde indtage.

Men til Fuldendelsen af denne Plan maatte han have større Kapital end den, han ejede. At forøge denne naaede han gennem en betydelig Agentvirksomhed i Boston for et stort Livsforsikringsselskab.

Atter gik et Par Aar i et eneste Jag efter Dollars. Forretningen arbejdede han op, saa hans Chefer i New York havde ingen Grund til Klage. Deres

Tilbud om at starte en ny Afdeling af Forretningen i Grand Rapids tog han imod, og paa Forretningsrejserne for denne omkring i Staterne Illinois, Nebraska og Michigan, hvor han sluttede Kontrakter om Korn og Majs, arbejdede han samtidig i sin egen Agentvirksomhed. Kapitalen i New Yorkerbanken voksede, men efterhaanden som den blev større, fik Pengedjævelen Tag i ham, og alt samlede sig i den store Generalnævner, med det ene for Øje, saa hurtig som muligt at blive rig.

Han spekulerede i Jord ude i Midtstaterne. Solgte med god Fortjeneste til Emigrantsværmen. Købte mere Jord og havde stadig Held med sig. Var efter fire Aars Forløb en af de unge Mænd, som der regnedes med i Michigan.

En stor Del af den Guvermentsjord, han havde købt omkring Potomac County, blev indlemmet i Byen og solgtes mangedoblet i Værdi til Byggegrunde.

Af den danske Bondetype var nu intet tilbage hos Thyge. Vel var han stolt af sin landlige Oprindelse; thi han vidste godt, at det var den, han kunde takke for sin sejge Udholdenhed og usvigelige Selvtillid. Som sine store Foregangsmænd satte han Lincoln og Garfield, det var Mænd, der fra ringe Oprindelse havde stræbt fremad mod de høje Tinder og var kommen til at glimre i Landet. Inderst inde i det allerhelligste laa jo endnu Drømmen om at stige opad til Ærens og Magtens Højder, men Glansen herfra var ved at fordunkles i Dollar-Jaget, denne Lidenskab, som tager sine

Ofre paa samme Maade, som Spilledjævelen fanger sine.

Han satte en Ære og Stolthed i at være Amerikaner og opdrog sig stadig selv til at komme paa Siden af de »Indfødte« i Intelligens og Klogskab. Hans ejendommelige og smukke Ydre fremhævedes ved en gentleman-like Paaklædning og ved en stilfærdig og korrekt Optræden. De faa Venner, han havde, søgte han blandt det bedste Selskab.

Hans Kapital var nu vokset saaledes, at han forlængst havde mere end nok til at kunne begynde rigtig for Alvor paa Studierne. Men nu, da han var saa godt i Gang med at blive en rig Mand ad Businessvejen, var hans ærgerrige Drømme ved at drukne i Dollar-Jaget.

Et Tilfælde bragte pludselig Penedjævelen til at slippe sit Tag.

XV.

PAA Aftenkursuset i Oak Grovers Colleges gjorde Thyge Bekendtskab med William Cooper, en Søn af Midtstaternes Guvernør.

Thyge Scheller — denne stærke, unge Mand, der Aar efter Aar kun havde været optaget af Arbejde og blot tænkt paa og drømt om Penge uden egentlig at føle Glæden ved dem, — behøvede blot nu en tilfældig Paavirkning udefra for at føle, at der ogsaa i ham slumrede en ulmende Livslyst.

William var ung og livsglad. Sin Moders stille Sorg og Faderens stadige Bekymring. Der var intet ondt i ham, han fyldtes kun af en ubændig Livslyst og Trang til at lade denne give sig synligt Udtryk.

»Verden er vel til for Menneskenes Skyld og ikke omvendt,« plejede han at sige.

»Hvad kan jeg gøre for, at denne Jord er saa herlig, og Kvinderne saa forførerisk skønne! Jeg vil have Lov til at leve et Ungdomsliv, som det skal spørges af. Naar jeg bliver gammel, skal den

Tanke ikke lægge mig i Graven, at jeg har ladet Ungdomsaarene løbe fra mig, ligesom alle Sliderne her i hundrede Miles Omkreds. Ikke giver jeg Vorherre min Dyd tilbage ved Vejs Ende med Tak for Laan, fordi jeg ikke har haft Brug for den. — Og Du, min Ven Scheller, hvad gaar der egentlig af Dig? Her stormer Du løs i blind Jagen efter Dollars, alt er bare Business for Dig! Gaar det højt i vildeste Luksus, saa læser Du din knapt beskaarne Fritid bort, eller gaar lange Ture i Ensomheden. Du er jo en elendig Daare, som ikke ved, at Ungdommen aldrig mere kommer igen, naar den først ligger bag os. — Ti stille, jeg ved, hvad Du vil sige. Du praler af Din Frihed. Men hvad er den andet end Egoisme, — noget, Du sjakrer med og udnytter i Smaamynt — kun til Fordel for Dig selv! Tror Du, det er Bestemmelsen med Livet?

Ved Du ikke af, at Du er ung og smuk og har en herlig Verden liggende for Din Fod? Tror Du maaske, Du er bestemt til et elendigt, dagligdags Liv? Naar jeg ser paa Dig, tror jeg, Du ejer en mægtig Villies Kraft og en ubændig Livslyst. Jeg ligesom vejrer det i Din Nærhed. — Og saa ødsler Du alligevel Din Ungdom bort her og glemmer, det gaar med Ungdommen som med Champagnen, den skal nydes, mens den bruser.»

»Du har Ret, William, — jeg havde nær glemt, at Ungdommen skal benyttes, mens Tid er. Og jeg siger Dig Tak, fordi Du vækkede mig og min-

dede mig om, at Livet ikke helt og holdent bestaar af Business.«

»Det var ret, løft nu Hovedet og tag Verden med Storm i et vildt Favntag. Kom, lad os drage ud sammen, der, hvor Livets Bølger gaar højest.«

»Ja, William, jeg vil gaa med Dig. Men muligt det ikke bliver paa den Maade, som Du mener. Du siger, jeg praler af min Frihed og kun bruger den til at sjakre med! Maaske Du har Ret. Jeg har mulig levet altfor længe i denne rolige Besiddelse af min Frihed. Nu vil jeg fuldkommengøre den, saa den bliver Magt. Lad os følges ad til Universitetet i New York. Endnu har vi Raad til at ofre fire Aar af vor Ungdom til gennem Kundskaber at naa Magten. Naar vi saa som aandelige Kapitalister har erhvervet os de akademiske Grader, — favner vi Verden og lader den favne os!«

»Fire Aar er en lang Tid, særlig for mig, som ikke ejer Stadighed. — Men, godt — jeg gaar med Dig, kun maa Du ikke tage mig det ilde op, om jeg kniber ud en skønne Dag, naar Maanedspengene falder lidt rigeligt. Studeringer kan være et smukt Paaskud for en Guvernørsøn, som har Udsigt til en Gang i Tiden at arve nogle Millioner.«

»Nej, stop, William, det er jeg ikke med til. Vil Du være min Collegefellow i de fire Aar og sætte Dig et Maal ligesom jeg og — vel at mærke — naa dette Maal, da lover jeg Dig, at jeg skal være Dig en god Kammerat paa en Europarejse bag efter. Først Arbejdet, saa Lønnen — er Du med?«

Thyge saa paa Vennen. Der laa en sælsom Magt i hans Blik. William tog pludselig et fast Tag i Thyges Skulder. »Jeg rejser med Dig,« sagde han.

De to Venner fejrede denne Beslutning ved et festligt Aftensmaaltid sammen med flere College Kammerater i Dining Hall.

En umaadelig Livslyst var kommen op i Thyge, og da den uvante Følelse skød op i ham, blev han en af de heftigste i det glade Selskab. Men der var det underlige ved ham, at det ikke gjorde ham støjende, saadan som de andre, kun alvorlig, næsten brutal. Naar han omfavnede en Ven, kvalte han ham næsten i Heftighed. En mægtig Ødelæggelseslyst kom ogsaa frem. Han knuste en Mængde Glas, men ganske stille, som én, der udretter en Mission. Vennerne lo og sagde: »Nu knuser Scheller den gamle Adam, bare han ikke opstaar som en anden Kain.«

Efter Maaltidet gik de to Venner ud i Parken. Det var en blikstille Nat. Nymaanen stod lavt og kastede usikre Skygger. De gik Arm i Arm og sang Maaneskinssange, saa falske, at det var en Gru, men med et Humør, som fik Latteren til at runge langt ud i Natten. Deres unge, varme Blod bruste, de gjorde meget galt den Nat, ingen af dem huskede det saa nøje Dagen efter.

Thyge var noget forstumlet næste Dag. Han laa længe vaagen og stirrede op mod Loftet i sit Soveværelse. Det var, som noget brødes inde i ham.

Han syntes, han var en bjergtagen, som i mangfoldige Aar havde levet inde i Højen, men nu pludselig saa de graa Forhæng glide tilside og fandt en munter og broget Verden ligge der udenfor i Sollyset. Han saa, at den Verden var fyldt med bedre Skatte end de, der fandtes i det snævre Kammer herinde.

Det var glade Venner og Forventningen om en ny Tid, der fik den tunge Væg til at briste.

XVI.

WILLIAM kom stormende ind. Udenfor holdt Hest og Vogn.

»Kom nu, Thyge, Du skal tage med mig hjem for i egen høje Person at overbringe Guvernøren det store Budskab, at jeg giver mig Juraen og Dig i Vold for de næste fire Aar.«

Og saaledes skete det, at de to Venner kom til Gr. Rapids Guvernørbolig.

Gamle Mr. Cooper kendte forresten lidt til Thyge gennem Forretninger, saa han blev vel modtaget baade for sin egen Skyld og for den Meddelelse, han havde at bringe ham angaaende Williams Beslutning om at slaa Følge med ham til Universitetet.

»Kan De faa Stadighed paa William, saa han samtidig med Dem bliver Candidat, skal jeg være Dem meget forbunden,« sagde han. Gamle Cooper plejede ikke at anvende mange Ord.

Mrs. Cooper derimod ejede endnu hele sit rige Fond af Hjertelighed, hun tog imod Thyge,

som var han en af hendes egne, og bad ham tilbringe alle Ferierne i Gr. Rapids Guvernørbolig. — Og saaledes gik det til, at Thyge blev en hyppig Gæst i det smukkeste og rigeste Hjem i Midtstaterne.

XVII.

THYGE vidste, at William havde en Søster, som var sygelig. Da de sad ved Bordet i den store Spisehal, ventede han hvert Øjeblik at se denne Dame sagte glide ind ved sin Kammerjomfrus Arm; men Maaltidet gik til Ende, og hun kom ikke. Det eneste mærkelige under Maaltidet var, at der undertiden lød en forunderlig fin, skælvende Tone. Den kom og svandt, blev saa atter baaret frem paa sagte, sælsomme Lydbølger, der sitrende fyldte Rummet.

Efter at Kaffen var drukket inde i Salonen, hviskede William til Thyge: »Kom, saa skal jeg forestille Dig for Alice.«

Han slog de tunge Portierer tilside for et Værelse, som stødte umiddelbart op til Salonen. Det stærke Sollys herinde fra de høje Vinduer gød nu sin Vælde, næsten brutalt, ind i det andet Værelse. Her var Lyset dæmpet gennem malede Glasruder.

Midt i Værelset stod et pragtfuldt, rigt udskaaret Leje, en Mellemtning af en Seng og en lav

Chaiselong. Henstrakt paa lyse, kniplingsbesatte Silkepuder laa en ung Kvinde.

Det var en temmelig stor Salon, luksuriøst udstyret, med broget og bisar Smag. En Mængde Musikinstrumenter, lige fra Flygel og Orgel til alle Arter af Strygeinstrumenter, var samlede her. Man fik mere Indtryk af at træde ind i en Kunstners Musiksalon end i et Sygeværelse.

Herinde fra var det altsaa, disse bløde, forunderlige Toner havde lydt. Nu saa han det. Paa et spinkelt Stillads, henover Lejet, stod en herlig indlagt Cither foran den unge Kvindeskikkelse. De hvide, slanke Fingre legede over Strenge, — nu standsede de, med en blød, vemodsfuld Accord.

»Alice, maa jeg forestille Dig for min Ven, Mr. Scheller.« —

»Det glæder mig at hilse paa min Broders Ven.« Hun rakte ham Haanden med et indtagende Smil, og et Par straalende, mørke Øjne mødte Thyges, idet han bøjede sig ned mod hende.

Han saa straks, at enhver Tanke om konventionel Høflighed her var overflødig, den unge Dame ejede sin Moders hjertevindende Ligefremhed.

Da Præsentationen var overstaaet, slog William ind i en let, spøgende Konservationsstone, som Miss Alice straks levende var med i.

Hun var ikke, hvad man i Almindelighed forstaar ved smuk. Hendes Træk var fine, men lidt uregelmæssige. Munden stor og udtryksfuld, Over-

læben skød sig lidt frem over Underlæben, og Mundkrogene bøjede sig smerteligt nedad, dette lagde noget sørgmodigt over Udtrykket. Men naar Smilet gled frem, udgik der fra hende en egen, daarende Fortryllelse, som Thyge aldrig før havde set hos Kvinder. En blød, svag Skygge i violet laa under hendes straalende, mørke Øjne. Disse Øjne var det, som i Forening med Smilet kastede Glans over Ansigtet. De kunde vexle i alle Nuancer efter som Stemningerne kom. Snart var de glinsende som slebne Stenkulsperler, snart dunkle og kolde som Natten. De kunde være fugtige og uendelig blide, ligesom sløret af Taarer, der ikke kunde bryde frem. Haaret var gyldent-brunt og laa i svære Fletninger ned ved Siden, over Panden bølgede det i tungt Brus, og hævede sig som en Krone om Hovedet. Der var et eget exotisk Skær over denne unge Kvinde. Thyge kom til at tænke paa en Legende om en ung Helgeninde, der forud var bestemt til Martyrium og Helliggørelse.

I sex Aar havde den unge Pige været bundet til Sygelejet. Efter en hæftig Skarlagensfeber, som hun i fjortenaars Alderen blev angreben af, havde den ene Sygdom afløst den anden, indtil det var kulmineret i en Lamhed af Underkroppen. Adskillige Læger havde ikke udelukket Helbredelse. Nogle af dem mente endog, det var en nervøs Lidelser, der mulig vilde fortage sig, efterhaanden som Legemet udviklede sig.

Selv troede hun ikke paa Helbredelse, men

naar Moderens Øjne altfor bedrøvede hvilede paa hende, sagde hun: »Naar jeg en Gang bliver rigtig ustyrlig glad, staar jeg op og gaar.«

Og Moderen havde smilet gennem Taarer og svaret: »Hvor skal vi dog finde en saadan Glæde til Dig?«

Samtalen gled hurtig hen paa Musikken, den som Miss Alice her i sin Hjælpeløshed dyrkede næsten til Afguderi.

»Vil De ikke atter spille lidt?« bad Thyge. Og hun begyndte straks at spille. Det var som hun gennem Tonerne talte med ham; derfor greb disse forunderlige Accorder ham saa stærkt. De fine Lydbølger rislede ind i hans inderste Sjæl, og talte der et Sprog, som ellers kun i Drømme havde lydt til ham. — Eller kom det mulig af, at alt herinde var saa harmonisk afstemt? En sørgmodig Ynde udstraalede fra denne fine Kvindeskikkelse, som halvt siddende, halvt hvilende vuggede sig i Takt efter Rytmen. Hendes Læber krummede sig, og fra det unge Legeme, som netop skimtedes under det lette Silketæppe, udgik en sælsom Hemmelighedsfuldhed.

Thyge følte det, som Luften over hans Hoved glødede, og fine elektriske Traade slyngede sig om hans Sjæl og talte med Røster, bløde og lokkende. — Det risled igennem ham, som naar han tømte et Bæger hed og fyldig Vin. Og Øjnene, — hendes vidunderlig, slørede Øjne, — hvor de pludselig fik Liv, — hvor de ulmede, hvor de levede! —

Hun laa der som selve Musikken, betagende — næsten vellystig.

Hun saa pludselig hen paa Thyge, — der var en egen Glød i det Blik.

»Man faar saa mange underlige Tanker, naar ens Verden kun omsluttet af fire Vægge. — Jeg kan jo ikke udtale alle mine Tanker, derfor udtrykker jeg dem gennem Musikken. — Der ved jeg alligevel, at jeg beholder det meste for mig selv, fordi de færreste forstaar Tonernes Sprog.«

»Dejligt at eje en Verden for sig selv,« sagde Thyge.

»Aa — ja, — blot ikke for Evigheden,« næsten hviskede hun. — Hun lod sig falde tilbage i Puderne. Et smerteligt Drag gled hen over Ansigtet. Moderen kom nu ind fra Salonen, hun bøjede sig ned over Datteren og strøg det svære, bølgede Haar bort fra Panden.

»Pas paa, pas paa Alice, Du bliver saa træt, naar Du spiller saa længe ad Gangen.«

»Alice, Du maa ikke være bedrøvet over, at jeg nu rejser og bliver borte lige til Juleferien!« Der kom altid en blid Klang i Stemmen, naar William talte til Søsteren.

»Jeg er ked af, det skal vare saa længe, inden jeg ser Dig, — men jeg er glad — meget glad over, at Du rejser med Mr. Scheller. For ikke sandt, nu kan jeg jo glæde mig til en Gang at faa en umaadelig lærd og dygtig Broder, som vil gøre Fader, Moder og os alle Ære, ikke sandt Willy?«

William lo. — »Jo, vist Søster — navnlig Ære!«
 Lidt efter, da Thyge blev ene med Miss Alice, hviskede hun hurtigt til ham.

»Aa, Mr. Scheller, — De maa love mig at være Willy en god Ven, — og De maa passe paa, at han virkelig bestiller noget. Han er saa god — rigtig uendelig god, — men letsindig og ureflekterende som de Mennesker, der ikke bekymrer sig om den Dag i Morgen.«

»Vær De rolig Miss Cooper. Jeg tror om William, at han ogsaa hører til de Mennesker, som, naar de først har taget en Beslutning, ogsaa gennemfører den.«

En forunderlig Glæde gennemstrømmede Thyge. Han syntes nu, de to havde en fælles Hemmelighed. Uvilkaarlig flyttede han sig lidt nærmere hen til hende, og hans Stemme fik den ejendommelige Underklang, der er de Mænd egen, som ejer den Egenskab, at faa Menneskene bøjet efter deres Villie.

»Jeg lover Dem, at jeg ikke alene som Ven, men ogsaa for Deres Skyld, skal være det bedste, jeg formaar, for ham!«

»Tak,« sagde hun stille og rakte ham sin Haand.

XVIII.

EN dyb Stilhed sænkede sig over dem. Sol-lyset spillede sælsomt gennem de mange Farver i de kulørte Glas. Ude fra Parken suste den stærke Vind i Trætoppene, det lød ind til dem, som en Brusen fra et Hav i det fjerne.

Alice laa stille udstrakt. I den blaa-violette Straale fra Ruden saa hun ud som død. Hænderne hvilede slapt paa Tæppet, og Øjnene var lukkede. Pludselig saa hun op paa Thyge med store, vidt aabne Øjne, de stirrede paa ham i bønlig Rædsel.

Sælsomme Kræfter rørte sig i hende — var han — den Fremmede — en Aabenbaring? Saa hun gennem Lysets dunkle Strimer ind i det forjættede Land! — — Der kom for et Øjeblik en brændende Glæde op i hende — noget som lignede Lykken, saadan som hun i sine vage Drømme havde tænkt sig den.

Saa lukkede hun Øjnene. Da hun atter aabnede dem, lo hun. »Undskyld,« sagde hun — »jeg laa og drømte en dejlig Drøm. Jeg syntes, jeg gik derude, hvor Sommervinden bruser, og de hvide

Sommerfugle flagrer omkring. Aftenrøden spændte sine gyldne Heste for Karmen, og jeg saa ind i selve Himlen. — Aa — men tilgiv mig, det var blot en Drøm.»

Thyge gik hen og aabnede et Vindu. »Se,« sagde han, »De drømmer ikke, føl de lune Vinde og se paa Aftensolens Guld.«

Og som han stod der og saa mod den lyse Himmel, blev pludselig en Drøm, han havde haft som trettenaars Dreng, levende for ham. — Han drømte, at han med sine Skolebøger under Armen vandrede afsted ad en uendelig lang Landevej, hvor det hvide Støv hvirvledes op for hvert Skridt, han tog. Der var ingen Skygge, kun solstegte Sletter, hvor det tørre Græs raslede for Vinden. Han kom til en By. Lige indenfor Stadsmuren laa et stort Hus med buede Vinduer. Fra Gaardspladsen lød en underlig Støj og Summen. Han gik gennem Portalen og saa, det var legende Børn, hvorfra denne Støj kom. En lille Pige, fin og sart af Lød, med gyldent Haar, kom hen til ham, tog ham ved Haanden og trak ham med sig ind i det store Hus' Sale og anviste ham en Plads ved de lange Skoleborde. Lidt efter kom alle Børnene ganske stille, to og to satte de sig. Alt blev saa forunderligt højtideligt. Han sad stille og tænkte: Her hører jeg ikke til, bare jeg kunde slippe ud og finde Vejen tilbage igen. Han rejste sig op for at gaa. Men den lille Pige, som havde taget ham ved Haanden, bad ham sætte sig, for

nu kom Mesteren straks. »Slip mig,« havde han sagt, »ham tør jeg ikke se.« Han stormede ud af det store Hus, men bag sig hørte han en usigelig mild Stemme sige: »Hvorfor flygter Du for mig?« Og da han vendte sig om, stod der en Mand og saa paa ham. Først syntes han ham lille, men jo mere han saa paa ham, forekom han stor. En vidunderlig Højhed udstraalede fra ham, og hans Øjne hvilede saa forunderligt mildt i hans. Han gik foran ham ud til Bymuren, han havde en Følelse, som kunde han følge ham til Verdens Ende. Han tog hans Haand og ønskede, han vilde tale til ham. Saa standsede Skikkelsen og saa ham dybt og længe ind i Øjnene. Noget fra en ukendt Verden mødte ham i dette Blik. Han knælte ned og sagde: »Tag mig med der hen, hvor Du hører hjemme!« Men Skikkelsen rystede sørgmodigt paa Hovedet og sagde: »Endnu ikke.« Han raabte i Vaande til ham: »Slip mig ikke!« saa vendte han sig imod ham og sagde: »Hvo som vandrer i mit Fodspor og gør min Villie, han skal gives stor Magt.«

Da Thyge vaagnede den Morgen, syntes han, han havde set Himlen aaben, og længe forekom det ham, at hans lille Verden var fyldt med Fred.

Hvorfor kom netop denne Drøm nu frem i hans Hukommelse?

Steg den op af Glemselen, fordi han i dette Øjeblik syntes det ikke var første Gang, han saa den unge Kvinde. Hvor ønskede han ikke inder-

ligt, han kunde sige til hende: »Tag min Haand, staa op og gaa.« —

En Bespotter og Drømmer var han. Hvor turde han undfange en saadan Tanke!

Men én efter én kom Tankerne jagende som forvildede, snigende Blodhunde. Han hørte bag sig deres jagende Aandedræt. Var det ikke en Nat, da han havde staaet og stirret ind gennem en oplyst Rude og med hele sin Sjæl og al sin Tankes Evne ønsket Døden over et Menneske? — Og se, dette Menneske var segnet om, stivnet i Dødens Rædsel. — Var der en sælsom Magt til, som gav ham Kraft til at udslukke Liv, saa maatte der vel gives lønlige og underfulde Tanke-Atomere i Sjælelivet, som kunde bæres frem af den stærke Villie og virke til Liv i det godes Tjeneste? — Havde det ikke puslet og ringet saa sælsomt hin frygtelige Nat, da han vandrede mod Havet. Havde Frøkapslerne ikke aabnet sig og strøet Lykkesæden ud for alle Vinde, og Vinden havde suset og hvi-sket de særeste Ting til ham, — og fra Skovens Buske og Grene havde det sukset, hulket og leet som af hvileløse Aander, der alle stod til hans Tjeneste. — Tusinde Øjne havde stirret ud paa ham fra den dunkle Skov, indtil det havde lydt som en brusende Sejerslatter omkring ham.

Og Aarene som nu var gaaet? Hvor lyst og let havde det ikke været altsammen! — Jo — han følte det, — han hørte til de faa Udvalgte. — Nu gled Solen ned ved Synsranden, glødende, som et

flammende Sværd, den bød ham at leve og arbejde, — stige Trin for Trin op ad Lykkestigen til Magt og Herlighed. Livet selv skulde være den Lykens Virkelighed, som skulde lyse i Mørket og gøre det godt for Menneskene.

En Magt, stor og herlig, maatte kunne udgaa fra ham, der havde sin Æts Rod i de fjerne Slægter som levede i dybe Skove paa blaanende Bjerge. Havets salte Skum og Fraade hang jo i hans Haar, Sol og Glød laa i hans Smil, og en underfuld Magt fandtes i hans Øje. —

XIX.

MISS ALICE havde vendt sig helt imod ham. Det gyldne Skær fra Solnedgangen stod om Thyge som en Glorie. Hun syntes, alt blev saa lyst, næsten helligt herinde. Det var som taase Aander vandrede derude mellem de svejende Trækroner. De hviskede om hemmelige, skjulte Kræfter, som stod i Forbindelse med noget sælsomt fra hendes egen Sjæls Dyb.

Han vendte sig om og smilte til hende.

»Undskyld, jeg hørte ikke ret, hvad det var, De sagde?«

Hun blev blussende rød. »Jeg tror ikke, jeg sagde noget!«

Han smilte igen: »Jo, for naar De sidder saadan ganske taus, ser De netop ud, som om De talte, — jeg har et fint Øre for utalte Tanker, skal jeg sige Dem.«

Han satte sig overfor hende. Hun tænkte: Gid han vilde blive ved med at tale, aldrig har jeg hørt en Stemme med saa megen Velklang.

»Miss Alice, ved De, at der gennem Tanken er givet enkelte Mennesker en vidunderlig Magt?«

Hun saa paa ham og nikkede stille.

»Kan De tænke den Tanke fuldt ud, at der skete et Under gennem Villiens Kraft? — Aner De det store Mystorium, der bøjer Sjæl mod Sjæl? Føler De de fine Traade, som slynger sig om Dem og giver Dem Livets Kraft tilbage? — — Det hender jo undertiden, at Naturen ynkes over Menneskene og sender Liv igen i vore Aarer ved et andet Menneskes Kraft!«

Hun lyttede anspændt til hvert af hans Ord. Blodet veg fra hendes Ansigt, saa sælsomt fangede hans Øjne hendes.

Jo — jo — hun følte det; som han stod der foran hende, var han mere end et Menneske. — Aa, hvis han vilde strække sin Haand ud imod hende; saa kunde hun staa op og følge ham. Og jo dybere hun sænkede sit Blik i hans, desto sælsommere stod han for hende. Hun syntes, han voksede og blev overmenneskelig stor, og fra hans Øjne skød dunkle Flammer, der borede sig ind i hendes og fik de fineste Sjælestrengene til at dirre. Han stod der som forvandlet, høj og stærk, med hver Nerve spændt. Hans Læber blev hvide, som om de visnede, hun følte, der maatte komme noget, thi Stemmen slog om, hun kendte den ikke længer.

Og langt — langt borte fra, syntes hun at høre en Røst som blev baaret til hende paa Stormens Vinger :

»Jeg bygger en Vej foran Dem, det er en straalende Kongevej, hvor lyse Magter gaar, og sælsomme Kræfter overskrider de lovbundne Grænser for Tid og Rum. Min stærke Aand vil ved sin skjulte Kraft bringe Dem sin hemmelighedsfulde Hjælp. Den skal naa Dem gennem gyldenfylt Sollys paa Luftens milde Bølger, trænge sig sejrrigt frem til Sjælens Dyb og byde Kraften at vende tilbage til de syge Lemmer, for at det herlige Ungdomsliv ogsaa maa blive Deres.« — Hans varme Haand gled hen over hendes Kind — han bøjede sig ned over hende: »Miss Alice, forstod De, hvad jeg sagde?«

»Ja,« hviskede hun.

Han lo, tog begge hendes Hænder og kyssede dem.

Men hendes Øjne blev saa tunge. Hun gled og gled, langt bort mod en flimrende, gylden Sol. Hun syntes, der var noget, hun skulde bøje Knæ for. En Haand, hun skulde røre ved for at blive karsk. Men der stod noget mørkt, stort og truende, som hun ikke kunde komme forbi. Da hun saa rigtigt til, var det alligevel ikke mørkt, nu gled det til Side for noget lyst og fint! — Noget saa forunderligt mildt, dybt og stille. — Men her kom det igen, nu med jagende Larm og Skrig som vilde, sorte Fugle. De skyggede for Solen med deres store Vinger og gjorde alt til en knugende sort Nat. Der lød et Skrig, som om nogen dræbtes. — Saa svandt Skyggerne og det hvide, dejlige Lys

straalede igen. Det dryssede med Roser, og der kom et Pust, kølig-rent, som fra det evige Land.

Det ringede til Aftensang fra Byens Kirker.

»Hører De Klokkeklangen?« spurgte han og aandede tungt, som efter en fysisk Anstrengelse.

Hun saa paa ham og smilte. »Jeg hører det,« sagde hun.

Der gik en Bæven igennem hende, det var, som noget brast — hun vidste ikke ret, hvor det bar hen. — Var dette Døden eller Livet? —

Øjelaagene løftede sig, hun aandede dybt ud. Saa smilte hun som den, der pludselig forstaar. Det unge, hede Blod kom i Bevægelse, og der laa en dyb Glød i hendes Blik, da hun sagde: »Jeg maa sige det, — jeg tror, jeg bliver rask — nu, snart!« —

Hun saa hans slanke, lidt bøjede Skikkelse tegne sig i det sidste Solskær, saa sank han helt sammen med den lyse Luft — og hun hviskede: — »Nu tændes der en Ild fra Sjæl til Sjæl, saalænge den Ild brænder, vil jeg leve.«

Han bøjede sig ned over hende. »Nu maa De sove og være glad, — for Solen kommer jo igen hver Dag!« —

Hun gled ind i den dybe, trygge Søvn.

XX.

DER var gaaet et Par Maaneder. Thyge havde i den forløbne Tid været en hyppig Gæst i Guvernør Coopers Sommerbolig ved Michigansøen. Der var jo saa mange Aftaler at gøre og adskilligt at ordne, inden hans og Williams Afrejse til New York kunde finde Sted ved Semestrets Begyndelse, først i September.

Fra Thyges første Besøg havde Miss Alice været oppe. Pludselig havde hun selv forlangt at blive klædt paa. Hun vilde være ude paa den store Veranda i det lyse, varme Solskin. Og for hver Dag, der gik, følte hun mere og mere Livskraften vende tilbage. Det var, som om hun hentede Sundheden gennem Solstraalerne, hendes Øjne skinnede, og Blodet rullede sundt og varmt gennem Aarerne.

Efter de mange lidelsesfulde Aar, hvor det unge Legeme havde været bundet i tunge Lænker, føltes det nu som en usigelig Fryd langsomt at vaagne til Livet.

Det var jo næsten, som hun paa en forunderlig Maade var dukket ned i Lethefloden og ved et friskt Genfødelsens Bad havde faaet et nyt Legeme og en ny Aand.

Livet med dets Uro, Ophidselse og stærke Krav kom ogsaa til hende. De fire snævre Vægge i Sygeværelset var nu blot en Erindring.

Kun det Menneske, som længe har følt Legemets og Sjælens sværeste Lidelser, og saa pludselig mærker Livskraften vende tilbage, forstaar hvad det vil sige at leve.

Dette halvt ubevidste Under, som hemmelighedsfuldt fuldbyrdedes i hende, virkede som en mild Magt. De brudte Væv heledes, og Organernes Samvirken genoptoges. For Miss Alice var det som at vaagne fra dybt Mørke til den herligste klare Dag.

Vel kunde hun endnu ikke fare om som en løssluppen Fole. Kun langsomt bevægede hun sig fremad, men hun kunde dog med Forsigtighed gaa omkring derude i Villaens store Park.

Lægen var bleven forbauset over den pludselige Vending i Sygdommen. Han var stolt over, at han var en af dem, som havde forudsagt, at det en Gang vilde komme saaledes. Han raadede til daglig Massage, og naar nogen Tid var gaaet, en Kur ved et Badested.

XXI.

DET var en af de sidste Dage i August. Miss Alice havde spaseret omkring under de kølige Trægrupper i Parken. Hun var naaet helt ned til Skrænten ved Søen. Lidt træt var hun blevet, derfor lagde hun sig paa en Mosbænk under de store, skyggefulde Plataner, hvis Grene bevægedes af den sagte Vind og bragte et friskt Pust af Kølighed ned over hende. Luften var mild, klar og ren. Dagen begyndte at hælde, og Skyggerne blev lange.

Nu hvilte hun saa godt. Hun bad Sygeplejersken om at forlade sig, hun ønskede at være ene.

Der var en nervøs Uro over hende. Hun tvang sig selv til at lukke Øjnene. Hele Verden omkring hende maatte lukkes ude, for at Tankerne kunde faa friere Spillerum.

Hun havde saa sikkert ventet Thyge Scheller herud i Dag. William havde sagt, han kom, men nu var Dagen gaaet, uden at han havde vist sig. Hun forsøgte slet ikke at skjule for sig selv, hvor

skuffet hun var. Tusinde Spørgsmaal steg i vild Uorden op i hende. Hvad var det, som drog hende saa hjælpeløst til denne mærkelige Mand? I hendes Bevidsthed tog alt Form og Farve efter ham. Han var i Tonerne, naar hun satte sig ved Flygelet og anslog de vemodige Accorder. Han var i Solstraalernes sitrende Spil gennem Løvet. Hans Stemmes Klang lød til hende gennem Pustet derude fra Søen, og i det melodiske Skvulp, naar Bølgerne let berørte Stenene under Skrænten. Undertiden kunde disse Indbildninger blive saa haandgribelige, at de voldte hende Lidelse, men hvor tappert hun end kæmpede, hun kunde ikke blive dem kvit. Det var, som om han siden hint første Besøg rent havde magtstjaalet hendes Sjæl, Sind og Tanker. Det var, som om hun ved usynlige Baand blev tvunget gennem Tanken til at søge til ham. Alt i hende levede med ham, og for hver Gang de i denne Sommer var truffet sammen, var hun gledet længere ind i hans Tryllering.

Alle Spørgsmaalene gled ubesvarede hen, kun midt i dem alle steg Billedet af ham klart og tydeligt frem. Men gennem Smerten, det voldte hende, smilte hun:

»Vilde han dog ikke komme? — Kom han ikke i Dag?« Hun syntes hendes Tanker maatte kunne kalde ham til sig! —

Skyggerne blev længere. Den svage Vind viftede som Pust af lette Fuglevinger. Søen lagde

sig til Hvile og blev klar og gennemsigtig som Glas. Dens yderste Linier gik i et med Himlen, den antog Form som et uendeligt Hav. Den skovbevoksede Kyst og de mange Smaaøer derude traadte skarpt frem i den svindende Dag og blev til sære Skikkelser.

For første Gang i sit Liv følte den unge Kvinde sig som ét med Naturen. Hun begreb dens Væsen og vidunderlige Skønhed. Det var, som hun blev baaret let hen under Himmels blåa Hvælv. Andægtig lyttede hun til de bløde Melodier, der steg op til hende gennem Skovens sagte Sus, og Bølgernes vuggende Skvulp. Hun var saa taknemlig over, at hun fik Lov til at være ene her i denne herlige Sommeraftens Stilhed. — Funklende viste sig enkelte Stjerner paa Himmelhvælvet. De tindrede saa stærkt, at hun syntes de var rykket Jorden nærmere. Mælkevejen bredte sig som en kongelig Flod, hvori lyste Millioner af Stjerner, matte som hvide Perler. Nu og da fo'r et straalende Meteor gennem den stille Luft, som Morild over en mørk Havflade. Søens langsomme Aanddrag maalte Naturens Stilhed ud uden at forstyrre. Dens Pauser var blidere end dens Hvysken. I al denne betagende Dejlighed, der strømmede til hende gennem Naturens rolige Aandepust, fandt hun sin Sindsligevægt.

De svale Vinde fra Søen øvede sin magiske Virkning paa hende. Den blanke, skiftende, ubegrænsede Flade derude blev et mægtigt Hav, hvor

hendes Drømme og Længsler gled over for fulde, hvide Sejl. Glemte Barndomsminder fra den Tid, hun glad og sorgløst legede dernede ved Søens Bred, dukkede op. Ogsaa den Gang var Søen det store Hav. Fiskernes smaa Sejl blev til prægtige Skibe, som stolte gled ind mellem Øerne og Holmene. De hentede hende ud til den store, straalende Verden, der laa langt borte i Horisonten. Eller hun kørte med gyldent skinnende Heste for Karmen, paa Aftenrødens luende Skyer lige til Himmels Port.

Lys og Skygge, Farve og Duft blev baaret til hende, som af en evigt rislende Kilde.

Havet var det Sted, hvor hendes Tanker kunde finde Hvile og slukke deres Tørst. Det var den evige Ungdomskilde, hvori Legemet genvandt sin Sundhed og Aanden sin Adel!

Underlige gode Ord syntes hun steg op til hende. Havet aabenbarede sin Storhed ved at trænge ind til Sjælens inderste Dyb. Undertiden var dets Ord for stærke for hendes Aand, og hun grebes af Sørgmodighed over ikke at forstaa; men alligevel fandt hun Trøst og Fred i dets Nærhed, thi ingen har nogensinde forgæves betroet Havet sine Længsler og sine Drømme.

Alice fo'r skælvende sammen. Hun havde set en Skygge mellem Trægrupperne, som langsomt kom imod hende. Alt om hende syntes at faa Liv, eftersom Skikkelsen nærmede sig. Hun be-

høvede ikke at spørge om, hvem det var. Hun følte saa sikkert, at det var Thyge Scheller.

Blodet strømmede hende til Hjertet med en saadan Voldsomhed, at hun blev angst for at besvime.

Et befriende Suk trængte sig frem: — »Aa, — saa kom De da endelig!« — Ordene talte tydeligt om, at Ventetiden havde været lang, men Smilet paa hendes Læber viste, at nu var alting godt, da han var her.

Han tog hendes Haand. »Tilgiv mig, Miss Alice, — jeg vidste ikke, De ventede mig.« —

»Jo — William sagde, De vilde komme herud i Dag, og jeg har saadan længtes efter, at De skulde komme. — De ved jo, — Syge er altid utaalmodige!«

»Nu er De ikke syg mere.« — Han saa paa hende med et brændende Blik, hun syntes, hans Øjne tindrede som Stjernerne paa Himlen.

»Nej, det er sandt, — nu bliver jeg jo rask! For ikke sandt, jeg er jo under den hellige Skæbnes Indflydelse?« De sidste Ord lød lidt ironiske.

Han irriteredes over Tonefaldet og tav en Stund.

»Hvorfor spotter De? — Hvad om jeg nu fandt det vidunderlige Ord, som kan samle alle Kræfter til en brusende Villie, der tænder Ild fra Sjæl til Sjæl?«

Hun rejste sig og gik hen til ham, tog hans

Haand mellem begge sine og sagde: — »Er det et pinefuldt Ord, saa sig det ikke!« —

Hun saa hans Ansigt for sig, — et dunkelt — halvt ukendeligt, med Øjne der stirrede paa hende inde fra et dybt Mørke.

Var det Vindens Sus i Trækronerne, eller lød der et Skrig langt borte, som fra en saaret, flygtende Fugl? Eller var det Skovens tause Aander, som legede Strengelig mellem Løvet?

Han bøjede sig ned over hende: — »De vidste jo, jeg vilde komme! — Og ved De, hvorfor jeg kom? — — Deres Tanker kaldte mig, og jeg maatte adlyde! Paa usynlige Veje kom de snigende til mig. — De tvang mig, saa jeg maatte gaa til Dem, tiltrods for, at jeg i Dag burde have været Hundrede af Mil fjernet fra Dem.«

Der blev en underlig trykkende Taushed.

»Kunde De have rejst uden at sige mig Farvel?« kom det sagte fra Alice.

Der var Glæde i hans Stemme, da han svarede: — »De ser jo, Miss Alice, at jeg kunde ikke komme uden om Dem. De kaldte mig jo!« —

»Ja — ja — jeg kaldte paa Dem. — Men hvorfor skulde De rejse saa pludselig? De har jo lige været i New York, og der er endnu en Maaned til, De skal begynde paa Studierne?« —

— — »Det hele er saa sælsomt, — jeg er endnu ikke rigtig vækket til fuld Bevidsthed om de mærkelige Begivenheder, der er vældet ind over mig i den sidste Tid. —

For omtrent otte Dage siden kom der en Mand til mig, jeg kendte ham ikke, han sagde blot sit Navn, og at han var min Landsmand. Ved at spørge mig ud om mit Hjemsted og mit Slægtsnavn, fortalte han mig, at jeg gennem de danske Konsulater i Amerika var efterlyst som Medarving til en afdød Onkels betydelige Formue. De erindrer maaske, Miss Alice, at jeg før har fortalt Dem, jeg som 17aars Dreng rømte hjemme fra. Omtrent samtidig døde min Moders Halvbroder, gamle Onkel Kjeld. Jeg vidste godt, at han var meget rig, men jeg vidste ogsaa, han var meget gerrig. I levende Live havde han intet at undvære, og aldrig havde jeg tænkt mig, at vi Børn kom til at arve ham, særlig da jeg vidste, han ikke kunde lide min Fader. Havde min Moder levet, havde det været en anden Sag, for hende taalte han idetmindste.

Jeg rejste naturligvis straks til New York, og det viste sig at være rigtig, hvad den fremmede Mand havde sagt mig.

For omtrent 7 Aar siden kom Efterretningen om Arven til Konsulatet, men først nu er den ved et Tilfælde naaet mig, og jeg ved altsaa, at der ligger en betydelig Formue hjemme i Danmark, som hører til min Arvepart.«

»Og nu vil De rejse hjem? — De bliver maaske i Deres Fædreland for bestandig?« — Hun saa i Angst op paa ham.

»Nej — Miss Alice. Jeg havde egentlig slet

ikke tænkt foreløbig at rejse. Telegrafisk er der gaaet Underretning om, at jeg lever. Penge trænger jeg ikke til, og Formuen staar sikkert nok derhjemme i Danmark. Nu er jeg amerikansk Borger, og kan ikke tænke mig andet end fremdeles at være det.

Det var min Hensigt først til Sommerferien næste Aar at rejse hjem et Par Maaneder. — Men saa havde jeg forrige Nat en underlig Drøm, der har voldt mig megen Uro, fordi jeg tror, at min Nærværelse nu er nødvendig i Hjemmet. —

Jeg drømte, at jeg atter var i Danmark og laa derhjemme i mit lille Kammer og sov. Jeg var ene hjemme. Fader, Moder og min lille Søster var kørt til Byen. Saa vækkedes jeg ved, at min Søster kaldte paa mig og sagde, jeg hurtigt maatte staa op og gaa med hende ud at lede efter Fader, for der var sket en Ulykke. Jeg sprang op og fik nogle Klæder paa, hun og jeg gik med hinanden i Haanden ad den mørke Landevej et langt Stykke Vej. Saa mødte vi min Moder. Hun vinkede af os og sagde: »Staa stille Børn og bøj Eders Hoveder, for nu gaar Døden os forbi.« Lidt efter mødte vi min Faders anden Hustru, hun kaldte højt min Fader ved Navn og vred sine Hænder. Hestene stod roligt og græssede ved Grøftekanten. Da vi kom til Stedet, hvor Ulykken var sket, saa jeg Vognen ligge væltet paa en Stenbunke. Da jeg vendte den om, laa min Fader død under den.

Jeg satte mig ned paa Stenbunken og græd. Da var der nogen, som stod bag ved mig og hviskede saa uendelig blidt til mig: »Hvorfor græder Du? Du ved jo, Blomster og Blade skal visne, Sangen tie og Lysene brænde ud? Det er jo Livet!« — Jeg vendte mig og saa min Moders Skikkelse svæve hen over Engene i Morgentaagerne. Og jeg fulgte hende, udover Engene lige til Havet. Der satte jeg mig paa Stenen under Klitten. Underlige, halvglemte Skikkelser kom til mig, stirrede paa mig, hilste og gled ud i Taagen. Jeg kendte dem alle og skælvede i Angst, for de vinkede ad mig og raabte: »Hvor blev Du af? endelig fandt Du dog Vejen hjem!« —

Det var Drømmen, Miss Alice. Saa snart det var bleven Dag, telegraferede jeg hjem og spurgte, om min Fader var død? — Lige inden jeg rejste kom Svaret, — se, her er det: »Død i Nat ved et Ulykkestilfælde,« staar der! — Havde De ikke kaldt mig, havde jeg nu været paa Vej hjemad.«

Miss Alice lagde sin Haand paa hans Skulder, Taarerne gled langsomt ned over hendes Kinder.

»Og nu sørger De over Dem selv, Thyge?«

»Nej, — jeg sørger vist ikke. Jeg har været en slet Søn, og kan jeg ikke en Gang sørge.«

En lille varm Haand søgte hans. Dens bløde Tryk fik ham til at skælve, og en dyb Skygge gik over hans Øjne. Han bøjede Hovedet, en krampagtig Skælven gik igennem hans Nerver. Han

maatte gøre en Kraftanstrengelse for ikke at briste i Graad.

Hun løftede hans Hoved varsomt op for at finde hans Øjne: »Er der da Skam i at sørge?» spurgte hun.

De saa prøvende paa hinanden, som om de begge vilde undersøge, hvad der gemtes i Sjælen.

Hun vendte Hovedet bort, — hun turde ikke granske i de underlige Øjne.

»Jeg vilde saa gerne, De skulde vide, hvor meget jeg føler med Dem.«

»Jeg ved det, — jeg ved det jo, Miss Alice!« Han rejste sig og løftede Hovedet:

»Jeg har jaget efter Lykken for mig selv, — altid kun været begærlig og tænkt paa mig selv. — Saa vaagnede jeg — og saa, jeg var vildfarende. Siden har jeg ingen Ro haft, — for nu ved jeg, at Lykken kun findes der, hvor man skubber sig selv tilside og kæmper for en anden. — — Jeg ved ogsaa, hvor jeg kan finde Lykken, — og jeg vil kæmpe for at eje den. — Miss Alice, jeg ser i Dem mer end en Veninde. De skal være den usynlig virkende Kraft i al min Gerning, — og naar jeg kommer til Dem igen, da vil jeg have meget, meget at sige Dem. Deres Villie er stærk, naar Deres Tanke søger min. Min Villie er ogsaa stærk, og min Tanke maa lyde den. — Lad kun Hundrede af Mil adskille os to, min Tanke skal finde Dem, hvor De end færdes, og Deres Tanke

skal søge min som sit eneste naturlige Hvilepunkt.«

Der gik en Sitren over hendes Ansigt, Øjnene blev store og trætte.

»Hvorfor siger De mig dette?« Hun holdt Haanden op for Øjnene, som for at værgе sig mod hans Blik. Hvor saa hun barnlig, hjælpeløs ud, som hun stod der. Stillingens Ynde rørte ham. Han fik den dybeste Medlidenhed med hende. Han havde jo glemt, at hun var den svage Kvinde! —

»Nu maa De lade mig gaa, — jeg taaler ikke Deres stærke, sælsomme Ord.« —

Han lagde hendes Arm varsomt i sin og førte hende op mod Villaen.

»De maa ikke være angst, — naar stærke Sjæle finder hinanden, bør der være Glæde.«

Sygeplejersken kom imod dem. Hun havde lig en trofast Hund vogtet Skrænten.

»Tak, — jeg skal nok ledsage Miss Alice,« sagde Thyge.

»Vil De synge en Sang for mig, naar vi kommer ind i Salonen,« bad han stille. »Det bliver vel den sidste for lang — lang Tid.«

»Gerne,« svarede hun, »hvis jeg blot kan, — jeg er saa træt, min Stemme har vist tabt al sin Klang.«

»Enten De synger eller taler, Miss Cooper, saa er det altid Velklang.« Han tog hendes Haand og trykkede sine Læber ærbødigt mod den.

I Salonen var de andre samlede. Mrs. Cooper saa bebrejdende paa Datteren. »Barn, hvor Du er uforsigtig! Du taaler endnu ikke Aftenluften.«

»Jo, Mor' — nu taaler jeg snart al Slags Luft.«

»Vil Du ikke hvile Dig?«

»Om lidt, — om ganske lidt, lille Mama, naar jeg har sunget en Sang.«

William aabnede Flygelet. Hun slog nogle Accorder an, og nynnede ganske sagte for at finde Stemmen. — Saa kom de, alle de fine, bløde Toner. I drømmende Ynde steg de frem og fyldte Rummet. Det var en mærkelig lille Alt, en af disse sjældne Stemmer, som aldrig bliver haarde. Den var dyb og klar, med harmoniske Overgange, ligesom Musik der gaar over fra Moll til Dur. Hun sang til sit eget Accompagnement en gammel, simpel Melodi, der paa Bunden rummede en hed Lidenskab. Sangens Glød smeltede sammen med de bløde, bøjelige Toner. Thyge blev grebet til sin inderste Sjæl af Sangens ejendommelige Rytme. Tonerne rislede igennem hans Aarer som Ild, saa han havde ondt ved at trække Vejret.

»Du har aldrig før sunget den Sang saa smukt,« sagde William.

Saa spillede hun en Gavotte af Bach, og nogle gamle Danse, der under hendes Hænder fik et eget sørgmodigt Liv. Det lød som Alfedans en sen Sommeraften i en gammel Park mellem forfaldne, rislende Fontæner, hvor der

danses paa Tæpper af visnede Roser mellem broget Løv.

»Kære, kære Alice, nu ikke mere, jeg er saa angst for, at Du ikke taaler det. Du ødsler jo med dine Kræfter i Aften!«

»Nu vil jeg ogsaa gaa til Ro, Mama.« Hun rejste sig og lukkede Flygelet. En underlig, højtidelig Glæde greb hende, hun havde jo spillet for ham, — og nu hun saa hen paa ham, vidste hun, at Tonerne havde fundet Vej til ham. Han sad der saa underlig hensunken, kun hans Øjne lyste imod hende saa mildt og forstaaende som ingensinde.

Han rejste sig og gav hende Haanden. »Tak, — ja, meget, meget mer end Tak, — og saa lev vel! I Morgen før end De er oppe, er jeg rejst.«

Uvilkaarlig var hun bleven staaende ved Siden af ham. En Angst for at gaa greb hende. Men det var kun et Øjeblik, saa gik hun stille bort. I et Nu følte hun sig svimmel, klyngede sig pludselig fast ind til Moderen, som om hun søgte Tryghed hos hende.

Moderen strøg blidt sin Haand over hendes Haar og Kind. »Der ser Du Alice, Du maa være lidt varsom mod Dig selv!«

Hun svarede ikke, saa blot hen paa Thyge, Blikket var tørt og brændende.

Saa gled Portieren sammen bag hende. Da hun var kommet i Seng, følte hun sig saa dødelig træt, men alligevel vilde Hvilen og Søvnene ikke komme til hende.

Hun saa hans Ansigt for sig. Dunkle, sælsomme Øjne stirrede paa hende inde fra Mørket, og gennem Natten hørte hun hemmelighedsfulde Suk, som fra en dyb Smerte. Hun gemte Ansigtet i Puderne, men hvor hun end vendte sig, lød der sagte Røster, som gentog hans Ord: »Lad Hundrede af Mil kun skille os to, min Tanke skal finde Dem, og Deres Tanke skal søge min, som sit eneste naturlige Hvilepunkt.« — Saa rejste hun sig op igen. Ingen Hvile noget Steds. — Smilte haanligt af sig selv, og søgte fremdeles efter Fred, uden at finde den.

XXII.

FIRE Dage maatte Thyge Scheller vente i New York, inden Skibet gik, som han skulde rejse hjem med over England.

Aftenen før sin Afrejse modtog han et Brev fra Miss Alice, der paa samme Tid voldte ham oprigtig Glæde og megen Fortrydelse.

Selvbebrejdelserne strømmede ind over ham. Hvorfor havde han saa letsindigt brudt denne Tavshedens Fortryllelse og spundet den unge, svage Kvinde ind i Haab og Længsler. Hvorfor havde han faaet det slumrende Bevisthedsliv til at vaagne i Kærlighedslængsel? Nu da han saa nøgternt og med sin klare, skarpe Forstand paa det, som var sket, kunde han ikke undgaa at tilstaa for sig selv, at han havde vovet sig for langt frem.

Fra Begyndelsen havde der jo ikke ligget nogen stærkere Følelse til Grund for hans Handlemaade end et inderligt Ønske om ved sin Villies Styrke at hjælpe den unge Pige frem til en lykkeligere Tilværelse.

Det var lige saa meget en Styrkeprøve overfor ham selv som et Experiment, fremkommet ved en hurtig Indskydelse, og aldrig havde han tænkt sig, det skulde have haft videre rækkende Følger. Samtidig med, at han med Undren saa sin egen Kraft med Held overført i det Godes Tjeneste, lærte han, at Kærligheden var en endnu højere Magt end hans Villie. Nu var han selv næsten uhjælpelig draget ind under denne Stærkeres Indflydelse, og han indsaa, det ikke var saa let at frigøre sig, selv om Villien var aldrig saa stærk.

Men om han ogsaa i dette Øjeblik elskede Miss Alice, hvor turde han saa svare for, at hans Følelsers Styrke var de samme om 5—6 Aar. Før kunde der dog ikke blive Tale om nogen Forbindelse mellem dem! Først Examen, saa Kamp for en fremragende Stilling og atter Kamp for fremdeles at stige opad. Burde han med alt det, der laa foran ham, binde sig til en fin og skrøbelig Kvinde, der krævede al en Mands Omhu, Hensyn og Kærlighed? — — En uendelig Sørgmodighed tog ham. Hvad vilde han ikke nu give til, om han i dette Øjeblik kunde lægge sin Haand dulmende paa dette unge, bankende Hjerte og give hende Freden tilbage!

Brevet lød saaledes:

»Kære Mr. Scheller!

»Spørg ikke, hvorfor jeg skriver, for jeg kan ikke forklare det. Det er ikke efter Indskydelse

»— vel heller ikke efter Overlæg; — jeg tror at
 »komme det nærmest ved at sige, at jeg maa, —
 »kan slet ikke andet i Følge en eller anden sæl-
 »som Naturmagt, som tvinger mig — lad mig sige
 »det ærligt, — mod min Villie. Jeg har i de Par
 »Dage, der er forløbet, siden vi sidst taltes ved,
 »ærligt forsøgt at komme uden om Dem; — men
 »det vil ikke lykkes mig. Hvor jeg er, ved Dag
 »som ved Nat, er De mig bestandig nær. Mit
 »Hjerte gør ondt, mit Hoved er uklart, og dybt
 »nede i mig brænder der noget mørkt og hedt, —
 »noget der lammer min Villie og gør mig angst,
 »og som trods al min Modstand er ved at tage
 »Magten fra mig. Det er, som sære, usynlige
 »Traade har omspundet mig og tvinger min Tanke
 »imod Dem. — — Jeg skammer mig ikke ved at
 »tilstaa det, for det er saa uhjælpelig sandt!

»Nu ved jeg ingen anden Udvej end at sige
 »Dem det, — og jeg beder Dem saa bønligt, —
 »tag dette sælsomme fra mig og giv mig min Fred
 »tilbage!

»Hvis dette er Tanke-Atomernes Magt, da bøjer
 »jeg mig for dem, skønt med et tungt Hjerte, for
 »jeg har hidtil troet, jeg trods al min legemlige
 »Svaghed dog var sund paa Sjælen og kunde raade
 »for min Villie.

»Er der en hemmelighedsfuld Magt i Deres
 »Blik, — eller en Dæmon gemt bag Deres
 »Smil?

»Jeg vil sige Dem alt ærligt. Jeg tiltrækkes

»af Dem paa samme Tid som jeg synes at se en
»snigende Fjende i Dem!

»Staar det i Deres Magt, da giv mig min Fred
»tilbage; min Sjæl og mit Legeme trænger begge
»saa haardt til den!

»Jeg løber den Risiko at tale, selv med Fare
»for at blive misforstaaet, — dog nej — dette
»sidste ikke, — thi De ejer den fine Forstaaelsens
»Naadegave, som udelukker Misforstaaelse.

Deres

Alice Cooper«.

Længe sad Thyge og stirrede paa den fine
Skrift, som ved sin Uregelmæssighed røbede en
vaandefuld Oprevethed.

Tvivlens Mismod sænkede sig over ham, og i
Følge med dette kom den vemodige Sørgmodighed,
som ligger gemt bag al menneskelig Lykke.

Mellem hver Linie tydede han jo Kærlighedens
skælvende Sprog. — En vidunderlig Strøm af El-
skov sænkede sig over ham, — han følte dens
hidsende Magt gennemstrømme sig til de skjul-
teste Fibrer.

Saa satte han sig hen og skrev:

»Kære Miss Alice!

»Hvor modigt og rigtigt af Dem, at De skrev.
»Derfor vil jeg ogsaa nu i Nattens sene Time —
»den sidste, inden jeg rejser — uden et Øjeblik
»Tøven sende Dem mit Svar.

»Jeg ved ikke, hvad jeg i dette Øjeblik vilde
 »give for at staa overfor Dem og se ind i Deres
 »dejlige Øjne, for der at tyde min Skæbne. —
 »Nej, nej — misforstaa mig ikke — intet maa
 »binde os to sammen, — intet Baand ønsker
 »jeg skal føles brutalt strammende om det, der
 »er Livets herligste og skønneste, de fribaarne
 »Følelser.

»Vilde det ikke være blodig Synd, om noget
 »bindende Ord blev udtalt mellem os? — For
 »6 Aar er jo en lang Tid i et Menneskes Liv, og
 »saa længe vil det vare, førend det Arbejde, som
 »venter mig, er naaet saa vidt, at jeg tør bede Dem
 »blive min Hustru.

»Lad mig nu ogsaa skrifte for Dem. Den
 »første Gang jeg saa Dem, gjorde De et stærkt
 »Indtryk paa mig. Da jeg saa ind i Deres Øjne,
 »glimtede der noget imod mig som fra en hidtil
 »ukendt, dejlig Verden. Deres blege Ansigt var fuldt
 »af Udtryk, og i Deres Stemmes Klang var der
 »noget, som vakte Genlyd hos mig selv. Det var,
 »som fine Strengs slyngede sig fra Sjæl til Sjæl,
 »— jeg følte ligesom De, at vi to havde vanskeligt
 »ved at komme udenom hinanden.

»Men De tager fejl, dersom De tror, det ude-
 »lukkende er min Villie og Tanke, som har fængslet
 »Deres! Nej, Hemmeligheden er nok den, at der
 »er en Magt til, som er stærkere end vi; det er
 »den, som er den stærkeste i os. Den har draget
 »Deres Tanker mod mig og vist mig, at De er

»modtagelig for de Kræfter, der overskrider de lov-
 »bundne Grænser for Tid og Rum. Thi der er
 »kun faa Mennesker, som bliver regnet for gode til
 »at kaste et Blik ind i den store, uindskrænkede
 »Verden, hvor de skjulte, sælsomme Livets Kilder
 »rinder.

»Og en Ting til maa jeg sige Dem. Nu er
 »det Dem, der er den stærkeste og faar mit Hjertes
 »Slag til at raabe hensynsløst ud, — jeg elsker
 »Dem — elsker Dem — elsker Dem! — Nu ved
 »De det af min egen Mund, — med Jubel vælder
 »de Ord frem fra min Sjæl, som en vibrerende
 »Underklang, der ikke længer vil lade sig stænge
 »inde.

»Tilgiv mig, at jeg i dette Øjeblik hensynsløst
 »lader Fornuftens Stemme tie, mens Livets Røst
 »kræver sin Ret. Blot Tanken om Dem er nok
 »til, at jeg føler Blodet strømme varmt igennem
 »mine Aarer og med en overmenneskelig Lykke-
 »følelse trænge ind i min Sjæl.

»Der dukker et dejligt Ord op i min Erindring.
 »Det stod som Motto over et lykkeligt Hjem. Jeg
 »maa have Lov til at sige det. Det lød saaledes:

»Hav Kærlighed og gør hvad du vil!«

»Og saa kære — kære Miss Alice, vel mødt
 »igen. Lev vel til vi ses.

Deres

Thyge Scheller«.

XXIII.

THYGE SCHELLER stod paa Dampskibsdækket, mens Vesterhavets urolige Bølger lidt ondsindet slog mod Skibssiderne, saa Sprøjtet undertiden gav ham en salt, kølende Dusch.

De graagule Sandklitter dukkede op lidt efter lidt.

Han kendte dem igen, og en egen hjemlig Følelse greb ham.

Efterhaanden som Skibet gled længere og længere ind mod Fanø, kom den salte Tanglugt og stak ham i Næsen, — han smilte, da han kendte den, — og han smilte, fordi han nu saa Hjemlandet ligge der grønt og gyldent bag Klitterne.

»Mærkeligt med den Hjemfølelse ved blot at se Fædrelandet,« tænkte han. »Ret mange Tanker har jeg ikke ofret det i de 8 Aar, jeg har været borte; men ikke saa snart dukker det op for mine Øjne, førend de er ved at blive duggede.«

Thyge stirrede ind mod Fjorden, hvor de røde Tage af Esbjerg lidt efter lidt kiggede frem, og han tænkte videre.

»Derinde lever Menneskene; de arbejder stille og trofaste. De er lykkelige, for de har et roligt Sind og har aldrig set lysere Verdener. Kun nu og da kigger de ud gennem Ruden mod Verden og ønsker, dens Larm og Brus ogsaa maa naa til dem. Men Livet gaar, — Ungdommen svinder, det trælsomme Arbejde slider dem. De unge bliver gamle. De dør og lægges derop Side om Side paa Kirkegaarden og faar et Kors paa Graven — stort eller lille, eftersom de har slidt sig frem. — De er lykkelige ved det, — og det maa vel være Hovedsagen.

Hvorfor kunde han nu ikke ogsaa leve stille, lykkelige Dage herhjemme uden Længsler, uden Ærgerrighed, i Fred med Verden og i Fred med sig selv?

Han maatte smile igen, blot ved Tanken om, at han skulde være bundet til denne lille, grønne Plet, som kaldtes Danmark. Nej, — her hørte han ikke til, — derude, hvor det stormede og bruste, var hans Verden! Og hvad gjorde det saa, om han en Gang imellem kom til at træde paa en lille Menneskespire? — selv om dette Menneske havde skønne Øjne og et daarende Smil!«

XXIV.

DA Toget rullede ind paa Jærnbanestationen ved Løgstør, saa Thyge Scheller en høj, sortklædt Dame med et 14aars Barn ved Siden staa paa Perronen og se sig søgende omkring.

Han skyndte sig forbi dem ind i Ventesalen. Her blev han indhentet af Damen. Hun spurgte, om det ikke var Thyge Scheller?

Han løftede høfligt paa Hatten og sagde, at det var ham.

»Saa velkommen tilbage,« sagde hun. Jeg er Deres Faders Hustru, -- og her er Deres lille Søster Anna.«

Barnet stod lidt forlegen bag Stedmoderen, — nu traadte hun hurtigt frem; slog Armene om Halsen paa Broderen og knugede hans Hoved tæt til sin Kind: »At Du dog kom en Gang, Thyge!«

»Lille Anna — er det virkelig Dig? — Saa stor og smuk Du er bleven! Men Du har vel helt glemt mig?«

»Om jeg har glemt Dig, Thyge? Nej, Du kan

tro, jeg husker Dig godt. Den Morgen Du rejste, var jeg jo den eneste, Du sagde Farvel til. Du kom til Vinduet og vækkede mig. Jeg saa Dig gaa med Bylten i Haanden — og da Du var forsvunden ud af Porten, græd jeg. — Men husker Du, hvad Du lovede mig, naar Du kom hjem igen?»

»Et blaat Perlehalsbaand, — jo, Du kan tro, jeg har det med til Dig!«

De gik alle tre ombord paa Færgen. Fru Skeller holdt sig lidt fra de to Sødskende; hun vidste jo, de havde saa meget at tale om. Men Thyge maatte smile, naar han saa hen paa den smukke, statelige Dame. Var det virkelig hende, der havde faaet ham til at rømme fra Hjemmet?

Og som om hun læste hans lønlige Tanker, smilte hun forstaaende til ham igen. Hun gik tvers over Dækket og satte sig ved Siden af ham, og med en pludselig Bevægelse slog hun det lange, sorte Sørgeslør til Side og mødte hans Øjne fast og sikkert. Han saa, at hun var ung og smuk.

Der holdt en Herskabsvogn ved Færgestedet. Fru Skeller vinkede ad Kusken, som nu kørte nærmere. Det var Vognen fra Vestervang.

»Saa kom Du da omsider hjem igen, Thyge! Naa, velkommen skulde jeg vel sige.«

Thyge saa op og genkendte i Kusken Onkel Kjelds gamle Fodermester, Knud Lovt.

»Knud vilde absolut selv køre i Dag for at hente Dem,« hviskede Fru Skeller til ham. —

»Derfor er det de adstadige Heste, vi har for, — De maa ikke tro andet, end vi har dem bedre paa Vestervang.«

»Nej, se det var en Overraskelse, Knud, Tak, fordi Du selv vilde hente mig!«

»Ja, — for Du troede vel, jeg var faret hen og laa med Næsen i Vejret ved Siden af de andre deroppe under Grønsværet? Nej, — vi Gamle er sejge paa disse Kanter, naar vi først slipper over Støvets Aar!«

»Jeg synes, Du ser ud nu, som da jeg saa Dig sidst paa Vestervang,« sagde Thyge.

»Hm — synes Du det. Da kan jeg ikke sige det samme om Dig. Det er farlig, saa Du har skæmmet Dig!«

»Naa, nu mærker jeg, at jeg atter er hjemme i det ærlige Danmark. — Ser jeg virkelig daarlig ud? — — det kan jeg næsten ikke forstaa; jeg føler mig netop nu saa rask som ingensinde!«

»Ja, ja, det forstaar sig, Du har jo ogsaa gjort en lang Rejse, — og saa har Du vel ikke spist ordentlig paa en lang Stund? — Du retter Dig nok igen, naar Du har faaet nogen god Mad sat i Dig, for jeg har ladet mig fortælle, det ikke skal være stort bevendt med Levemaaden, naar vi kommer udenfor vort eget!«

XXV.

THYGE kunde næppe kende den gamle Gaard igen, da de rullede gennem den oppudsede Indkørsel hen foran den høje Stentrappe ved Hovedindgangen. Parken bag Volden og Gravene laa i frodig Skygge, alt var præget af Smag og Orden. Gaarden saa statelig ud uden dog at være blevet moderniseret. Det gamle Stuk indvendig var atter kommen frem for Dagens Lys, og Egetræets snirklede Udskæringer i Panelerne gjorde et ærværdigt og hyggeligt Indtryk.

Fru Skeller glædede sig over, at alt tiltalte Thyge; hun læste i hans Øjne, at han var tilfreds.

»Deres Far' og jeg har hjulpet hinanden med at faa alt sat i god Skik her igen. — Men saa kom jo Ulykken over os« — hun sukkede dybt — »og nu sidder jeg her med mine to smaa Dreng, — Deres Halvbrødre, — hvor jeg egentlig slet ikke mere hører til.«

Hun gik et Par Skridt henimod ham. »Det

var godt, De kom tilbage, Thyge, for nu tager De vel selv Gaarden i Besiddelse? — og saa flytter jeg med Børnene over paa vor gamle Gaard igen.»

Hun saa spejdende op paa ham. —

Længe svarede han ikke. Foreløbig behøvede hun jo ikke at vide, han snart rejste igen.

»Alt ordner sig nok,« svarede han omsider. Hvor han gik og stod følte han hendes stærke Blik hæftet paa sig. Undertiden blev han rød som en Skoledreng, — men det varede kun, til hun fik vækket Uroen og Trodsen hos ham.

Nu forstod han Faderen, — forstod, at han ikke kunde staa imod denne Kvinde, naar hun først en Gang havde taget sin Beslutning.

Af Søsterens spredte Meddelelser forstod han ogsaa, at Faderen egentlig havde været lykkelig i sit andet Ægteskab.

Da Morbroderen døde, og al Rigdommen og Velstanden pludselig var dalet ned over hans Børn, som efter Testamentet var eneste Arvinger, — Thyge til Gaarden og den halve Formue, Resten, de 250,000 Kroner var Annas Part, — saa bedredes jo ogsaa hans Kaar som Værge for Børnene.

Da der intet hørtes fra Thyge og Aar gik hen, uden der kom Svar paa Efterspørgslerne gennem de danske Konsulater i Amerika, blev han nærmest anset som død. Familien var da flyttet over paa Vestervang, havde levet der i gode Kaar og intet forringet. — Tvertimod, Formuen var voxet.

Som Stedmoder var hun ogsaa bleven bedre,

siden Velstanden kom til dem. Hun havde Respekt for Penge og saa nu sin Fordel ved at være god mod den rige Arving. Hun sørgede for god Opdragelse og Lærdom til hende og nægtede hende forøvrigt ingen rimelige Ønsker. Hun opnaaede sin Hensigt og fik Barnet til at holde af sig.

Da Thyge var kommen grundigt ind i Forholdene, tog han sin Beslutning.

Han ønskede, hans Faders Hustru skulde blive boende her paa Gaarden og ved Hjælp af en dygtig Bestyrer lede Driften paa samme Maade som hidtil. Gaardens Indtægter vilde han dele med hende og de smaa Halvbrødre; den gav jo rigeligt. Han vidste nu, at naar hun selv var interesseret, saa skulde nok hendes Dygtighed og Myndighed gøre Resten, særlig da hun havde Faderens Gaard kvit og frit som Ejendom. —

XXVI.

FRU SKELLER satte god Mad for ham; man spiste og drak godt paa Vestervang.

Da Aftenen kom, anviste hun ham hans Værelse; det var Morbroderens gamle Kontor med de lave, smaarudede Vinduer ud mod Haven.

Det gav et Ryk i ham, da han stod i dette Kammer. Han følte Trang til at skrigе ud, at han ikke vilde være her, — ikke for alt, hvad der var helligt i Verden, vilde han være her mellem de Vægge, som havde været Vidne til den Gamles sælsomme Død.

Han vendte sig om for at sige hende, at han hellere vilde have et andet Værelse. Men da han saa paa hende, skammede han sig over sin Fejghed.

Hun stod der, slank og kraftig, med den sorte, stilfulde Dragt tæt omsluttende det faste Legeme. Det mørke Haar laa bølgende ned over Panden, og de kloge, begærlige Øjne søgte hans, fyldte af Ungdommens Glans.

Han saa i dette Øjeblik, at hun var ung —

vel næppe mer end 30 Aar, — og idet hun smilte, gik Brystet højt og Aandedrættet tungt.

»Nu maa De sove godt under Deres eget Tag,« sagde hun og rakte ham Haanden til Godnat. Hendes Haand laa fast og varm i hans; det var, som om Uroen gled bort med dette Haandtag.

Hun vendte sig og gik; — men idet hun gled ham forbi, kom hun ham saa nær, at hendes Kjole berørte ham, og da hun forsvandt, mærkede han Duften af hendes Haar, hendes grønbrune Øjne var slørede, og det bævede sælsomt om de sanselige Læber.

Som et iskoldt Lyn jog den Tanke igennem ham: »Mon denne Kvinde ikke bliver min Skæbne?«

Hvordan denne Tanke kom, vidste han ikke, — han vidste kun, at han havde tænkt den. —

XXVII.

DET blæste lidt skarpt fra Nord. Klagende lød Vinden derude i Trætoppene; det hylede omkring Længerne, og tunge Uvejrsskyer stod i Vestranden og varslede om Regn.

Det sukkede og sang saa underligt. Kom de hendøende Lyde fra Levende eller Døde?

Han kunde ikke falde i Søvn; hans Tanker var begyndt at flagre omkring. Der lød et Fugleskrig ind til ham. — Det Skrig havde han hørt før, og han huskede ogsaa, naar det var.

Hvor var det sælsomt med det Fugleskrig, som altid kom igen, naar noget betydningsfuldt skete i hans Liv! —

Hvad var det? Kaldte nogen paa ham? Bankede det paa Ruden? Han syntes, han saa et blegt Ansigt derhenne og smertefulde, vemodige Øjne stirre paa sig! — Se, der kom en Skygge glidende, — hvad vilde den? Hvorfor sneg den sig langsomt frem og tilbage der udenfor og stirrede paa ham? Var det en fredløs Sjæl eller nogle af de

sælsomme Aander, som overskrider Grænsen for det lovbundne?

Var det hende, den unge Kvinde derovre fra den fjerne Verdensdel, som ad Tankens Vej nu søgte til ham i sin vaandefulde Kærlighed? Var det et anelsesfuldt Raab fra Sjæl til Sjæl, der lød til ham gennem Vindenes Sus?

Inderst inde for hans sjælelige Øje gled der en ung, bleg Kvinde frem, som var hans — hans alene. — Det kom til ham som en fjern Duft af noget rent og helligt.

Hvoraf kom det, at der nu dalede Ro ned over ham, og at han ved Tanken paa hende drømte sine lyseste Drømme? Der var Lindring for Angsten og Smerten i denne Lykkedrøm, og en usigelig Længsel efter at tilbede og elskes laa gemt i den.

Time gik efter Time. Tankerne flagrede om ved lyse Strande og i mørke Skove. Han syntes, han gik derude og blandede sig med Nattens Taager.

Og han drømte om Kærligheden, saaledes som den var skænket ham som Manna fra Himlen; den spredte Mørket i hans Sjæl og stod paa Vagt for ham.

Saa sank han omsider hen i en dyb Søvn.

Da Morgenens kom, perlede den kolde Sved paa hans Pande.

XXVIII.

THYGE SCHELLER gik om og saa paa sin store Ejendom. I Haven, den nærmeste Skov og i de store Avlsbygninger var han gerne ledsaget af Stedmoderen, Søsteren eller gamle Knud Lovt. Naar han gik ud over Markerne og Engdragene til Havet bag Klitterne, var han helst ene.

Paa disse Vandringer mindedes han Barn-domsdagene; men nu syntes han, de laa saa usigelig langt tilbage, blege og halvtudslettede.

En Dag han og Knud Lovt gik omkring i Fedestaldene og saa paa de blanke, gumlende Dyr, sagde Knud:

»Jeg tænker, Du nu er kommet tilbage for at blive her og selv drive Din Gaard. Det er jo en stor og skønne Arv, Din Morbror Kjeld efterlod Dig!«

»Jeg har tænkt meget paa det i disse Dage, jeg har gaaet omkring her hjemme; — men jeg tror ikke rigtig, det Liv vil ligge for mig. — Man lever jo ikke forgæves heller der ude i Verden, —

og jeg er bange for, at her hører jeg ikke ret hjemme.«

Gamle Knud grunder lidt. Saa siger han: »Jeg kan jo nok tænke, dette er forskelligt fra det, Du kommer fra. Her skifter det ikke saadan, at man bor i Dag her og i Morgen der. Lidt mere Ro falder der jo over Livet ved at være jordbundet, mener jeg. Og saa tænkte jeg, at naar Du nu kom hjem og saa, hvormeget der laa og ventede paa Dig, saa vilde Du leve og virke her, hvor de andre i Slægten slap Taget. For Du maa jo have Villien og Evnen til det, Du som de andre; — og forresten kan man jo ogsaa have Brug for sin Forstand og sine Kræfter her hjemme.«

»Knud, Du ved jo selv, at der ligger Vandreblood i mine Aarer. Bestefader bar det ind i Slægten, — og jeg tror nu, det ikke lader sig kue. Livet ligger derude i den store Verden og venter; jeg maa drage derhen, hvor det kalder, — her kan jeg ikke sætte mig stille hen og vente, det skal komme til mig —.«

»Jamen Thyge, man kan ogsaa vove sig for langt ud. Du skal passe paa, Du ikke bliver for uvorn. Livet kan ogsaa blive for stærkt for én, saa man taber Fodfæstet. — Ja, det er jo Gammelmands Tale, forstaar Du nok; men man hører jo immer et og andet om dem derude fra. De fristes svart og kravler for højt op, saa de dumper ned med et Stød, som de aldrig forvinder.«

»Du mener mig det godt, Knud, — og det skal

Du have Tak for! — Der hænder jo saa meget i Livet, og ingen tør svare for, hvordan det vil arte sig. — Fare herfra og gøre min Gerning færdig derovre, det maa jeg nu. Men saalænge jeg har Dig her hjemme, kan jeg jo trygt forlade Gaard og Grund, det ved jeg!«

»Jamen, jeg gør'et nu ikke saa farlig længe, Thyge, — og her skal ogsaa stærkere Muskler til, og anden Kraft end den, jeg har til at styre. — — Hun er nu Satans saa haard, Din Fars Enke, maa Du tro. Hun kan spille paa mange Streng, baade lokkende og blide, — som en kurrende Due, hvis det skal være, — men gælder det noget, har hun Næb og Klør. — Trodse hendes Villie vover ingen saa let; — skønt jeg maa ikke klage, mig er hun gemenlig flink ved.«

Thyge smilte hen for sig. — »Ja, — Du har sikkert Ret, Knud, — men betagende dejlig er hun!«

Gamle Knud Lovt rystede paa Hovedet. »Blot hun ikke er Dig for klog?«

Thyge vendte sig og drev med Hænderne paa Ryggen ud i Gaarden. Derfra omkring Længerne ind i Parken.

Der hørtes lette Skridt bag ham. Det var Fru Skeller.

Han vendte sig og gik imod hende.

Længe gik de sammen derude under de gamle, skyggefulde Træer, og meget fik de talt sammen om Fortid og Fremtid. Hun lo med en egen,

klingende Latter, da han talte om, det var for hendes Skyld, han var flygtet fra Hjemmet.

»Jeg staar egentlig i Taknemlighedsgæld til Dem for det. Var De ikke kommet, havde jeg maaske endnu den Dag i Dag gaaet herhjemme, som en klodset Bondedreng.«

Hun saa paa ham. »Javist bør De vise mig Taknemlighed, saadan en smuk Kavalier som De er blevet derude i Verden.«

Hun gav sig god Tid, naar hun talte. Hendes Stemme var dyb og vellydende, hun dvælede lidt paa Ordene, og den havde ligesom en dirrende Underklang.

De to vejrede hinanden. — Men endnu vidste ingen af dem ret, hvem der var den stærkeste.

Hun stod ham ganske nær. Over hendes smukt buede Overlæbe laa Smilet lokkende og blødt. Hendes Øjne lyste.

Thyge syntes aldrig han havde set en saa smuk og yppig Kvinde.

Uvilkaarlig lagde hun sin Haand paa hans Arm, og ligesaa uvilkaarlig lagde han sin ovenpaa og holdt den lempelig fast.

»Det kommer mig lidt overraskende, at De saa snart vil rejse igen,« sagde hun.

Han talte stille og forklarende.

»Efter det jeg nu har sagt Dem, saa forstaar De nok, at jeg maa fuldende det Studium, som jeg har besluttet at underkaste mig. Jeg vil det først for min egen Skyld, og dernæst fordi jeg har

givet en Ven af mig mit Ord paa, at vi skal holde sammen som Studiekammerater i de fire Aar, det vil vare.«

»Og saa efter den Tid?« Hun mødte hans Blik og hendes Stemme skjælv lidt.

— »Aa — hvad ved jeg, — den Tid den Op-gave! Hvorfor tænke saa langt frem i Tiden?«

»Ja, — De behøver det jo ikke, men jeg? — De forstaar, jeg maa spørge for min egen og for Deres Halvsøskendes Skyld. — — Deres Tilbud om at blive her paa Gaarden, for at den under mit Til-syn kan drives paa samme Maade som i Deres Faders Tid, er jeg Dem selvfølgelig meget taknemlig for. Men hvorvidt de halve Indtægter af den kan slaa til til en nogenlunde standsmæssig Husførelse, — det ved jeg jo ikke endnu. Vel stoler jeg en Del paa mig selv, men her skal dog megen frem-med Hjælp til, — og Administration ved De jo er dyr. — Børnene er blevet lidt forvænte, — og Kravene stiger bestandig. — Ja, forstaa mig ret, jeg mener ikke, det er utilstrækkeligt; vi har jo før hjulpet os med mindre. — Tiderne skifter, og med nye Tider større Fordringer til Livet. — Jeg indrømmer, jeg er ogsaa bleven lidt forvænt af Herregaardslivet! — Ja, alt dette ved De jo langt bedre end jeg; jeg berører det kun, for at vi kan have alt paa det Rene, mellem os, inden De rejser.

Og naar jeg spørger om, hvad Deres Hensigt er, naar de fire Aars Studietid er forløbne, saa er det ogsaa for Børnenes Skyld.

Hvis De kommer tilbage hertil, er det jo sandsynligt, De enten er gift eller agter at blive det i nær Fremtid. De tager selvfølgelig Deres retmæssige Ejendom i fuld Besiddelse, hvad jeg vil finde saa ganske naturligt. — Men De vil forstaa, at for mig og mine vil det have sine Skyggesider. Og jeg foreslaar derfor, vi hellere nu flytter tilbage paa vor gamle Gaard end vænner os til, endnu en stakket Tid, at leve et Herregaardsliv, som brat kan blive afbrudt.«

Hun havde talt langsomt, og hendes mørke, farveskiftende Øjne stirrede ufravendt paa ham.

Der var længe stille. Hans Tag blev fastere om hendes Haand, og han var hende nu saa nær, at han mærkede Hjertets Banken gennem Armens Pulsslag.

Saa frigjorde hun stille sin Haand og Arm. Hun aandede dybt ud, da hun traadte et Skridt tilbage.

Der skyllede en varm, heftig Blodbølge gennem ham. Han gik hen til hende, tog hendes Haand mellem begge sine. Hans Ansigt var blegt, hans mørke Øjne dunkle, og hans sanselige Mund bævede.

»De kan jo faa det, som De selv vil have det,« hviskede han.

Hun smilte næsten i Triumf, og hendes Ansigt lyste mod hans.

Hans Arm gled om hendes Liv, og længe holdt han hende trykket op til sig, fast og varmt.

Hun stod tavs og lod ham have sin Villie, — saa kun forskende op paa ham.

Der var længe stille, før han langsomt løsede sit Tag. Hun aandede tungt, men hendes Øjne slap ham ikke. Blikket var æggende og dragende.

Saa viklede hun sig med et pludseligt Ryk ud af hans Arm og gik hurtigt op imod Havetrappen.

Han stod ligesom bedøvet. Strøg sig saa med Haanden hen over Ansigtet for at genne Blodet tilbage i det rolige Slag.

En voldsom Rødme skød sig frem over hans Ansigt. — Var det Skamrødmen over, at han følte sig i grovere Magters Vold, — dem han uhjælpelig havde givet sig hen til, om hun blot havde tøvet hos ham.

Hans sanselige Legeme led under det stærke, hensynsløse i hans Natur.

Der kom nogen imod ham. Det var hans Søster med de to smaa Brødre, raske og smukke Drengene, hos hvem baade Faderens og Stedmoderens Træk var kendelige.

Han drog atter Vejret som frigjort.

Med en af Drengene ved hver Haand gik han ud over Engen til Skoven. De to Smaafyre havde umaadeligt travlt. Legende løb de foran ham, men hvert Øjeblik vendte de tilbage med de brune, buttede Hænder fulde af Blomster. I Støj og Leg gik det, indtil han selv følte sig som Barn igen.

Det var blevet Aften, da han og Søsteren Arm i Arm vendte hjemad til Vestervang. Børnene løb

stadig legende foran; deres glade Skrig gav Ekko i Skoven.

Pludselig standsede Thyge og tog sin Arm til sig. Han mærkede en sagte Susning over sit Hoved.

»Hører Du noget, Anna?«

»Nej,« svarede hun. »Kom nu.«

Han blev staaende. Inde i Tykningen saa han en høj, lidt duknakket Skikkelse. Et blegt Ansigt stirrede paa ham fra Mørket. Langsamt bevægede Skikkelsen sig fremad, — nu strøg den næsten tæt forbi ham.

Det gav et Ryk i Thyge, — var det ikke Faderen? Nu stod Skikkelsen stille, — sorgfulde Øjne stirrede paa ham. Armen løftedes, og den højre Haand pegede i Retning af Gaarden, — saa vendte Skikkelsen sig langsomt og gik mod Havet. — Fra Træet over deres Hoveder lød et skærende og skingert Skrig, og et Par lysende Øjne saa ned paa dem.

Børnene klyngede sig i Rædsel til Søsteren og hun igen til Thyge. Lidt efter løftede Anna Hovedet og smilte. »Herregud, det er jo kun en Ugle!« Hendes Stemme klang saa trygt i den store Stilhed.

»Dødens Fugl« — hviskede Thyge.

»Aa nej, — Du tager fejl, det er Visdommens Fugl. Den hylder Dig, fordi Du er saa klog,« sagde hun og lo.

Et sagte Sus hørtes, og Fuglen strøg dem forbi paa lette Vinger, samme Vej som Skyggen.

Skriget havde fyldt ham med sælsom Gru. Det havde lydt i hans Sjæl som et Varsel om Døden.

Nu smilte han og sagde stille: »Ja, den Vej skal vi jo alle. Lad Tiden være kort eller lang, naar blot Livets Lyst ligger imellem!«

»Hvad mener Du, Thyge? Er det om Døden Du taler?«

»Aa, intet — intet, mener jeg, lille Søster. — Jeg lever jo i de fem Sansers Verden, og der er foreløbig nok af Krav baade til Legeme og Aand.«

»Jamen, bag ved alt det, Du der nævner, maa da Troen ligge?«

— — »Troen — Troen, — jo vist, Du har Ret. Tro maa der være bag. Tro paa sig selv, — Tro paa andre!«

»Ja, — og saa Troen paa alt det dejlige, der ligger bag Stjernerne deroppe!« —

»Ja, ja — paa alt det dejlige bag Stjernerne.«

XXIX.

EN underlig Tid, disse Dage i Hjemmet.
Her gik han og arbejdede og gjorde sine Beregninger med Ro og Overlæg.

Af Regnskabsbøgerne for de sidste Aar saa han, at det ikke var saa ganske smaa Summer, Gaarden og Fedestaldene gav i aarligt Overskud. Henved 15,000 Kroner kunde der blive til hans Faders Hustru og hendes Børn, naar Halvdelen tilfaldt hende, og Fedekvæget blot stod i nogenlunde gode Priser. — Ret anstændigt til stands-mæssig Husførelse, syntes Thyge.

Men bag ved alle Beregningerne og Overslagene arbejdede hans Hjerne med at klargøre sig det Spørgsmaal, hvorfor han ikke hurtigst muligt sagde sit sidste Ord i denne Sag og saa rejste?

Dagene gik, og han blev. Sol og Vind herhjemme havde fyldt hans Lunger, — og en hæftig, fremmed Magt havde sat hans Blod i Bevægelse. Han var betagen, — rent magtstjaalen, — kunde

ikke røre en Fod for dette fremmede, som var trængt ind i hans Sind.

Men hvoraf kom det, at paa samme Tid som han følte sig i denne grovere Magts Vold, kunde der komme noget lyst og fint til ham? Det kom fra en anden Verden og hviskede blide, dejlige Ord, — Ord, der fik ham til at drømme vage Lykkedrømme, — til at føle en usigelig Længsel efter at elske og tilbede.

Hvilket Slægtskab var der mellem disse Følelser? Paa samme Tid det vilde, hensynsløse Begær, — og saa inderst inde denne Længsel mod noget fint og sart, som der maatte tages varligt paa! — Paa samme Tid Lysten til brutalt at kaste sig raat og haardt Sanserne i Vold, — og saa Glæden ved de lyse Drømme, i smukke Minder fra fjerne, fine Stunder.

Var der ikke Magt gemt i Tanke-Atomerne? Kom de ikke fra hende, disse lyse Tanker, ubundne af Tid og Sted og søgte til ham?

Underligt — underligt, saaledes at kastes hid og did! Den gode Mad og stærke Vin gjorde maaske sit. Mangen god Slurk dybrød Burgunder tog han, naar hans Blod var kommet i altfor hedt Omløb. — Hvem kunde ogsaa staa imod, naar hun, den stærke, skønne Borgfrue, selv rakte ham det fulde Bæger?

En Nat vaagnede han pludselig og følte sig ilde; en isnende Følelse gennemfor ham fra Hoved til Fod. Han laa længe stille og ventede, det skulde

drive over; men det vilde ikke gaa fra ham. Søvnens kom ham ikke til Hjælp, kun en urolig Slummer, hvorefter han hvert Øjeblik fo'r op med et Gys.

Der kom Skygger glidende. — Maaske det var de samme, han havde set for nogle Nætter siden. Var det hvileløse Aander, som havde avlet hans Slægt i tredje og fjerde Led, fjernt bag de blaanende Bjerge?

De sneg sig frem til Sengen. Haanende Smil stod paa de blodløse Læber; — han slog efter dem; men de lod sig ikke jage; lige koldt og haanligt stirrede de paa ham. — En Time eller to sled sig hen; endelig sov han ind og drømte.

Han var paa et Skib midt ude paa et stort Hav. Det var et Herrens Vejr. Stormen suste i de rebende Sejl og Bølgenes Brusen overdøvede alt. Selv stod han og holdt sig fast ved Rattet. Han raabte, at de maatte tage flere Reb i Sejlene, for dette gik ikke. — Ingen svarede ham, og intet levende var der at se paa Dækket.

Skibet duvede, — han stod ved Rælingen og saa helt ned i Havbunden. — Nu gled det ind i et stærkt grønt Lys i rasende Fart med Strømmen. Store Havplanter og underlige Væsener bevægede sig dernede. En knugende Angst greb ham, thi langt i det Fjerne hørte han en stærk Brusen som af et mægtigt Vandfald. Nu hjalp intet mere; naar det blev naaet, var alt forbi.

Der kom nogen imod ham. Han greb fat i

Skikkelsen og raabte: »Hvad er dog dette for en Dødssejler? — Hvor bærer dette hen?«

Da vendte Skikkelsen et ondt, grinende Fjæs imod ham.

»Nu farer Du vel, bitte Thyge, — for nu ager Du med mig. Vi gaar med Strømmen til Verdens Ende. — Hører Du de faldende Vande? — Kan Du mærke det lakker mod Vejs Ende?«

»Hvad vil Du mig, Morbror Kjeld? — Mine og Dine Veje er jo ikke de samme!« Skikkelsen lo, saa det klukkede, tørt og brustent som naar der slaas paa en hul Tønde med rustne Jernbaand om. Saa strakte han Armen ud og holdt fast i Thyge.

Han anstrengte sig for at slippe løs, blev stiv og kunde ikke røre sig. Han gispede efter Vejret for at faa de klamme Fingre bort fra Struben. — Han vilde ikke dø, — som en vanvittig kæmpede han for at slippe fri, — mens Larmen af det nedstyrtende Vand blev større og større. — Mod Undergangen gik det i rasende Fart, Bulderet blev overvældende, det smældede med Bølgeskvulp mod Skibssiderne. — Nu faldt de dybt — dybt ned i den sydende Skumhvirvel i den rædselsfulde Afgrund. —

Thyge fo'r i Vejret med et Skrig, som gav Genlyd i den gamle Gaard. — — Aa, Gudskelov — det var kun en Drøm, nu huskede han det Hele. —

Men var her alligevel ikke en Afgrund? — Noget, der sugede ham til sig, — noget, han burde fly?

Han følte sig træt. Det suged for Brystet; han frøs og var tørstig.

Det blev lyst omkring ham. Fru Laura stod der, høj og dejlig, med den lyse Morgenkjole kun lige kastet om sig.

Nu erindrede han, at han i sin Vaande havde raabt højt.

Og som det blev lyst om ham, splittedes Nat- tens og Drømmens Rædsel, han trak Vejret roligt og dybt. — Blot det at se et levende, menneskeligt Væsen virkede befriende.

Han saa hende staa der rolig og spørgende. Stille kom hun hen og strøg med sin varme, bløde Haand over hans Kind og Pande. Lys og herlig stod hun mod Værelsets mørke Baggrund. — Dejligt at give sig en anden Magt i Vold! Begærligt drak han den røde, hede Vin, som hun rakte ham.

Var der Trolddom i hendes farveskiftende Øjne, eller var der Trolddom i den dyb-røde Vin?

Han saa lysende Stjerner over sit Hoved og følte et mildt svalende Pust.

Han laa længe med lukkede Øjne; men gennem Hjertets voldsomme Slag følte han, at hun var ham nær.

Han strakte Armene ud mod hende og hviskede sagte, bedende Ord ind i hendes Øre.

Forskende og undrende saa hun paa ham.

En varm Blodbølge skyllede over hendes Ansigt og Hals. Thyge fornemte en sitrende Haand i sin og to stærke Øjne stirrede duggede ind i hans. — Hun talte lavt og dæmpet, Ordene flød bort i Hvissen, som en flygtende Klage.

»Jeg vil ha' Dig, Fru Laura!« Han tvang hende til sig i et voldsomt Tag.

Der var længe stille, førend han løsede sine Arme fra hendes. Hun aandede tungt, hendes røde Læber søgte hans, og hun saa paa ham med hede Øjne.

Hun var som en Brand, der gennemglødede hans Sjæl og Sanser.

En voldsom Trang til at knuse dette skønne Legeme skød op i ham. Han hadede og elskede denne stærke Kvinde med Mandens vilde, brutale Instinkt. Han kunde have pisket det røde Blod frem hos hende, der nu havde forraadt ham; — thi alt det skønne i Elskoven af Lyst og Kval syntes ham nu besudlet. — — Og dog elskede han hende i Kraft af den brutale Naturmagt.

Hun sank ned paa Gulvet foran hans Seng og skjulte Hovedet dybt i Tæppet.

Thyge laa bleg og stirrede paa hende, mens han med Smerte og uendelig Vemod følte sit Hjertes Banken som jagende Hammerslag gennem Legemet. — For første Gang i sit Liv væmmedes han over sig selv. »Din Fars Hustru, — Din Fars Hustru« — suste det for hans Øren.

Han rejste sig halvt op og tog sig sammen. — Han forstod, at de brændende Kys kunde ikke tages tilbage, intet kunde ændres.

»Gaa!« sagde han raat og haardt. —

Men hun gik ikke, hun laa kun stille med Hovedet i sine Hænder og græd.

Han saa ned ad hende, mens hun laa bøjet der foran ham med det unge Legemes bløde Former synlig under den løse Kjole, — og han følte paa ny hver Legemsdels daarende Skønhed. Den hvide Nakke, Skuldrenes bløde Runding og det høje, faste Bryst.

»Gaa,« — hviskede han hæst.

Saa rejste hun sig langsomt, tog hans Haand og kyssede den.

»Dette er ikke min Skyld alene,« sagde hun.

»Nej, — nej, — jeg ved det!« Han talte langsomt og mekanisk, som langt borte fra, og hans glansløse Øjne saa ufravendt paa hende. Og han undrede sig over, at han kunde hade denne Kvinde og alligevel være hendes i Elskov, blot fordi hun vilde det og havde Magt til at tage ham.

Begge stirrede de paa hinanden, — hun lurende, som ventede hun paa en Lejlighed til at give sine Tanker Luft.

Hun løftede Hovedet, saa paa ham og smilte.

Ja, — der var Trolddom i hendes Smil; det lyste med en forunderlig Magt op i hans Sjæl. Alt stygt syntes ham saa fjernt. Elskoven, saadan som den nu en Gang var, havde sejret over Tankerne.

Hun gik hen til Bordet og skænkede et Glas Vin.

»Drik, Thyge,« sagde hun.

Og han drak, gav Glasset tilbage og sagde:
»Drik ogsaa Du!«

Hun fyldte Glasset og drak det helt ud.

Saa talte hun ligegyldig, som om det hun sagde var aldeles dagligdags Ting.

»Er det ikke bedst, Thyge, vi faar ordnet alt klart og juridisk imellem os angaaende Gaarden her?« —

Han lo træt og kort. Med en vis Beundring saa han op paa hende, der ikke selv over Livets Lyst glemte dets Fordele.

»Gør med Gaarden og dens Indtægter hvad Du vil. — Bliver der noget til overs, er det godt, bliver der intet, er det ogsaa godt, — men lad mit Ord være Dig nok!«

Fru Laura nikkede og smilte underfuldt stille.

»For min Skyld er det mer end nok, kære Thyge, men for mine Børns Skyld vil jeg sidde her paa Gaarden i Følge en Ret — og ikke af Naade. —

Thyge lo. »Du er klog, Fru Laura; — men Ret faar vel være Ret, — og vidunderlig dejlig er Du!«

Han strakte atter Armene imod hende, og hun gled hen i hans Favn, som en Kvinde, der taaler og beregner. Men inderst inde følte ogsaa hun, at hun var i en stærkere Magts Vold.

»Du burde egentlig gøre Dit Testamente,

inden Du rejser, Thyge, — thi man ved jo aldrig, hvad der kan hænde en i den vildsomme Verden. Her har Du jo en Søster og to Halvbrødre som retmæssige Arvinger! — Men hænder der Dig noget derovre, er det vel uvist, hvor det bærer hen med Arven, hvis man ikke staar paa Lovens Grund?»

»Du tænker langt frem, skønne Frue. — Har Du en Sagfører ved Haanden, saa kom med ham?»

Hun lo, saa de stærke Tænder lyste. — Først nu syntes hun, at hun var den lykkeligste Kvinde paa Jorden. Rigdom og Kærlighed — nej Elskov, vild Elskov! Hendes stærke, hensynsløse Natur jublede. — Hun følte sig fri og saa imod en lys Fremtid.

»Bliv her hos os, Thyge? Hvorfor rejse, naar Du kan blive blandt os, som har Dig kær. — Her vil blive saa tomt, naar Du er borte!»

Hun saa paa ham med brændende Øjne, og der kom taknemlig Varme i hendes Blik, — en Varme, der nu var ægte.

»Nej, — skønne Laura — saa blev jeg altfor syndig! — Arbejdet venter derovre, først det — — —»

»Og saa Thyge, — kommer Du saa?»

Han rystede paa Hovedet.

»Jo, — Du kommer, naar jeg kalder, — — og jeg kalder Dig en Gang!» — — —

Døren lukkede sig efter hende.

Der lød en sælsom Haanlatter, — hvor den kom fra, vidste han ikke, for den endte i en Lyd, som naar Vinden lystig smelder mod Ruden.

To Dage efter rejste han.

TREDJE DEL.

XXX.

DET glitrede af Guld allevegne. Solen stod lavt, og dens Straaler var gyldne. Verdensstadens spidse Taarne, de hæslige Skyskrabere, Rigmændenes takkede Paladser og Træerne langs Floden lyste i Guldglans.

Thyge trak Vejret tungt. Han vandrede ud forbi de spredte Villaer i New Yorks Udkant, helt derud, hvor Gartnerne dyrkede Jorden, og hvor den var gylden af Sommerens sidste Pragt.

Han standsede ved et halvbrudt Gærde. Bag det var en Mark af kæmpehøje Solsikker, — den sene, prangende Sommerblomst, der skinnede som Guld, og hvis Frø blev til Guld i Ejerens Lomme.

Han tog med begge Hænder om et af de store Blomsterhoveder og drejede det mod sig. Det var som at se ind i et stort, uudgrundeligt Øje. Da han slap det, vendte det sig hastigt og graadigt mod Solen.

Thyge smilte. Nu mindedes han hende, den

mørke Pragtblomst deroppe i Hjemlandet for Aar siden! Hvorfor dukkede hun netop nu op i Erindringen gennem Blomstens store Øje? —

Kaldte hun paa ham? Mindede hun ham om et tvungent Løfte, naar det første store Arbejde var endt? —

Hvorfor gik han saa ene og tungt ud over de øde Marker? Var han ikke netop nu naaet vel forbi en af Livets betydningsfuldeste Milepæle?

Hastigt stak han Haanden ind i Brystlommen, — jo, det laa der, Beviset for hans Ret som amerikansk, akademisk Borger. Baade han og William havde klaret sig stolt.

Nu laa en lang, sollys Dag foran dem, og et lystigt Sejrstogt gennem Europas Storstæder var Arbejdets Løn.

Men bag dette skimtede han en gylden Ærens Mark, hvor Berømmelsen vippede paa Guldaksene.

Solsikke, Solsikke med det store, brune Øje. Hvorfor stirrede de nu alle paa ham og rystede paa de gyldne Hoveder. Lykken er ikke saa let at finde! Den flyver bort med Vindens sagte Sus over en gylden Blomstermark.

Hvorfor gik han her alene? Hvorfor ikke blande sig med de andre fri Kammerater, med William og alle dem, som vilde fejre Befrielsens Dag?

Han aandede lettere ved at tænke paa, at alle Collegiehefterne fra nu af var banlyste. Paa Hylder og i Kroge skulde tykt Støv langsomt drysse

over dem. Theorien skulde omsættes i Praksis, — og Praksis blive til Guld, Hæder og Ære. —

Pludselig skød et Smil sig sejrrigt frem. Han kom til at mindes hende, den unge, dejlige Kvinde, han sidst saa ved den store Fontæne i Parken ved Grand Rapids Guvernørbolig.

Hun løftede de hvide Arme i livsalig Glæde og saa paa ham i Besiddelsens Ret.

Kort efter var hun rejst med Moderen ud i den store, straalende Verden, med sin Ungdom, sin Lykkedrøm og usvigelige Tro paa Menneskene.

Brevene der ude fra til ham og William aandede kun Glæde over Livet og al den Skønhed, hun saa.

Fra Badestederne ved Frankrigs Kyst var Rejsen gaaet til de berømte Lucca-Bade. Derfra længere mod Syd til Siciliens milde Klima; — og nu var de i Amalfi ved den syditalienske Golf, der hvor Druerne høstedes store og tunge i Vignerne under Klippeskrænterne. »Kom til os, naar I er frie Mænd og slipper ud i den friske Luft fra den trange og kvalme i Collegiet.« Saaledes lød Slutningen af hendes sidste Brev til ham.

Jo mere han tænkte, jo mere huskede han. Alle de dyre Løfter til hende, der ejede hans heligste Tanker.

Men var det ikke Blændværk altsammen? Aldrig turde han gaa til hende, fordi saa mange andre Kvinders Latter og graadige Glubskhed su-sede for hans Øre.

Hans stærke Blod kunde ikke staa imod. Han maatte favne og tage. Det sled og drog i hans Sanser, naar en smuk Kvinde hæftede de store, spørgende Øjne paa ham.

Derfor kom Uhyggen over ham, og alle Tankerne om det forbigangne med den i Følge.

Saa han over den gyldne Solsikkemark, var det, som tusinde Øjne stirrede paa ham og med graadige Hænder klemte om hans trætte, anstrængte Hjerne.

Solsikke — Solsikke, med det dybe, brune Øje!

Han var træt, — led ved sig selv! Mon Slægten trods sin Styrke var syg? Blodet var bleven tyndt, Nordens kolde Sol havde bleget det og slukket Gnisten, den, der en Gang i Fortiden havde brændt i Lue!

Hvad vilde de ham, disse tunge, syge Tanker, — formløse og ubestemte væltede de sig ind paa ham uden at kunne fastholdes!

Var det Sorg og Ærgrelse over, at den lille Cora Mills havde forladt ham? Hun, som selv en Gang var kommen til ham og havde valgt ham til sin Gentleman-friend. I Sorg og i Lyst havde hun været hans. — Nu var hun gaaet! — Hvorhen, vidste han ikke, og han gad heller ikke vide det. Ikke vilde han strække en Finger ud for at holde paa hende.

Han havde nok mærket, at hendes Tanker i den sidste Tid gik langt forbi ham. For to Dage siden var hun kommen og havde sagt det ærligt.

»Det maa frem, Thyge. — Jeg elsker en anden, — jeg vil saa gerne være lykkelig, og derfor gaar jeg fra Dig. Jeg tør ikke længer blive hos Dig, for Du tager Magten fra mig. Jeg drages til Dig, fordi Du staar for mig som en mystisk Sfinx, jeg aldrig faar udgrundet. Men jeg vil ikke øde mit Liv i Granskning. Jeg ved ikke, om jeg elsker Dig! — Jeg ved kun, at mit Blod bruser, og at jeg faar Feber i Din Nærhed. Ræk mig Din Haand og lov mig, Du aldrig vil søge mig? — Jeg gaar fra Dig, fordi jeg er angst for Fremtiden, — Du blænder mig med noget, som ikke er Lykken for mig.« —

— Lykke, — saadan et stort Ord! — Stakkels lille Cora, som tror paa Lykken! Gaa kun fra mig og søg i al Evighed! Grib efter den, fald og slaa Dig, saa Dit røde Blod flyder. En Gang vil Du staa ligesom jeg og flæbe paa Ruinerne og stirre paa den tomme Plads, skrigende Smerten ud over det tabte Paradis. —

Nej, — gaa her og tygge Drøv paa al Elendigheden, det agtede han dog ikke at vedblive med. Verden var stor, og der var Kvinder nok i den.

Han vendte sig mod den larmende Verdensstad, hvis tunge Aande hang som en tyk, graa Kappe om den. Langsomt gik han ind mod Villæerne, der laa gemte i skyggefulde Parker. Paladser, hvor Rigdom og Velleavn værnedes bag sirlige Busketter.

Én efter én kommer Equipagerne rullende

med de trætte Mænd fra Dagens uendelige Slid for at faa Rigdommen forøget. Furede og gamle før Tiden. Det er Livet for Rigmændene i den store, frie Stat.

Og hvad er saa det hele? Disse prangende Bygninger beboede af frie Folk — Guldkalvens Slaver, der søger Glæden i at have en silkeraslende og juvelbesat Frue dovent liggende henslængt paa Silkehynder, — være omgivet af forvænte Børn, kun skabte til at øde den i rasende Jag sammen-slidte Formue? Hvad er disse Rigdomme, de herlige Klæder og velbesatte Borde? Hvad findes der i Paladserne og de himmelstræbende Huse?

Rigdom — Last og Dollar-Jag! —

Skal nu ogsaa han være med til at øge disse Slavers Tal?

Se paa Folkedybet fra neden. Der kommer de vandrende i tætte Skarer, Mænd, Kvinder og Børn. Alle bøjede og udslidte af Dagens haarde Arbejde. De fleste gustne og indskrumpede af de store Ovnes stærke Hede. Hele den lange Dag staar de bøjede over Arbejdet, og om Aftenen tages Hvilen enten paa Værtshusene eller i de usle Hummere i de mørke Kælderdyb eller højt oppe under Taget i det, de kalder for Hjem. De slider Livet hen, ofrer Sved, Kræfter og Blod, indtil de lægges Side om Side i Gravene. Mens de lever, stirrer de begærligt eller truer med de stærke Næver ad ham i Equipagen, og ham, der bor i Villapaladset. De tror, at Lykken findes der, hvor

Rigdom og Vellevnet er til Huse. Vidste de blot, hvad disse overanstængte, brændende Hjerner lider, saa trak de paa Skuldrene af Medlidenhed og aad deres Brød i større Tilfredshed og uden Misundelse!

Og mod al denne Parvenu-Glans gik hans Ærgerrighed!

Hjemme — deroppe bag Klitterne ved det store Hav ejede han jo et lille Rige, kunde dyrke sin Jord, leve Livet og finde den lette, lyse Glæde, — den som ikke sniger sig gennem Kroppen eller, lægger sig tungt for Aandedrættet, men den, som fylder Sindet med den jævne Tilfredshed. —

Ja vist — Tilfredshed — atter et stort Ord, — hvor fandtes den? — Deroppe gik jo hun, den unge, stærke Frue, med Smilet og Attraaen om de røde, fristende Læber! —

Solsikke, Solsikke med det store brune Øje, der lyder Latter fra din klæbrige Blomsterkalk! — Hvorfor knejser du over alle de andre Høstens Blomster? Dine gyldne Blades Glans brænder sig som Solpletter ind i min Hjerne! —

XXXI.

NÆSTE Morgen blev Thyge vækket af en stærk og voldsom Latter. I Værelsets Halvmørke saa han en ung Mand staa bøjet over Sengen. Det var William Cooper i Kjole og hvidt. Havde det været enhver anden, vilde Thyge være bleven rasende over at blive vækket af den Søvn, han endelig var faldet hen i, og som han trængte saa haardt til. Men dette Ansigt og disse Øjne fulde af Glæde og Solskin, og dette overgivne Smil saa haandgribeligt og fuldt af Livslyst, det virkede som et forfriskende Pust derude fra Livet.

»Hvor vi har søgt og spurgt efter Dig, — hvorfor kom Du ikke til vor Fest i Nat? Der var Vin og Kvinder, Du — dejlige Pigebørn med blanke Øjne, røde Læber og hvide Tænder!«

Javist, det var ogsaa dumt af ham ikke at gaa med til Kammeraternes Sold! — Nu skulde han komme, være med i Livsbrunsten, drikke dybt af Bægeret og favne Verden!

Hvad nyttede det at gruble og fable om sin egen og andres Elendighed!

Nu skulde de rejse, gaa løs paa Livet, være dristige og ligeglade.

XXXII.

DE gjorde sig hastigt færdige til Rejsen og tog saa den lange Vej over Havet til Europas Fastland.

De kom til de store Byer, hvor Livet larmede. De kørte i de store Parker, hvor Vognene ustandseligt rullede frem og tilbage.

De var med i Mylderet og saa meget nyt og ukendt. De var stærke og udholdende og kunde drikke dybt af Pokalerne uden at naa Bærmene.

Naar de gik hjem efter natlige Eventyr, skinnede Solen paa Kirker og Spir, og Fuglene sang i Boulevardernes Træer.

De var i Paris, midt i den Verden, som er skøn og herlig, syndefuld og fordærvet.

Hvor let og lyst levedes ikke Livet her? Disse Mennesker syntes at drage lettere Aande end andetsteds i Verden.

Her var ingen Frygt; let og frit læskedes de af Livets Kilde. Synd var Natur, fordi Livssynet var et andet end hos Folk mod Nord, hvor Helvedesfrygten bestandig lurder.

Naar Synden trykkede, stod Kirkens Døre altid aabne. Blot gaa over dens Tærskel og ydmygt knæle ned ved Skriftestolen, bekende alt og faa Tilgivelse!

Verdens Centrum, — Maalet for alles Ønsker, — et Virkelighedens Skær, hvor ingen skuffes. — Korte Nætter og bevægede Dage, — det er Paris!

Thyge gik paa de store Boulevarder, gled ind i Mylderet i Byens Hovedstrøg og følte sig som et Fnug for Vinden. Hvor var det herligt at dukke sig og gaa omkring og blande sig i den ilende Menneskestrøm. Han syntes, han hørte til her i Verdenspulsslaget. — Nu frygtede han intet, følte kun Glæden over at være fuglefri.

XXXIII.

EN Dag sad han ude i Luxemborghaven og saa paa Børnenes Leg om den store Medicifontæne, de værkbrudne Tiggere og Studenterne med deres Veninder.

Han ser langt henne ved Gitteret om Fontænen en ung, slank Kvinde. Hun staar og læner sig mod det og stirrer paa de rislende Vandstraaler.

Og han ønsker, den unge Kvinde vil skraa over mod ham og sætte sig ved hans Side.

Hun kommer. Langsomt gaar hun ham først forbi, saa vender hun sig pludseligt om, strækker Haanden imod ham og standser.

»Kender De mig igen, Mr. Scheller?« Hun saa paa ham og smilte.

Han nikkede. Nu kendte han hende. Det var jo Yvonne, den unge Artistinde, han traf ombord paa Damperen mellem Esbjerg og Parkestone for fire Aar siden, og som han havde laant fem Pund Sterling, da hun viste ham sin tomme Pung.

»Nu spørger De vel om Deres Penge? — Ja,

spørg kun, for jeg har ingen.« — Hun lo mod ham med et indtagende og vemodigt Smil.

»Nej, Yvonne — jeg spørger ikke. Kom og gaa med mig, saa spiser vi hos Riche?«

Der gled et straalende Glimt over hendes Ansigt.

»I Café Riche, — der, hvor de rige og fine spiser, vil De ha' mig med der?«

»Ja, — kom!«

De er kommet for tidligt til Middagen. Ad den blomstersmykkede Trappe gaar de op paa første Sal, finder en stille Krog, nipper til Absinthen og hører paa det brusende Orkester.

»Er Du Duedronning endnu, Yvonne?«

»Nej — alle mine smukke Duer døde. Jeg havde en Ven; han kom til at hade mig, fordi jeg ikke kunde elske ham. Han gav mine smukke Duer Gift. En Morgen laa de alle døde i Buret. Nu er jeg Danserinde i Olympia; der maa De komme og se mig. I Overmorgen skal jeg optræde i en Ballet, som er indlagt i Revuen.«

»Ja, jeg skal komme. Men fortæl mig, mens vi sidder her, hvordan Du har levet i disse fire Aar?«

»Levet, Mr. Scheller, — spørg hellere om, hvordan jeg har lidt.«

Hun dukker Hovedet, vender det lidt til Siden, for at han ikke skal se de tunge Taarer, som hænger i de lange Øjenvipper.

Han stryger sagte hendes Haand. »Hvem var ond mod Dig, Yvonne?«

»Det var ham, som dræbte mine Duer.«

»Du elskede ham jo ikke?«

»Nej! Men han var god imod mig og blev min Ven, — — og saa lignede han Dem lidt, — for — jeg kom jo til at elske Dem straks, da jeg saa Dem. De maa ikke være ked af, at jeg her siger det, — jeg kunde ikke gøre for det. Det var som en forunderlig Magt lammede min Villie og drog mig til Dem. Jeg blev Dem ikke kvit, fordi vore Veje skiltes. De kom til mig i de lange Nætter, og naar De stirrede paa mig med Deres uudgrundelige Øjne, blev min Villie afmægtig. Havde jeg været rig, var jeg rejst ud i Verden og havde søgt, til jeg fandt Dem. — Jeg kunde kun længes og sørge, — aa, hvor jeg havde det ondt.«

»Lille Yvonne, saa har jeg jo gjort Dig Fortræd?«

»Nej, nej — De kunde jo ikke gøre for det. — Deres Tale var jo ikke som de andres, den sælsomme Understrøm der laa gemt i Ordene lod mig ane en Verden stor og herlig bag den. Og selv efter at De var rejst, var det som usynlige Traade slyngede sig mellem os og tvang min Tanke til at søge Dem.

I lang — lang Tid gik jeg omkring som en Søvnngænger. Det var som en forunderlig Magt havde omspændt mig. Deres Billede var præntet

i min Sjæl, og min Tanke kredsede kun om Dem. Nat efter Nat veg Søvnens fra mig. Der var Øjeblikke, hvor jeg hadede Dem og græd af Afmagt over ikke at kunne frigøre mig for Dem.

Saa kom han, der lignede Dem. — Han blev min Ven, og jeg troede, at jeg elskede ham. Men da han saa mine Tanker gik andre Veje end hans, blev han ond og gjorde mig Fortrød.

Vi havde et lille Barn, som døde. Den Nat, min lille Dreng kæmpede sin sidste Kamp, sad han i min Stue og spillede Kort med sine Venner. Jeg bad ham hente Lægen. Han svarede: »Lad kun den usle Unge dø.«

Og Barnet, — min lille, dejlige Dreng, som jeg elskede, døde. Da jeg havde foldet hans smaa Hænder over Brystet og lagt Guds Moders Billede over hans Pande, gik jeg fra ham og Faderen.

Jeg kom aldrig mer tilbage.

Saa snublede og gled jeg, — dybere og dybere sank jeg for hver Dag, jeg blev Allemands Ven og slukkede min Sorg paa Knejer og i Danseboderne.«

»Hvor mærkeligt«, tænkte Thyge og saa ind i Yvones Øjne. »Hun er bleg, ser medtaget og gammel ud, men alligevel er der Skønhed over hende.«

»Men nu, Yvonne, — nu er De jo atter Menneske og intet af alt det, De der taler om?«

»Ja, Mr. Scheller, nu er jeg Menneske igen, — og tilmed et ganske tilfreds Menneske. — Aa, De, det gik saa underligt til, næsten ligesom den Gang, jeg blev betaget af Dem. Jeg tror, der er

sælsomme Livsmagter til, som ikke kan udgranskes, som vi blindt maa følge, og som netop melder sig til Tjeneste, naar vi trænger mest til dem.

En Dag gik jeg og drev om paa Gaderne her i Paris, — saa paa alt det dejlige, som blænder Øjet fra de store Spejlglasruder i Magasinerne. De har vist ogsaa set, at der er Dage, hvor Forretningerne handler ligesaa meget udenfor som inde i Butikkerne. Paa Boderne under Solsejlene er jo alt det henlagt, som kan faa Hjertet til at banke i Begær hos de Forbipasserende.

Det var udenfor Magasin du Louvre. Jeg gik langsomt forbi og saa paa det hvide, broderede Lin, Kniplingerne, de smukke Silkestoffer og alle de spraglede Baand. Jeg tænkte: »Hvis jeg var rig, saa vilde jeg købe meget af alt det smukke, som her ligger udbredt for mig.« I det samme vendte jeg mig om og saa en Herre staa yderst paa Fortouget. Hans Øjne strejfede mine. Det gav et underligt Sæt i mig, thi i samme Øjeblik følte jeg, at jeg maatte gøre som hans Villie bød.

Hvad jeg gjorde, ved jeg ikke, men jeg maa jo være blevet Tyv. Da jeg gik fremad langs med Boderne, følte jeg, at han fulgte efter mig. Det var, som hans Øjne nu brændte mig lige ind i Hjernen. Jeg skraaede over Gaden for at blive ham kvit, men hans Trin lød bestandig bag mig. Jeg gik ind i en Port, for at han kunde gaa forbi mig, men ogsaa her fulgte han efter, og da jeg vilde vende mig for at gaa, greb han

mig haardt og fast om Armen og hviskede til mig, at jeg var en Tyv.

Jeg saa paa ham, rystede paa Hovedet og sagde: »De tager fejl min Herre, jeg er ingen Tyv.« Men han stak rolig sin Haand ind under min Cape og tog et Stykke Silkebaand frem, som laa skjult der.

Jeg blev angst og sagde: »Jeg ved ikke, hvordan det er kommet der, men jeg siger Dem jo, jeg er ingen Tyv.« Han lo kun af mig og viftede mig om Ørene med Baandene.

Saa bad jeg ham tage mine Penge, for jeg kunde betale de Baand. Han lo blot endnu mere og sagde, at saa let gik det ikke; nu havde jeg blot at følge med ham.

Jeg troede, han vilde have mig med sig ind i det store Magasin, og at jeg der skulde staa i Gabestokken og udpeges som en Forbryder, grebet paa fersk Gerning. — Jeg tiggede og bad ham om at lade mig gaa, bad ham som den, der beder for sit Liv. Kun et haanligt, koldt og urokkeligt Blik havde han tilovers for mig. »Gik jeg ikke godvilligt med ham, kaldte han Politiet til Hjælp.«

Men pludselig vendte han sig om og gik foran mig ud paa Gaden, og som en usynlig Magt førte mig, maatte jeg følge ham. Vi kom gennem flere Gader, forbi Magasinet, altsaa ikke derind, — han havde maaske alligevel Medlidenhed med mig og saa, at jeg ingen Tyv var.

Paa en Gang er det, som Blodet stivner i mine

Aarer. Vi gaar ind gennem en Gitterport, ved hvilken en Politikonstabel staar Vagt. Jeg er stum af Rædsel og kan ikke bede ham mere, han maa jo være Bødlen selv!

Vi kommer ind foran en Skranke, hvor mange Mænd sidder og skriver. Her er Folk af alle Samfundsklasser. Gennem en Taage ser jeg en ung Pige staa og græde, og jeg hører en Stemme sige, at det hele ikke er saa slemt, naar hun blot vil tale Sandhed og fortælle alt, som det er gaaet til. — En Dame er bleven bestjaalen og skal nu opgive, hvor mange Penge hun havde i sin Portemonæ. Ved en Side staar to Betlere, som har simuleret Invalider. Deres værkbrudne Lemmer bliver hensynsløst blottede, og da de viser sig at være normale, ler Rettens Haandhævere haanligt af dem.

Han, som jeg maatte følge, lægger mine Tyvekoster paa Skranken og giver sin Rapport. Saa forsvinder han, mens jeg bliver betydet at kunne tage Plads paa Bænken blandt de andre Anklagede.

Hjælpeløs sidder jeg der, — hvad vil de gøre ved mig? Skal jeg spærres inde i Fængslet og straffes for noget, som jeg har gjort og dog ikke gjort?

Endelig kommer min Bøddel, jeg ser ham ikke, føler blot hans Øjne paa mig. — Ved Siden af ham staar en af Magasinets Afdelingschefer, — han taler med fremmed Accent og jeg hører ham dæmpet sige: »Mener De virkelig, at den unge

Dame der er en Tyv?» Da vore Øjne mødes, læser jeg Medlidenhed i hans, og i samme Øjeblik forstaar jeg, at han ikke vil mig ondt. Han har de smukkeste og bedste Øjne, jeg i mit Liv har set. Han klapper mig paa Skulderen og siger, jeg skal ikke være angst, de vil intet ondt gøre mig, jeg skal blot fortælle, hvorfor jeg tog de Silkebaand?

»Hvorfor,« — siger jeg, — »jeg ved det ikke, — jeg vilde ikke stjæle, — jeg gjorde det vist kun, fordi den Herre der,« — og jeg peger paa min Bøddel, — »vilde, at jeg skulde gøre det.«

Han farer op og raaber: »Hun er ualmindelig fræk!« men Chefen tysser paa ham og vender sig til den Herre, som har modtaget Rapporten og siger, at han intet vil have gjort ved denne Sag. Han tager mig ved Haanden og fører mig ud fra denne Helvedes Forgaard, ud paa Gaden, hvor vi gaar stille sammen, midt i Mylderet.

Jeg hvisker graadkvalt til ham: »De tror mig?«

Han nikker kun. Da han gaar fra mig, beder han om min Adresse. Allerede samme Aften kommer han.

»Vil De komme til en Tyv?« siger jeg.

»Ja, for De er jo ingen Tyv,« svarer han. — Aa, Mr. Scheller, — de Øjne de blev min Skæbne, min Lykke, — han kom til mig som en Gave fra Himlen, for blot det, at et Menneske troede paa mig, gav mig et helt andet Syn paa Livet. Alt det, jeg havde lidt, al min Sorg og Pine blev til intet under hans rolige, kloge Øjne, — det velsignede

lyse Blik, som talte et Sprog, der var nyt og herligt, — og hans smukke, dybe Stemme med den fremmede Underklang, hvor den dulmede min Smerte!»

Hun blev pludselig taus.

Han spurgte: »Er der ikke mere?»

»Jo, — men det maa jo kede Dem at sidde her og høre paa alt dette?»

»Nej, Yvonne, det keder mig ikke at høre Dig tale om Dit Liv og Din Sorg.»

»Et langt og dejligt Aar levede vi sammen. Saa blev han syg og døde. Han gled saa stille og tyst fra mig. Han var træt og maatte hvile.

Jeg var hos ham Dag og Nat, tørrede Sveden af hans Pande, læskede hans Læber, naar Feberen rasede og holdt hans Haand i min. Men jeg undte ham ikke Hvilen, vilde ikke forstaa, at den evige Skilsmisse stod for. Da hans Øje var brustent og hans Haand bleven slap, forstod jeg ikke, at det var Døden. —

Der kom en Nonne til hans Leje. Hun knælt ned og bad Bønner for hans Sjæl. Hun hviskede sagte til mig, at han, som jeg elskede, var død.

Jeg slog hende og sagde, at hun løj.

Saa faldt jeg sammen, — nu var ogsaa jeg træt til Døden.

Der kom mange Folk ind i min Stue. De førte mig med Magt bort til et Hospital. Hvor længe jeg var der, ved jeg ikke, — ved kun, at min Stue var tom, da jeg atter kom hjem.

Men han, som jeg elskede havde været god ved mig. Alt hvad han ejede blev mit, og det var saa meget, at jeg aldrig helt kan blive fattig. Naar jeg nu selv tjener noget, er jeg næsten rig og kan spise god Mad to Gange om Dagen og drikke Vin til.«

»Spis og drik nu, Yvonne, god Mad og megen Vin. Glem gamle Vunder og glæd Dem over at mødes med mig. Livets bedste Øjeblikke er saa korte.«

Thyge stødte sit Glas mod hendes, deres Øjne mødtes, og der steg dem begge en Blodstrøm af glad Forventning til Hovedet.

»Jeg kan se paa Dem, hvad De tænker, Mr. Scheller. — Men jeg kommer ikke til Dem! — Kom lad os gaa sammen derude i Champs Elysées og snakke om alt det, der ligger Livets Lyst fjernt. Kom, lad os flygte fra den herlige, berusende Gift, — Livet er for mig blevet andet og mere end Attraa!«

•

XXXIV.

DE gik derude under Boulevardernes Træer — langt og længe. Mørket sænkede sig omkring dem. Deres Hænder fandt hinanden, og hendes laa skælvende i hans; men saa han hende ind i Øjet, vendte hun Hovedet bort!

Hun slap hans Haand, nikkede og sagde Farvel.

Han lod som ingenting og lod hende gaa. »Hun kommer nok tilbage til mig«, tænkte han.

Hun vendte sig ikke om, skønt hun følte ham bag sig. Da raabte han til hende: »Vent paa mig, Yvonne.«

Hun vendte sig om og saa paa ham. I det samme syntes han, at hun ikke længere var alene. Der gik en høj Mand ved hendes Side. I det Øjeblik slukkedes hans Længsel imod hende. Han vendte sig bört og gik.

Da han atter stirrede efter hende, saa han hendes flagrende Klædebon langt borte. Nu var hun atter ene. Han, som stod Vagt ved hendes Side, var der ikke mere.

XXXV.

THYGE og William er i den lyse, friske Morgen kørt ud i Boulogneskoven.

De sidder paa en Bænk ved en af Søerne. William skriver store Buer med Stokken i Gruset. Thyge har lænet sig langt tilbage mod den gamle Træstamme. Han lukker Øjnene og leder efter noget at drømme om, — det skal helst være noget, som kan give Ekko af Glæde, noget let og fint, som er værd at mindes.

Det er korte Nætter og lange Dage, de lever her i Paris, hvor Verdenspulsslaget mer end andetsteds fornemmes.

»William, — jeg er ked af det blændende Sollys her. Jeg har faaet nok af Blomsterne og Springvandene, Hestene og Vognene, de skinnende Livrées og den evindelige Paradekørsel. Den funklende Pragt i Butikkerne, Variétéernes tunge Parfume og Kvindernes Rovdyr-Øjne irriterer mig.«

William gaber, letter paa den høje Hat og siger:
»Jeg er parat, min Ven. Toget gaar syd paa Kl. 4.«

Javist mod Syd, — til hende den lyse og fine!
— Nu stiger hun op af Tanken som fjern Musik,
— og den vokser frem i vibrerende Vellyd til en
klar og sejrende Tone.

Alice!

XXXVI.

LOKOMOTIVETS Stønnen høres langt bort. De uendelige Stempelslag hamrer som Hjertet i et stort Legeme.

Hvad er det disse taktfaste Slag minder ham om? Er det ikke en gammel Melodi fra Barndomshjemmet?

Thyge nynner den og ler af sin Barnagtighed.

Forgangen Nat, vor sultne Kat
en ung og lækker Mus fik fat,
men da den i det samme saa
en Rotte, lod den Musen gaa, —

da — di, — da — di, — da — di, — da — di, —
da — di, — da — di, — da — di, — da — di. —
Jo, der var den, lidt ensformig, men det gik.
Melodien vil ikke slippe ham; Stempelslagene
hamrer og dirrer derinde i Hjernen, han kan ikke
blive den kvit.

Skulde der være noget i den gamle Barnesang,
som havde Bud til ham?

Var det Brevet fra Williams Fader, gamle Mr.

Cooper, som Vennen lige havde vist ham? Var det det, der gik igen i saa latterlig en Form som en gammel Ammestuesang?

Guvernøren skrev: »Præsidentvalget vil fra nu af lægge saa meget Beslag paa mig, at Du ikke maa plage mig med unødige Spørgsmaal eller Besvarelser af Privatbreve. — Du og Mr. Scheller skulde hellere vende hjem til Vesten. Her er Arbejde nok for unge, friske Kræfter.«

Ja — selvfølgelig burde han nu være med i Kampbulderet! Han saa det hele for sig. Staterne om Michigansøerne i rasende Valgkamp. — Bryan og Mac Kinley, — han kendte dem begge fra Guvernørboligen i Grand Rapid. Den første ilter, fanatisk, ultra Demokrat, med alle Sølvkongerne og de forarmede Farmere som Bagtropper og »fri Udmøntning af Sølv« som Valgraab. — Den anden klog og besindig med et stort Forfatningsværk bag sig og det stolte Valgraab, »Amerika for Amerikanerne«, som Kampfanfare. Naturligvis maatte han hjem til Vesten for at være med, og han vidste nok, for hvem han vilde være Fanebærer, og for hvis Sejr han vilde kæmpe.

Aa — ind i Kampen, være med der, hvor Bølgerne gik højest, — tale til et brusende Menneskehav, se knyttede Hænder løftes rasende mod sig, — og saa kaste Ord — kloge Ord — ud som Bomber blandt Folket, høre dem lytte, rase og kæmpe: »Bort med den frie Udmøntning af Sølvet, — Guldkalven skulde knuses for Næsen af Mine-

ejerne, — ingen fremmede Magters Indblanding i Forholdene paa det fri Vestens Fastland, — Amerika for Amerikanerne! — Verdens sjette Stormagt skal ligge i Vesten, og fra den skal udgaa en Kraft, som de andre maa bøje sig for. — Haanden til Huen herovre i det gamle Europa for Verdensmagten! — Verdensbetvingeren! — Stormagten fra Vesten! Saa snakker vi om den evige Fred eller den evige Krig. — Derovre fra dirigerer vi Verdenspolitikken, giver Arbejderlove og Reformer for praktiske Nytte- og Lykkebestræbelser. Saa sjakres der ikke længer med Friheden, for naar Stjernebanneret vajer over det Hele, da er den blevet til Magt. — Magt, — Magt, — den gyldne Nøgle, der aabner alle Laase og Slaaer. — — — Havde han faaet Storhedsvanvid? — »Aa — gaa Fanden i Vold — alle I forvirrede, løsslupne Tanker, — Atlanten ligger jo imellem!«

Derovre var det altsaa, at den store, glubske Rotte med de spidse, hvide Rovdyrtænder og de skinnende Øjne laa paa Lur! — Her mod Syd var den lille, silkebløde Mus!

»William, hvad hedder den næste Station?«

»Den næste Station for Dig hedder Alice, — forresten kommer vi først til Lyon.«

Hvor de hamrede, de Stempelslag! Toget kører i en Kurve. Thyge bøjer sig ud over Platformen og ser Maskinens blanke Lemmer arbejde — »da — di, — da — di, — da — di, — da —

di, — men da han i det samme saa — en Rotte, lod han Musen gaa.«

»William, — jeg staar ud i Lyon og rejser over Havre tilbage til New York!« —

William lagde sin Haand tungt paa Thyges Skulder. »Du ved jo, at Mama og Alice venter os? Jeg har ikke før villet sige det, men nu skal Du vide, at Alice er syg! Længselen har været hende for stærk. Som en Understrøm er den gaaet igennem alle hendes Breve, men hun bad mig intet at sige. I Dag, lige inden vi rejste, skrev Mama, at hun og Alice rejste bort fra Rom, ud i Bjergene. — Ser Du, Thyge, for hende har Længselen været Evigheden. —«

Underlige, blide Tanker kom til ham, som han stod der og stirrede ud i det sollyse Landskab.

Var hun ikke selve Drømmen om Livet? Naar han i dets Stræv og Krav kiggede ind bag Forhænge, der, hvor han søgte Hvilen og Freden, var det altid hende, han bøjede Knæ for, hende, der fyldte Luften med en sagte, ædel Klang, — saadan som han i sin Sjæls Dyb tænkte sig Lykken. Og hun ventede ham i Længsel. — Ja vent, vent Alice! snart skal Din Længsel stilles; — foran os ligger Dagen, — den lange, sollyse Livets Dag.

Hvad var det William sagde? Alice syg — syg af Længsel efter ham. — Lille Barn, nu kommer jeg, — Din Vaande gives der Lægedom for.

Naar da det Tog aldrig frem? Hvorfor vente Timer i Genua? — Hvorfor vifter al Verdens

Nationers Bannere fra Mastetoppene i Havnen, alle Nationers Flag uden Stjernebanneret? — Vent blot, det skal blive anderledes. For hende og ham skal det snart vaje højt fra Top, naar de sammen stævner ind i det gyldne Solvæld, mod det fjerne Vesten.

Atter lyder Stempelslagene, og Toget farer rastløst mod Syd, — forbi de blaanende Bjerger, gennem Bjergene, bugtende sig langs med den herlige Golf, over Sletter, gennem Dale, langs brusende Vande, — ind i Natten, hvor det hvisker sælsomt af tusinde Lyde, der kommer til ham med Vindens sagte Sus over Sletterne, i Flodens Brusen og i Gløden af den synkende Sol. — Og Drømmen med lyse Minder kommer til ham. Hvor han mindes Glæden i de korte Stunder, han var hende nær! — Men hvorfor stirrer der saa mange Øjne paa ham og minder ham om de lysende Fester, hvor en berusende og brændende Sødme havde glødet og ægget ham? Han længes dog ikke efter dem! Nu ønsker han kun at drikke med lange Aandedrag af den rene Kilde. Ikke ønsker han Beruselse mere, kun den klare, kølige Luft, som kan give hans hede Blod Husvælelse. — Kampen om de vaandefulde Trin paa Ærens Trappetage faar vente! — Kærligheden, den store, sælsomme Magt venter ham!

Som Toget bruser frem, vokser hans Længsel mod hende. Nu stønner det tungt i Stigningen inde i Sabinerbjergene. Thyge staar paa Platformen, da Toget farer ned mod Campagnen.

Langt — langt borte i det fjerne blinker der Lys
som Perler trukne paa Snore, — mod Øst splittes
Taagerne og klar Himmel skinner frem. Foran den
store, uendelige Slette skyder Spir og Taarne frem,
en mægtig Kuppel hæver sig over dem alle. Saa
lyser det første, fine Skær af Solopgangen over Rom.

XXXVII.

DET er Dagen efter Thyges og Williams Ankomst til Rom.

Paa Hotellet har de faaet at vide, at Mrs. Cooper og Miss Alice er rejst ud til den gamle Bjergby Tivoli. Lægerne havde raadet at ty dertil, thi deroppe i Sabinerbjergene, hvor de hundrede af Kaskader bringer Kølighed, er Luften ren og let.

Atter farer de over Campagnen, mod de blaaende Bjerge.

Toget forsvinder ind i Bjergets mørke Gab — Thyge synes, de kører en Evighed derinde. — En Længsel, stor og mægtig, har grebet ham efter hende, den unge, blege Kvinde, som er hans Sjæls bedste Eje.

Fra den mørke Verden bruser de ud til den lyse Herlighed. Som et smertestønnende Uhyre bugter Toget sig op ad Bjerget. Dybt nede ses Floden med det brusende, grøngule Svovlvand som en ilende Slange slynge sig gennem de store, grønne Vidder over Campagnen. I Terrasser hæver

Byen sig, og over den staar mægtige, forrevne Bjergtinder Vagt. Rundt om paa Skraaningerne ligger Ruinerne af de gamle Forter og Romernes Adelsslottet yndefuldt gemte mellem Templer og Basilikaer.

Og overalt glimter det af rindende Vande. Floden spreder sig i mange Arme, omkranser Byen og slynger sig paa Kryds og Tvers ind mellem Villaerne og Forterne. I kaade Bukkespring tumler de ud over Klipperne, snor sig mellem Skove og Haver for at styrte sig i Favnen paa den store Flod. Solstraalerne brydes i Vandfaldenes fine Støvdampe, og der bygges spindellette, Regnbue-farvede Broer over Kaskaderne, Basaltkeglerne og de løvforede Grotter. De fineste Tæpper er vævet af Efeuranker og Venushaar, Islætten er Klippens vilde, brogede Flora. Mellem Vinhaver og Orangelunde lyser de hvide Villaer, i hvis Haver Fontænerne risler. — Ynde og Skønhed, ren Luft, Sol og Sommervarme! —

XXXVIII.

LUNT bag et gammelt Kastels halvforvitrede Mure ligger Villa Viccomile omgivet af Pinier og Cypresser.

Paa Balkonen staar Alice. Hun skygger med Haanden for Øjnene, — de forvildede og angstfulde Øjne, som det stærke Sollys har blændet. — Hun griber i et heftigt Tag om Søjlen, thi nu ser hun det brusende Tog fare ud af Bjergets sorte Gab.

Bag ved, halvt skjult af Balkonens Vinløv staar Mrs. Cooper. Hun vogter ængstelig paa hver Bevægelse af Datteren. Moderens Øjne er trætte og forvaagede, og dybe Furer ligger der om de bævende Mundvige.

Hun stirrer i Angst paa sin syge Datter. Hvad vil de næste Minutter bringe? Stille lister hun sig hen og lægger sin Arm om Alices Skulder. Der farer en Skælven gennem det unge, sarte Legeme. Moderens Haand glider lindt langs Datterens Hals og Kind, og Alice bøjer kærtegnende sit Hoved mod Moderen.

Hun løfter den højre Haand og vil pege mod Bjergene, men den falder saa kraftesløs tilbage igen.

Hun smiler stille over sin Afmagt og læner sit Hoved til Moderen.

»Mama — nu holder Toget — ser Du, hvor de skynder sig til Vognen — om fem Minutter er de her! — — Alle mine herlige Roser skal hilse ham Velkommen, — kom Mama, vi maa skynde os at ordne dem.«

Hun iler hen til Marmorbordet, hvor hele den brogede Fylde af lyserøde, hvide, gule, purpurfarvede og sortrøde Roser ligger spredt. De er tunge af Blade, friske og dugperlede, rige af Farver.

I Feberhast giver hun sig til at ordne dem, — de store Skaale bliver fyldte, og fra de høje Krystalglas vælder de ud i Overdaadighed.

»Mama — Du skal ogsaa smykkedes med Roser.« I overgiven Hast gav hun sig til at kranse Moderen med blodrøde Roser i det graasprængte Haar. Selv tog hun de hvide, satte dem i Bæltet, i Brystet og rundt om i sit gyldne Haar. En berusende Duft fra alle disse Blomsterkalke steg op om hende. I hendes hvide Kjoles Folder blev de spraglede Rosenblade hængende.

»Mama, Mama — jeg er saa lykkelig! — Om lidt — ganske lidt — bliver mit Sind roligt. — Han vil staa her, — nej, ikke her, — der ude paa Trappen, — og jeg staar her. Jeg siger ikke et Ord, lukker blot Øjnene og presser Læberne fast

sammen, for han skal ikke vide, at jeg har længtes, — han maa ikke mærke, at mit Aandedrag er uroligt og at mit stakkels Hjerte hamrer herinde, som skulde det sprænges. —

Jeg staar ganske stille, Mama, — for ser jeg paa ham, forraader jeg mig. Han er jo saa klog, Mama! — Møder mine Øjne hans, læser han alle mine Tanker og Hemmeligheder og ser, hvor uendeligt — uendeligt jeg elsker ham. Aldrig — aldrig vil jeg sige ham, hvor vaandefuld Længselen har været, for jeg kan slet ikke udtale alt det sølsomme, der vaagner i mig blot ved Tanken om ham.

Mama, — hvorfor kommer han ikke? Jeg er saa angst, — mit Hjerte gør ondt, — mit Blod bruser, som var der dryppet Giftdraaber i det. — Mit Hoved er saa tungt — og herinde brænder der noget frygteligt hedt, — — Mama, — er Lykken altid saa smertefuld? — —

Der standsede en Vogn ved Villaen.

Mrs. Cooper vinkede ned til Thyge og William. Af Haandens Bevægelse saa de, der maatte fares varsomt frem.

Oppe paa Balkonen stod Alice. Vaklende bøjede hun sig frem, Øjnene lyste saa sølsomt, — og i samme Nu følte Thyge, at han stod ved Vejs Ende. Fra Isse til Fodsaal fornam han Dødens Gru. Et Øjeblik blev det mørk Nat om ham. Han greb fat i Trappens Gelænder for ikke at falde. — Da det atter blev lyst om ham, gennemrisledes han

af en vidunderlig dulmende og blid Følelse, rigere end alt, hvad han hidtil havde følt. Han bøjede sig hurtigt ned, lagde varsomt Armen om Alice og drog hende til sig. Hendes Øjne stirrede store og underfulde, med et Skær af stille Henrykkelse ind i hans.

»Thyge, — saa kom Du da! — Bøj Dit Hoved ned til mig, for at jeg kan læse i Dine Øjne, om Lykken gemmes deri for mig? — — Jo, — jeg ser det underfulde Glimt, der hører mig til! — Jeg vidste jo, Du maatte komme, for nu turde Du ikke vente længer. Du vidste ligesom jeg, at det store Mysterium, som bøjer Sjæl til Sjæl, nu maatte fuldbyrdes! — Hvor har jeg ventet længe — længe paa Dig, Thyge, men dejligt, at Du kom. — Og nu gaar Du aldrig fra mig! — Aa, Thyge, hvor jeg har længtes, — og hvor jeg elsker Dig!« — Hun smilte, løftede Hovedet og saa paa ham, greb saa pludseligt med et heftigt Tag fast om hans Arm og stirrede med et forvildet Blik ud i Rummet.

»Mama siger, Du var den første, som slog min Sjæl tildøde! — Du skal ikke tro det. Jeg ved jo bedre, at Du var den første og eneste, der vækkede mig til Livet!«

»Alice, kan Du glemme, at jeg ikke kom før?«

Hun smilte og saa forundret paa ham.

»Glemme, Thyge? — Jeg husker intet uden det, at Du er hos mig. — Aa, at Du kom — og aldrig mere gaar fra mig. Ved Du, Thyge, at det er

Lykken, — den som jeg har drømt og atter drømt om, og som nu er Virkelighed?»

Der gik en Skælven gennem det fine Legeme. Ansigtet blev som forklaret. Tættere lagde hun sit Hoved ind til ham, Haanden greb fast om hans, — det var, som trængte hun til hans stærke Aands Hjælp for at dø.

Der var dødsstille. Der gik som et Pust af Aandedrag gennem Rummet.

Saa brødes Stilheden af Klokkerne fra Klosteret bag Kastellet.

»Hører Du? — nu ringer det til Ave. — Det er Aftenfreden, Livets store Messe. — Mærker Du Suset derude i Cypresserne? — og se — se, hvor Roserne drysser! Det regner med Roser, allevegne fra kommer de, røde Blade — hvide Blade, glinsende som Sne. De flyver bort paa hvide Vinger, nu dækker de mig til. — Tag dem bort, — hvad er det de vil, alle de flagrende Blomsterblade?»

Hun rejste sig op og stirrede med angstfulde Øjne paa ham.

»Alice, det er Englene, der gaar over Jorden og bringer Dig Hilsen.«

»Thyge, hvor er Du, — jeg kan ikke se Dig? — Er det Aftenskyggerne, som sænker sig? — Glider Du bort i Natten? Ræk mig Din Haand. — Er det Dine stærke Arme, der bærer mig? — Er det Dig, som lægger mig saa blødt og varsomt til Hvile mellem de hvide Roser? — Hvorfor hvile? Naar Du er her, kommer Du jo med det dejlige, straa-

lende Liv! — Har Du glemt, at vi to skal gaa Haand i Haand op ad den høje Trappe til Capitol? Og naar vi er viet derinde, og vore Navne er skrevet ind i de store Bøger, gaar vi op paa Palatin, — Du plukker mig Roser af de blomstrende Hække, — Du ser jo, hvor de hænger i broget Fylde ned over de gamle Mure. Se, hvor Vinden leger med de lange Ranker, — det regner med Purpurdrys over os. — Vi vil gaa deroppe, til det sidste Solstrejf er svundet, og naar Kirkeklokkerne ringer til Ave, gaar vi ned til Tiberen. — Se, hvor Lysene spejler sig i det glidende Vand, — det glimter foroven og forneden, aldrig har jeg set en Himmel saa straalende smuk! — Og hører Du de sælsomme Toner? det er Vandenes hastige Brusen, se, hvor det skummer mod Bropillerne! — Kom, Du og jeg vil fare med den hastende Strøm, — Du skal styre Baaden langt fra Staden — helt ud i Campagnen. — Nej, stands her, læg til ved den høje Trappe, for deroppe fra er det, de brusende Orgeltoner kommer! Se, Kirkedøren er aaben. Nu løfter den blinde Tigger Dørmaatten med de rystende Hænder, — glem ikke at give ham Penge — mange Penge, og hvisk sagte til ham, at det er vor Bryllupsdag. — Se, hvor han smiler og ønsker os Madonnas Velsignelse. — — Kom, Thyge, vi vil helt frem til Højalteret og staa ganske nær, naar Velsignelsen lyses. — Du maa knæle ved Siden af mig, — læg kun Dit Hoved tæt ind til mig, — her lige ved mit Hjerte, — og Mama, — Du er jo med os, giv

mig Din Haand, det er jo ogsaa Din Villie, at vi
 skal være rette Ægtefolk for Gud og Mennesker?
 — Mama — saa se dog, der er Underet, — Roser
 springer frem paa den korsfæstede Frelzers Torne-
 krone, hans Klædebon bliver lyst og skinnende.
 — Han vinker, kom vi vil følge ham. — Mama
 — Thyge — se, han lukker Porten op til det for-
 jættede Land. — Han byder os til Bryllupsfest, —
 Herre Jesus, vi maa vel tage Tiggeren med derude
 fra? — Hør, hvor det klinger, sagte og sælsomt.
 — Det lyder som den Gang, Du vækkede mig til
 Livet, — den dejlige Verden, hvor Roserne drysser.
 — Giv mig Din Haand, Thyge, nu — gaar — vi
 — derind, — hvor der er — endnu — dejligere. —

Der gik en Skælven gennem det fine Legeme.
 Alices Hoved sank som et sovende Barns træt til-
 bage.

*

*

*

Over de tre Mennesker faldt der Stilhed. Den
 eneste Lyd var Kaskadernes fjerne Brusen og de
 glidende Vandes stille Klage.

Moderen stod og strøg sagte det svære Haar
 fra Alices Pande.

»Lille Barn, — saa blev Du da lykkelig paa
 dit Livs sidste Dag. — —

XXXVIV.

» **D**u var den første, som slog min Sjæl til døde!« —

Skal han da aldrig faa Fred for de Ord? Ud i Natten, — ved de faldende Vande jages Thyge som af usynlige Aander.

Mørket har sænket sig over Bjerge og Skove. Kun de hvide Taager fra Kaskaderne staar lysende i den regntunge Luft.

Han kender hverken Vej eller Sti, ved kun, han maa skjule sig herude i Natten, dække sig for de angstfulde og forvildede Tanker, der jager ham som snigende Skygger.

Det hvisker og klager saa sælsomt i Bruset fra de hastende Vande. Han snubler og glider paa de frønnede Stene mellem Klipperne. — Hvad vil de ham, alle disse snigende Skygger, hvorfor kommer de med Latter og Smil, truende Miner og sorgfulde Øjne? — »Døden har jo krævet sit, — ikke har jeg mer at give. Den tog jo mit Hjerteblod i det sidste, vaandefulde Aandepust fra hvide Kvindelæber!« —

Har I ikke hørt Dødsmissen læst over mig? — Og ved I det ikke, saa lyt blot efter de sælsomme Røster fra Klipper og Huler og de brusende Vande.

Se, hvor Skyggerne vifter med de sorte, tunge Vinger! Tror I, jeg har glemt Tid og Sted? Jo — jeg ved det, der er stille og godt i Bølgens Favn, Hvile og Fred i de klukkende Sange. Alt det, som sved og pinte Sjælen, bar de bort. Selv Nattevinden er mild og blid og vifter saa lindt om mit Hoved, hvor Blodet bruser. — Der er de igen, de sorte Skygger! — Hvad nytter det, jeg møjsommeligt lister væk fra dem bag Stenene, naar de alligevel finder mig! Hvor de stirrer paa mig med de døde Øjne. — Hvorfor skal det netop være Dig, Morbror Kjeld, som drager mig ned i det kogende Dyb?»

Han føler sig kastet og baaret i sælsom Bedøvelse. Bølgerne bærer ham saa blideligt, skyller over ham og dæmmer op for det gispande Aandedrag. — Der ude — i de hvide Taager ser han, som i et herligt Drømmesyn, et blegt Ansigt med gyldent Haar, højt baaret over det brusende Vand. — Hun smiler, og fra hendes Læber lyder ingen Klage — ingen Forbandelse, — kun sagte, hviskende Toner, baaret til ham gennem Vandenes Brusen, — — »Du var den første og eneste, der vækkede mig til Livet.« — — —

Svalt og roligt glider Vandene sammen i den

store Flod. Bølgerne favner hinanden i en klukkende Sang. De bringer Glemsel for al Smerte.

Gennem de grønne Sletter derude over Campagnen svulmer Floden i frigjort Glæde over at have holdt Dom over et Menneske.

H. HAGERUPS FORLAG. KØBENHAVN.

BAKKEHUSET

EN BOG OM KAMMA RAHBÆK

AF KNUD STEFFENSEN

PRIS 3 KR. — INDB. 4 KR. 50 ØRE

» . . . Bogen virker som en kultiveret Mands Mindeforherligelse af en Tid, der er ham kjær. Den omhyggeligt og stilsikkert formede Bog er af mere end øjeblikkelig Interesse . . .«
(Vort Land.)

»— Det er denne Gang til Bakkehuset at Forf. fører os, til det af I. L. Heiberg og mange andre danske Digtere besungne gæstfri Hjem, hvor »Baucis og Philemon« gjorde »et Tempel af en Hytte«. Forf. har jo rige literære Kilder at øse af, og hans Analyse af Kamma Rahbeks utilfredsstillede Kærlighedstrang er baade rigtig og diskret. Samlivet mellem den ældre, flittige K. L. Rahbek og hans adskillig yngre Hustru er baade troværdig og smukt fremstillet.«

Prof. O. Borchsenius i »Dannebrog«.

NOGLE BARNDOMS- OG UNGDOMS- ERINDRINGER

AF MARIE KONOW FØDT OEHLENSCHLÄGER
ANDET OPLAG

PRIS 1 KR. 50 ØRE. — INDB. 2 KR. 50 ØRE.

Har De været Gæst i et Hjem, hvor der findes et af disse sjældne, gammeldags Spinetter, da har De sikkert lyttet med hellig Andagt til dets spæde, rene Toner, der kalder alle Minder frem fra vore Bedstefædres og Oldefædres Tid.

Saadanne Toner klinger fra den lille, fordringsløse Bog, den store Digtters Datter sender ud i Verden. Smaa Skildringer i ganske jævne Ord, uden Sving og Kruseduller, godsligt og koseligt fortæller den gamle Dame og fremmaler lyslevende Portrætter baade af den yndefulde Kamma og den sluskevorne Knud Lyne med samt deres Bakkehus, »hvor de holder Jul hele Aaret«: man ser for sig den gamle Oehlenschläger og hans vakre Viv, der egentlig først gennem Datterens Ord faar, hvad der tilkommer hende.
(Svendborg Avis.)

Faas i alle Boglader.

H. HAGERUPS BOGHANDEL.
GOTHERSGADE 30. KØBENHAVN.

FOLKELÆSNING.

Aaby Apothek

Af Vilh. Høm

2det Oplag

Pris 3 Kr. 50 Øre, indb. 5 Kr.

Styrismanden og hans Brud

Af Ingvor Bondesen

2det Oplag

Pris 5 Kr., indb. 6 Kr. 50 Øre

Glimt fra svundne Tider

Af Emil Flindt

Pris 3 Kr.

Ud i Verden

Af Andr. Th. Grønberg

Pris 2 Kr. 75 Øre, indb. 4 Kr. 25 Øre

Smugleren

Af Augusta Carit Etlar

Pris 3 Kr.

Under Foraarets Mærke

Fortælling fra grundtvigske Egne

Af M. Møller

Pris 3 Kr. 50 Øre, indb. 5 Kr.

Troldhede

Jysk Julehistorie

Af Børge Janssen

Pris 3 Kr., indb. 4 Kr. 50 Øre

Musen

En gammel Kærlighedshistorie

Af Thyra Jensen

Pris 2 Kr.

Fra gamle Dage

Af Bering Liisberg

Pris 2 Kr. 50 Øre

Faas i alle Boglader.

Jul paa Landet

Af Vilh. Høm

2det Oplag

Pris 4 Kr., indb. 5 Kr. 50 Øre

Landmaaleren og andre Fortællinger

Af A. Nordahl Petersen

Pris 2 Kr.

Blandt Højskolefolk

Af A. Nordahl-Petersen

Pris 3 Kr. 50 Øre

I Strid og Stræb

Af Ingvor Bondesen

2det Oplag.

2 Kr., indb. 3 Kr. 50 Øre

Jul i Skoven

Af Anders J. Eriksholm

Pris 3 Kr., indb. 4 Kr. 50 Øre

1ste og 2det Oplag er udkommet
med 1 Maanedes Mellemrum

Nogle Barndoms- og Ungdomserindringer

Af Marie Konow

(f. Oehlenschläger)

2det Oplag

Pris 1 Kr. 50 Øre, indb. 2 Kr. 50 Øre

Kareten fra Lønneskov

Af Ingvor Bondesen

2det Oplag

Pris 2 Kr. 50 Øre, indb. 4 Kr.

Skovstrup Folk

Af Ingvor Bondesen

2det Oplag

Pris 2 Kr., indb. 3 Kr. 50 Øre

H. Hagerups Boghandel,
Gothersgade 30.

MO'R SARA TIL HOEL

AF ROSE BRUHN — PRIS 2 KR. 50 ØRE

En virkelig fortræffelig Bog er udkommet. Dens Forfatterinde er Rose Bruhn, Fortællingen hedder »Mo'r Sara til Hoel« og foregaar i Trøndelagen i Halvfjerserne.

Bogen er baade sund og sand.

En kunstnerisk helt gennemført Figur er Mo'r Sara med det store Slægtsansvar, den haarde Skæl og det varme Hjerte; men ogsaa Sønnen og den unge Pige staar sikkert tegnede for Læserens Bevidsthed. Og den varme Følelse, som gennemstrømmer hver af Bogens Sider, giver denne Fortælling større Værdi end mange af de raffineret selvsikre, men udvendig virkende Produkter, der ser Lyset mellem Aar og Dag.

(Vort Land.)

DIT FOLK SKAL VÆRE MIT FOLK

EN ÆGTESKABSSAGA FRA SØNDERJYLLAND

AF LAURA KIELER — PRIS 3 KR.

Siden Fruen skrev den i flere Henseender saa fortræffelige Bog: »Han faldt ved Helgoland«, har hun ikke skrevet noget Værk, der i højere Grad end den foreliggende Bog er egnet til at vække Sympati og betage Læseren. Det er et ægte Billede af Livet i Sønderjylland, hun har oprullet, og man læser med stigende Spænding og Interesse Karens saa sørgelige og ulykkelige Ægteskabshistorie med en iøvrigt skikkelig Tysker. Sjælestemningen er yderst troværdig skildret, saa man faar den mest levende Medfølelse med hende, og der er Afsnit i Bogen, der ligefrem ere fortrinlig gjorte, saasom Moderens stilfærdige og rørende Resignation, gamle Sidsels Udvisning og Onkel Borris Færd og Død, og Spændingen er helt igennem stigende under Fortællingens Gang.

Det er som Helhed en udmærket og gribende Tegning af Forholdene, Fru Kieler har skabt, og ingen Dansk kan lades uberørt af den patriotiske Stemning, Bogen rummer.

(Højskolebladet.)

Nylig udkom:

KAREN JÜRGENS TIL EGTVED

EN FORTÆLLING FRA SØNDERJYLLAND

AF LAURA KIELER — PRIS 3 KR 25 ØRE

Faas i alle Boglader.

**H. Hagerups Boghandel,
Gothersgade 30.**

